

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

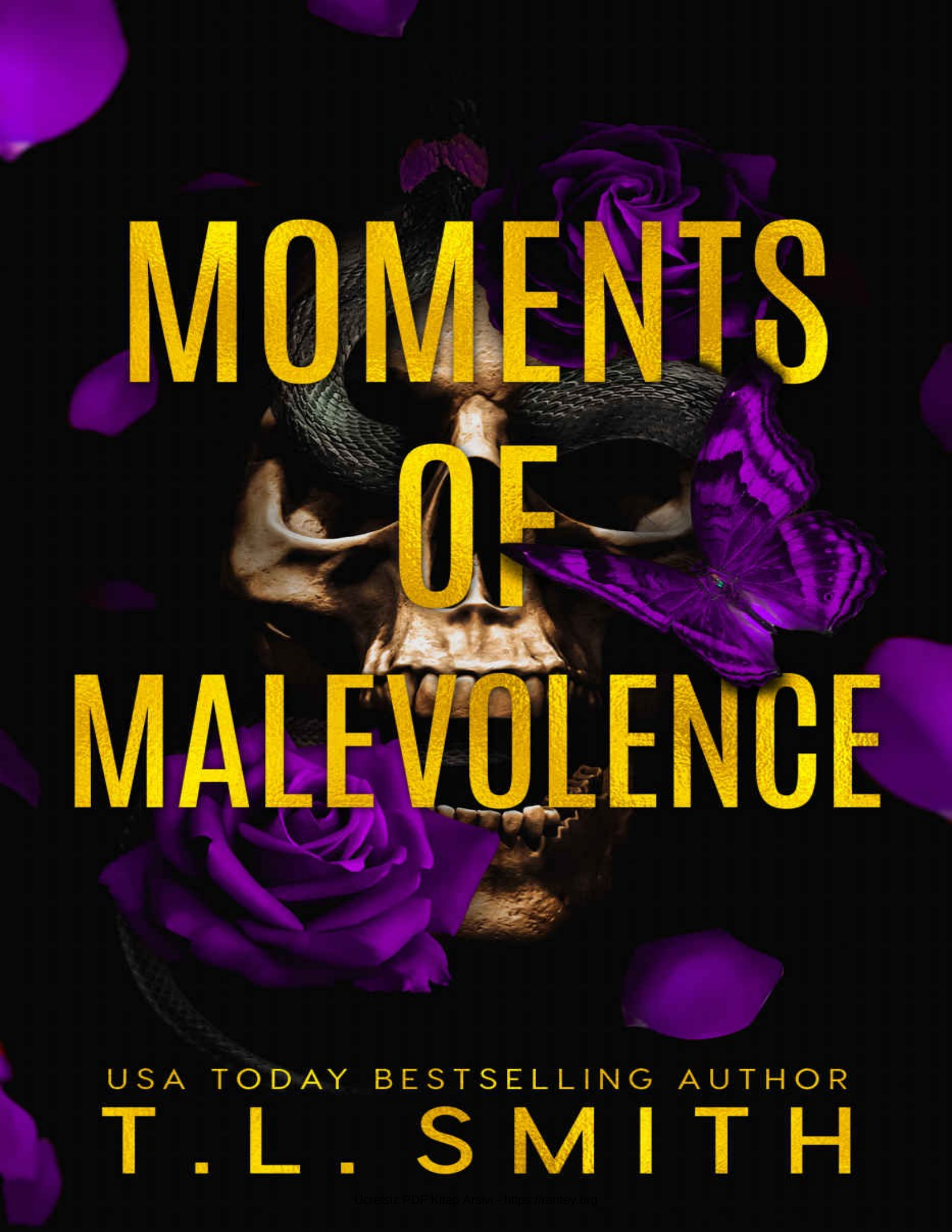
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MOMENTS OF MALEVOLENCE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

T.L. SMITH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MOMENTS OF MALEVOLENCE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Adanmışlık

"Orada otur ve iyi bir kız gibi kabul et."
Sen, , pis kız, ben kitaptan bahsediyordum... OceanofPDF.com

TELİF HAKKI @ T.L. SMITH 2023 KÖTÜLÜK

ANLARI

tarafından T.L. Smith

Tüm Hakları Saklıdır

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

Alaska

Şehrin en acımasız adamlarından birine yalan söyledim.
Ve çok iyi hissettiriyor.
Aldatma bir uyuşturucu ve ben de hızla bağımlısı oluyorum.
Ne zaman konuşsak, Zuko benim olduğumu bilmiyor.
Yalan ağzımdan tatlı tatlı çıkıyor.
İstesem bile artık duramam - ki durmuyorum.
Konuşmalarımızın seksten daha fazlası olduğunu düşünüyor. Yanılıyor.
Hissettiği samimiyetin hepsi sahte.
Ta ki en karanlık fantezilerimin vücut bulmuş hali barıma girene ve o eşsiz sesiyle
tüylerimi diken diken edene kadar.
Kontrolün bende *olmadığı* ortaya çıktı.
Ama bu gece aradığında, ki arayacak, hazır olacağım.
... bir yalanla.

Zuko

Benim işim avlanmak. Sorunları hiç var olmamışlar gibi yok etmek. Ve işimde
inanılmaz derecede iyiyim.
Acımasız ve şiddet dolu. Ama yine de, ben de .
Yıkım için can atıyorum. Ölüm sadece karanlık arayışlarımın bir sonucudur.
Ve bunun için kırpmayacağım.
Hiçbir şey beni rahatsız
etmiyor. Kimse beni
etkilemez.
Lila saçlı cadaloz hariç.
Ona gerçek benliğimi gösterdiğimde, oynadığımız oyunun cazibesine kapılarak
gülüp geçiyor.
Sır saklıyor.
Ve insanlardan bilgi koparmakla ilgili *her şeyi* bilirim.
Yöntemlerimden hoşlanmayacaktır.
Ama onun hakkında ne yapacağıma karar verene kadar onun küçük oyununu
oynamaya devam edeceğim.
Kaderinde karım olmak mı .
... ya da bir sonraki kurbanım.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Uyarı

Bu e-kitap cinsel içerikli sahneler ve yetişkin dili içermektedir ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilir. Bu kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen kitaplarınızı akıllıca, reşit olmayan okuyucuların erişemeyeceği bir yerde saklayın.

OceanofPDF.com

İçindekiler

1. [Zuko](#)
 2. [Alaska](#)
 3. [Zuko](#)
 4. [Alaska](#)
 5. [Zuko](#)
 6. [Alaska](#)
 7. [Zuko](#)
 8. [Alaska](#)
 9. [Zuko](#)
 10. [Alaska](#)
 11. [Zuko](#)
 12. [Alaska](#)
 13. [Zuko](#)
 14. [Alaska](#)
 15. [Zuko](#)
 16. [Alaska](#)
 17. [Zuko](#)
 18. [Alaska](#)
 19. [Zuko](#)
 20. [Alaska](#)
 21. [Zuko](#)
 22. [Alaska](#)
 23. [Zuko](#)
 24. [Alaska](#)
 25. [Zuko](#)
 26. [Alaska](#)
 27. [Zuko](#)
 28. [Alaska](#)
 29. [Zuko](#)
 30. [Alaska](#)
 31. [Zuko](#)
 32. [Alaska](#)
 33. [Zuko](#)
 34. [Alaska](#)
- [Sonsöz](#)

[Bu seride](#)
[Ayrıca T.L Smith Yazar](#)
[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BIR

OceanofPDF.com

Zuko

"Siz Dövn, Biz Tükürelim'den Sage'e . Önce isminizle başlayalım..."

O inanılmaz ses telefonumda çınlıyor ve sesle birlikte biraz daha dik oturuyorum.

Bir kuğu. Nedense sesi bana bir kuğuyu hatırlatıyor, nedenini Tanrı bilir, konuştukları falan yok... Ama eminim konuşsaydı, sesi onunki gibi olurdu -tüm zarafeti ve şıklığıyla, yetişkin bir adamı inletebilecek melodik bir süzülüşle.

"Alo?" İşte yine o lanet sesiyle sikimi sertleştiriyor.

Sikeyim.

Sikeyim.

"Sage..." Sesimi duyunca duraklıyor ve nefes alışının hızlandığını duyuyorum. "Son zamanlarda çok çalışıyorsun," diyorum ona.

"Bu sadece son zamanlarda çok aradığını kanıtlıyor," diye karşılık veriyor.

Kaç kez aradığımı bilmiyor - tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Onun sesini duymak içimde kıpırdanan pek çok şeyi hafifletiyor ve bundan nefret ediyorum çünkü hiç kimse bilmeden bu kadar güce sahip olmamalı.

İlk ne zaman aradığımı ya da numarayı nasıl aldığımı hatırlamıyorum. Ama şimdi ona bir uyuşturucunun kokaine davrandığı gibi davranıyorum ve onu sonuna kadar sağıyorum.

O ses.

Adımı söyleme şekli.

"Hâlâ orada mısın, Zuko?" Bunu endişeli bir sesle söylemiyor, daha çok can sıkıntısı ve her ne yapıyorsa ona geri dönebilmesi için acele etmem gerektiğini ima eden bir sesle söylüyor.

Kadınlar benim için ya diz çöker ya da kaçar. *O mu?* Pek umursuyor gibi görünmüyor.

Ve bu yönünü seviyorum.

Hem de çok.

Hattın diğer ucunda sakız çiğnediğini duyuyorum ve bir baloncuk üflediğini ve ahizeye yüksek sesle patladığını dinliyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Güzel. Peki bu gece bunu nasıl yapmak istersin?" diye soruyor. "Telefonda yankılanan ve adımları çağıran günahkâr sesini duyunca ne kadar ıslandığımı söyleyerek başlamamı ister misin? Adımı söylemenden hoşlandığımı biliyorsun," diye mırıldanıyor.

"Bu senin gerçek değil, değil mi?" Cevap veriyorum. "Bana gerçek adını söyle," diye ısrar ediyorum.

Gülüyor. Eğlenceli bir ses değil, daha çok "evet, doğru, olmuyor" gibi bir ses.

"Zuko. Bu senin *gerçek adın* mı? Kulağa uydurma geliyor." Konuyu değiştirdi - konuyu saptırmakta çok iyi.

"Evet, bu benim adım. Neden sana sahte bir isim vereyim ki?"

"Tamam, aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşabiliriz, *Zuko*." Adımı dilinden yuvarlanır gibi uzun uzun söylüyor. "Bugünün nasıl geçmesini istersin?"

"Söyle bana... Bugün ne yaptın?" diye sordum.

"Gerçekten duymak istediğin bu mu?"

"Evet."

"Tamam. Önce bana ne yaptığını söyle."

"Beni kızdırdığı için bir adamın boğazını kestim. Kanlıydı."

"Her zaman en garip şeyleri söylüyorsun." Başını sallayışını ve yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyorum - saf can sıkıntısı.

"Saçın ne renk?" Ben soruyorum.

"Mavi," diyor hiç vakit kaybetmeden. "Yine de yarın değiştirebilirim."

"Neden mavi?"

"Çünkü bu hafta depresyondaydım ve saçımın ruh halime uyması gerektiğine karar verdim." Dudaklarım ağzımın kenarından çekiliyor. "Mavi saç seni rahatsız eder mi?" diye soruyor.

"Hayır. Şimdi bana adını söyle."

"Ben Sage. Bu tartışmayı yapmıştık. Dürüst olmak gerekirse, bu konu sıkıcı olmaya başladı ve zamanımı boşa harcıyorsun. Ben burada çalışıyorum Zuko, o yüzden bana ne yapmam için para ödüyorsan onu yapalım ya da yolumuza devam edelim."

"Artık benimle konuşmak istemiyor musun?" diye sordum. "Eğer kirliyse."

"et... Bana memelerinden bahset," diye ısrar ediyorum.

Ne zaman değiştiğinden, benimle konuştuğu gerçek kelimelerden çok onu dinlemeye takıntılı hale geldiğimden emin değilim. Ama bağımlılık yapıcı, baştan çıkarıcı ve inanılmaz derecede tahrik edici.

"Hmm... Şu anda parmaklarımın sütyenimin içinde kayarak pembe, gergin meme uçlarıma nasıl dokunduğunu bilmek ister misin?" diye fısıldıyor. "Ya da seni düşünmenin beni ne kadar ıslattığını?"

Ben bir şey demiyorum, o buna alışık.

Devam ediyor. "Zuko, şu anda ellerinin beni kavradığını hayal ediyorum, o kadar sert ki bana dokunduğun her yerde morluklar bırakacak... İzler. Ellerin büyük, biliyorum. Ve herkesin görmesi için beni işaretleyeceksin. Bu hoşuna giderdi, değil mi? Ellerin beni işaretliyor, kığımın üzerinde kayıyor, sertçe tokatlıyor. Hmm..." Bana en iyi iniltisini veriyor ve acaba gerçek iniltileri de aynı mı diye merak ediyorum.

Muhtemelen farklı.

Kesinlikle farklı.

"Seni bulacağım, Sage, ve bulduğumda-" Her seferinde telefonu kapatıyor.

Bu sefer de farklı değil. Lanet olası kullan at telefon.

OceanofPDF.com

iki

OceanofPDF.com

Alaska

İŞİMDEN NEFRET EDİYORUM.

Hor gör.

Ama iyi para veriyor.

Ve aptallar ödemeye hazır. Zuko hariç.

İyi para ödüyor ve bence aptal değil.

Bu onun gerçek adı olamaz, ama yalan söylemek için bir nedeni olmadığını hissediyorum. Sesi o kadar derin ki beni her aradığında neden benim hizmetlerime ihtiyaç duyduğunu merak ediyorum. Onun gibi bir ses, kadınların dizlerinin üzerine çöküp kirpiklerinin arasından ona istek ve ihtiyaçla bakmalarına neden olmalı.

Kafayı yemiş olmalı.

Onda bir sorun olmalı.

Yani, bana her zaman söylediği boktan şeyler dışında. Kim böyle şeyleri bu kadar rahat söyler ki?

Bir adam öldürdüm.

Bu da ne demek şimdi!

Bir barda kovboy kızı gibi giyinerek, botlarım, kışma kadar inen şortum ve mini tişörtlerimle çalıştığım başka bir işim daha var.

O işten o kadar nefret etmiyorum. Bahşışlar iyi ama telefonda seks işimdeki ücret çok daha iyi.

bu şekilde alabiliyorum.

Ben büyürken hiç paramız yoktu. Şimdi param var ve emin olun onu sevdiğim şeylere harcıyorum, buna yaşamak da dahil.

Cömertçe. Lükse para verecek adamım yok, bu yüzden iki işte çalışıyorum ve yıllardır çalışıyorum. Ve bu bana yetiyor.

"Alaska." Patronum beni görünce çenesini gıcırdatıyor. "Bu gecenin pembe olduğunu biliyordun."

Elimdeki siyah botlarıma, siyah gömleğime ve ganimet şortuma bakıp ona sırtıyorum. "Pembe hiçbir şeyim olmadığını biliyorsun. Neden böyle bir şeyi öneriyorsun ki?" Ona göz devirterek yanından geçip gidiyorum.

"Sadece seni görmeye gelen VIP'lerin olmasaydı seni kovardım, biliyorsun değil mi?" diye bağıyor ben giderken arkamdan. Ona el sallıyorum ama karşılığında bir şey söylemiyorum.

Ben seksiylim. Bu benim sahip olduğum bir şey. Göğüslerim için çok para ödedim ve vücudumu formda tutmak için düzenli olarak egzersiz yapıyorum. Bununla gurur duyuyorum. Bu tür işleri sonsuza kadar yapamayacağımı biliyorum. Bu tür garsonluğu değil ama diğerlerini yapabilirim. Bu yüzden sağıyorum, neden olmasın ki? Erkekler zamanın başlangıcından bu yana kadınları dış görünüşleri için sağdılar ve artık gücümüzü, beraberinde gelen yargılama olmadan geri almanın ve bu boku kendimiz sağmanın zamanı geldi.

Bu yüzden telefonda seks için sesimi satıyorum.

Bırakın erkekler başımı sokacak harika bir çatı için vücudumu süzsünler.

Bunda ne sorun var ki? Hiçbir şey.

"Alaska, Tanrım. Çok şükür buradasın." Louise beni o garip sarılışlarından birine soktu. Onlardan ne kadar nefret ettiğimi bile bile yaptığına yemin edebilirim.

Sarılmak gariptir ve kimse bana aksini söyleyemez. Çoğunlukla bir başkasının göğüslerini ya da kasıklarını kendi göğüslerinize oldukça yaklaştırırsınız. Daha sonra söz konusu kişinin parfümü, kolonyası ya da Tanrı korusun vücut kokusuyla mücadele etmek zorundasınız. Ve nefes hakkında konuşmayacağım bile. Yani evet, garip.

Omuz silkiyorum ama . Asla alınmaz.

"Bu gece süper VIP'lerimiz var. Her hafta sonu önceden rezervasyon yaptıran müdavimleriniz olduğunu biliyorum ama en iyi arkadaşınıza yardımcı olabilir misiniz?" Suratını asıyor, alt dudağı dışarı çıkıyor.

"En iyi arkadaşım olduğunu kim söyledi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen tek arkadaşım o. Louise gürültücü ve herkesle konuşuyor ama en çok benimle konuşuyor. Nedenini sadece Tanrı bilir.

Bana el sallıyor. Kucaklaşmalarımı umursamadığı gibi, kaba yorumlarımdan da asla rahatsız olmuyor.

Neden? Tekrar söylüyorum, hiçbir fikrim yok.

Sanırım onu sevmemin nedenlerinden biri de bu; buradaki diğer kızların bana kaltak demesine rağmen o söylediklerimden alınmıyor.

Öyleyim ve ne düşündükleri bile değil.

Diğer kızların benden nefret etmesi ya da arkamdan konuşması konusunda hiçbir endişem yok.

Buraya para kazanmaya geldim, arkadaş edinmeye değil.

"Ne konuda yardıma ihtiyacın var?" Dolabımı açıp eşyalarımı içine koyarak soruyorum.

Hemen cevap vermeyince dönüp ona bakıyorum. "Louise, çıkar ağzındaki baklayı."

"Jeff bana yardım istemememi söyledi."

"O gemi , değil mi? Ayrıca ben ne zaman Jeff'i dinledim ki?" Sırıtiyorum.

"Şimdi söyle bana, hangi konuda yardıma ihtiyacın var?"

"Bu gece gelen adamları tanıyorum. yerden geliyorlar. Onlar..."

"Ne?" Sözünü bitirdiğinde soruyorum.

"Korkutucu. Ve beni dehşete düşürüyorlar."

"Benim bölgemi alamazsın, Louise. Alamayacağını biliyorsun. Müdavimlerim seni istemiyor."

"Biliyorum. Seni istiyorlar. Ama sana yardım edebileceğimi, bana yardım etmeni kolaylaştırabileceğimi umuyordum." Dudağını ısırıldı.

"Louise, insanların sana ısınmasını nasıl sağlayacağını biliyorsun. Bunu kendin yapamayacağına emin misin?"

Başını sallamaya başlıyor, önce yavaşça, sonra gözlerindeki panik arttıkça hızlanıyor. "Hayır, lütfen beni zorlama." Gözleri irileşiyor ve sonra vücudunda gözle görülür bir ürperti fark ediyorum. Louise asla korku göstermez. O her zaman neşelidir. Her zaman.

"Tamam, yardım edeceğim. Ben siparişlerini alırım, sen de teslim edersin. Teklif edebileceğim en iyi şey bu. Yönetmem gereken kendi masalarım var."

Eğilip kollarını boynuma doluyor ve kulağıma bağırıyor, "Seni seviyorum. Çok, çok fazla" diye bağırıyor. Ellerim yanlarımda kaldı. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Bu adamlar..." Tüm vücudu titriyor ve dudağını ısırtıyor.

"Eminim *o kadar* da kötü değildirler."

"yerlere asla gelmezler. Barlar onların değil." "Barlar herkesin yaptığı şeydir," diye hatırlatıyorum ona.

Alt dudağını gergin bir şekilde çiğniyor. "Hayır, bu adamlar değil. İsimlerini gördüğümde buraya gelebileceklerine inanmamıştım. Ama eğer gerçekten onlarsa..." Nefesini içine çekiyor. "Onların bir ünü var ve bu biliniyor. Bunlar asla kötü tarafınızda olmasını istemeyeceğiniz üç adam."

"Belki birileri sadece isimlerini kullanıyordur ve sen de kolayca kurtulabilirsin." Kulağa ne kadar zorlama geldiğini bilerek gülümsüyorum ama yine de onu daha iyi hissettirmeye çalışıyorum.

"Eğer biri öyleyse, o zaman ölmek istiyordur," diye mırıldanıyor arkasını dönüp uzaklaşmadan önce. Başımı sallıyorum, Louise'i hiçbir şey için bu kadar öfkeli görmemiştim. O her zaman neşelidir ve hiçbir şeyin onu etkilemesine izin vermez.

Ayakkabılarımı çıkarıp siyah kovboy çizmelerimi giyiyorum. Kafamı kaldırdığımda Sarah pembe rujunu sürmüş bana bakıyordu.

"Bu gece pembe olması gerekiyordu. Hiç dinlemiyor musun lan sen?" Sarah'dan en az onun benden nefret ettiği kadar nefret ediyorum.

Onu görmezden gelerek slaytlarımı dolabıma atıyorum ve dışarı çıkmadan önce ona sırtımı dönüyorum.

"Seni kovacakları günü iple çekiyorum," diyor benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Sarah, daha önce hiç siyahlık gördün mü?" Soruyorum ve sorum karşısında burnunu kıvrıyor.

"Kim şeyler söyler ki? Siyahlık mı? İngilizce konuşabiliyor musun ki?"

"Siyahlık, kafanı bu dolaba öyle bir çarptığımda olur ki tek gördüğün şey siyah olur. O yüzden ben yapmadan önce kapa o lanet çeneni.

Bu."

Mürekkep rengi saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve hışımla gitmeden önce dönüyor. Belki de yine de kafasına vurmalıydım.

Ama kendime şunu hatırlatmalıyım: Şiddet yok, ben artık yeni bir insanım. Biri beni kızdırdı diye kafamı dolaplara çarpmak zorunda değilim.

Hayır, ben artık o kişi değilim.

Ama Sarah beni *bir kez daha* kızdıırırsa olabilirim.

Louise beni kolumdan tutup kendi bölgesine çekti.

Benimkiler şimdilik halledildi ve şansına onun adamları geç kaldı. Yani sonunda her şey yolunda gitti.

"Beni tanıdılar," diye fısıldıyor.

"Tanıyorlar mı?" Gözlerimi devirerek soruyorum.

"Evet, ikizlerle aynı okula gittim. Pek konuşmazlar." Beni çekmeye devam ederken kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor.

"Gerisini gerçekten kendiniz yapamaz mısınız? Onlara zaten hizmet ettiniz ve bu sizin işiniz," diyorum.

"Sipariş vermek istemediler, ben de geri çekildim ve seni çağırdım. Bak bakalım sipariş vermelerini sağlayabilecek misin?"

Teknik olarak, bir şey sipariş etmeleri gerekmiyor. Özel masalar için büyük bir ücret ödüyorlar, ancak her şey satış, satış, satışla ilgili. Ne kadar çok satış yaparsak bahşişler o kadar artar.

Oturdukları yerin kenarına geldiğimizde Louise durdu ve bana döndü. "Sen *onlarla* ilgilenirken ben de gidip adamlarının daha fazla içki isteyip istemediğine bakayım." Sanki yasaklanmışlar gibi "onlar" diyor. Hareket etmeyince dudaklarını birbirine kenetliyor. "Lütfen," diye yalvarıyor.

"Bana çok şey borçlusun, bunu biliyorsun, değil mi?" Eflatun saçlarımı kulağımın arkasına iterek söylüyorum. Pembeye boyatmalıydım. Bu patronu mutlu ederdi, ne yazık ki kendimden başka kimseyi mutlu etmekle ilgilenmiyorum.

Louise eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve beni orada öylece bırakıp kaçıyor. İçimi çekiyorum ve köşeyi döndüğümde üç çift gözle karşılaşıyorum. Merdivenleri çıkarken tam karşılarında durana kadar hepsi bana bakıyor. Gözlerinin rengini bilmiyorum ama bakışları karanlıkla yüklü ve vücudumun her yerinde süründüklerini hissediyorum.

"Merhaba çocuklar." Müşterileri selamlarken söylememiz gereken cümleyi söylerken gülümsüyorum. Kovboy barı, hatırladın mı? Ve biz Teksas'ta bile değiliz. Yüce Tanrım. "Louise'in size çoktan servis yaptığını biliyorum." Kontrol ediyorum ve tüm alkollere dokunulmadığını fark ediyorum. *Garip*. "Ama sizi en kaliteli içkilerimizden içmeye ikna edebileceğimi umuyordum." Hiçbiri yanıt vermeyince, farklı bir açı yakalamak için ağzımı açıyorum ki merdivenlerden başka biri çıkıyor. Bu adam otururken bana gülümsüyor.

"Bize Macallan getir" dedi. "Otuz yıllık mı?" Ben soruyorum.

"Evet."

"Bunu sadece şişeyle servis ediyoruz."

"Evet, evet." Bana el salladı. Diğer üç adama döndü. "Kutlama yapıyoruz." Hareket etmeye başlıyorum ki başka bir ses beni durduruyor ve tüm bedenimi ürpertiyor.

"Adın ne senin?" Bu ses tanıdık.

Hayır, olamaz. Kesinlikle olamaz. Beynim bu ismi en düzenli müşterimle eşleştirenken tüylerim diken diken oluyor. Hoparlörü bulmak için arkamı dönüyorum ve ölümcül güzellikte bir adamla yüz yüze geliyorum, onun *benim* Zuko'm olmadığını hemen anlıyorum. Telefonda seks yapmak için arayacak birini göremiyorum; bu adamın sadece görünüşüne bakarak o konuda yardıma ihtiyacı yok.

"Benim adım Alaska. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen." Ona göz kırpıyorum ve uzaklaşıyorum.

Siparişimi vermek için bara gittiğimde Louise geri döndü ve bana yapıştı.

"Nereye gittiğimi sordular mı?" diye fısıldıyor.

"Hayır, neredeyse hiç konuşmadılar. Yeni bir adam geldi ve onlar için sipariş verdi." Omzunun üzerinden kontrol ediyor ve nefesini içine çekiyor.

"Bu Grayson. Daha genç ama bildiğim kadarıyla sahip oldukları tek arkadaş o," diye omuz silkiyor. "En azından konuşurken görüldükleri tek kişi o. Ayrıca şehir merkezindeki seks kulübünün de sahibi." Orayı duymuştum, hatta telefonda seks işini bulmadan önce orada çalışmayı bile düşünmüştüm. Ayrıca, sarılmayı tuhaf buluyorum, bu yüzden birinin bana dokunmasına izin vermek, özellikle de para için, çok daha kötü olurdu. Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.

Hayır, teşekkür ederim.

"Yani sipariş ettikleri alkolü mü?" Ona sordum.

Başını sallıyor. "Kesinlikle. İsteseler muhtemelen burayı satın alabilirler." Gülüyor. "Aynı yıkık dökük, berbat bölgeden geldiğimizi düşünürsek, bunu düşünemezsin..." Duraklıyor. "Oradan çıkmayı başardık ama hâlâ orada yaşadıklarını duydum. Nedenini Tanrı bilir."

Tekrar konuştuğunda içecekleri alıp dağıtmaya hazırlanıyorum. "Onlar şeytan, Alaska, bunu unutma." Sözlerine gülümsüyorum; belayı hepimiz biraz severiz.

OceanofPDF.com

ÜÇ

OceanofPDF.com

Zuko

Barlardan kız tavlayan biri değilimdir ama bu kız ilgimi çekti. Onun nesi var?

Sanki burada olmaktan ve bize hizmet etmekten mutlu olduğunu düşünüyormuşuz gibi her birimize verdiği o sahte gülümseme olamaz.

Hayır. Başka bir şey olmalı. Ama ne?

"Neden ona öyle bakıyorsun?" Kyson beni dürtüyor ama ona dönmeye zahmet etmiyorum.

"Kalmasını istiyor musun?" Grayson soruyor.

Ona doğru bakıyorum, kaşlarını kaldırmış cevap vermemi bekliyor. Hiçbir şey söylemiyorum ve arkama yaslanıp onun merdivenleri çıkmasını ve viskiyi bardaklara doldurmasını izliyorum. Grayson'a viskisini uzatıyor ve bir kez daha o çok iyi prova ettiği sahte gülümsemesini takınıyor. Sonra bana gelmeden önce aynı şeyi kardeşlerime yapıyor. Bana içkiyi uzattığında bakışlarım bardaktan ona kayıyor. Ellerim kucağımda ve bardağı almak için hiçbir harekette bulunmuyorum. Önce ellerime, sonra bana bakıyor, sonra da ayağı kalkıyor.

"İçki yok mu?" diye soruyor, gülümseyerek. "Viski istemiyorsan sana getirebileceğim başka bir şey var mı?"

Onu izlerken dudağımın içini ısııyorum. Çoğu kadın bakışlarımdan rahatsız olurdu ama o hiç tereddüt etmeden karşılık veriyor.

Onun nesi var?

Bardağı tepsiye koymadan önce birkaç vuruş bekliyor ve dikkatini diğer adamlara çeviriyor. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, şimdilik hepsi bu kadar," diyor Grayson. Başını sallayıp gitmeye hazırlanıyor, ama bana son bir kez bakıyor ve gözlerinde kötü adamı, ortaya çıkıp oynamak isteyen kişiyi görüyorum. "Siktir git" der gibi bir bakış fırlatıyor bana, sonra da sırtarak uzaklaşıyor.

"Onunla konuşabilirsin, biliyorsun," diye mırıldandı Grayson.

Kardeşlerim ve ben sosyalleşmeyiz. Açıkçası, herkesten nefret ediyoruz. Öz kardeşlerim bile beni çok sinirlendirir. Grayson sokağımızdaki küçük bir serseriydi ve bir şekilde yakın çevremize girmesine izin verdik, ki bu genellikle yapmadığımız bir şeydir. Ve o zamandan beri ondan kurtulamadık.

Tutkal gibidir, yapışır. Ama sadıktır.

Grayson'ın sözleri üzerine sabırsızca kaşlarımı kaldırıyorum ama o sadece başını sallıyor ve dönüp ikizlerle konuşmaya başlıyor.

Büyürken hayatımızda ne yapmak istediğimizi bilmiyorduk. Para kazanmanın tek yolunun uyuşturucu almak ya da satmak olduğunu düşündük. Bir cinayete tanık olana kadar bunu yaptık.

Gözlerimin önünde.

Yaşlıca bir adamdı ve siyah bir kar maskesi ile tamamen siyah giysiler giymişti. Bu ironiye gülmek istedim.

Lanet filmlerden fırlamış gibiydi.

Komşumuzu öldürdü ve bir sigara yakmadan önce pencereden tırmandı, maskesini çıkardı ve evi ateşe verdi. Beni gördü, sırttı ve elini saçlarında gezdirerek yanıma geldi.

"Anlamaya çalışıyorum... Seni olduğun yerde öldüreyim mi evlat," demişti, arkasındaki ev bir çıra kutusu gibi yükselirken ve o buna aldırmış etmemişi. "Ama gözlerindeki o parıltıyı görüyorum." Yakınıma eğildi, bana bir telefon uzattı ve fısıldadı, "Hayatının geri kalanında tehlikeli bir şey yapmak ister misin?"

Geri çekildim ve ona baktım.

Nereden biliyordu?

Başını sallarken cevap vermemi bile beklemedi. "Aradığımda cevap ver." Yürüdü gitti ve bir daha arkama bakmadım. İki gün sonra telefonumu aradığında cevap verdim. Onunla buluşmamı söylediğinde dinledim. Kararlaştırdığımız buluşma yerine gittiğimde, orada beş genç daha vardı. En gençleri bendim ama bu bir şey ifade etmiyordu.

Özel hareket askerleri tarafından eğitiliyorduk, öldürmeyi o kadar çok seviyorlardı ki askerlikten çekildiklerinde kendi pis işlerini yapmaya başladılar.

Hayatımda yaptığım en acı verici şeydi.

Eğitim çok yoğundu ve ilk avımı yapabilmem için bir yıl geçmesi gerekti.

Her şeyi berbat ettim ama Pops - bana telefonu veren adam böyle çağrılmayı severdi - düzeltti.

Ondan sonra hiçbir cinayeti berbat etmedim.

Bir yıl sonra, babam kardeşlerimi sordu. Kendi ordusunu kuruyordu ve ben de onun özel askeriydim.

Beni şekillendirebildiği için kardeşlerimin de harika varlıklar olacağını düşündü.

Ve haklıydı.

Öyleydiler.

Üçümüz onun gizli silahları olduk. Ondan sonra başka insanları eğitmeyi bıraktı. Kardeşlerimden ve benden önce eğittiği adamları ve hatta sonrakileri bile bıraktı ya da muhtemelen öldürdü, bilmiyorum ve sormak da istemiyorum.

Babam ölümcüldü ama ben zamanla daha da ölümcül olmuştum.

Buna karşılık kardeşlerim de öyle oldu.

Ölümcüldük.

Yıkıcıydık.

Kötülük.

Bugün hâlâ babam için çalışıyoruz. Ama artık iş bulduğumuz tek yer o değil.

Öldürmek bizim iyi şey.

Öldürmek bizim işimiz.

Tüm dünya parmaklarımızın ucundayken neden kendimizi bize iş veren tek bir kişiyle sınırlayalım ki?

OceanofPDF.com

DÖRT

OceanofPDF.com

Alaska

GÖZ KORKUTMAKTAN BAHSEDIYORUM.

Bütün bu adamlar korkutucu.

Ama siyahlara bürünmüş bir partiden çıkıp gelmiş gibi görünen, gözleri orman kadar yeşil ve dudakları mükemmel bir kalp şeklinde kıvrılmış olan kişi içlerinde en akılda kalıcı olanı.

Benim için biraz fazla yoğun.

"Seni soruyorlar," diyor Louise, ben içkileri asıl masalarımaya götürmeye çalışırken. Onları benden almaya gidiyor ama ben başımı sallıyorum.

"Bahşislere ihtiyacım var, Louise. Neden burada çalıştığımı sanıyorsun? O adamlar bana hiçbir şey bahşış vermedi. Benim masam..." Müşterilerimin oturduğu yere başımı sallıyorum, "onlara her içki getirdiğimde bahşış veriyorum."

Dudağını ısırtıyor. "Tamam, özür dilerim. Onlara meşgul olduğunu söylerim." Arkasını dönüyor ve küçük bir parçam kendimi kötü hissediyor, ama bunu üzerimden atıyorum ve yoğun, güçlü adamların bulunduğu alanın yanından geçip masalarımaya doğru ilerlerken onlara bir bakış bile atmıyorum.

Müşterilerim bana sırtıyor ve hatta bir tanesi kışımı tokatlıyor. Yaltaklanmaktan kendimi alamıyorum ve elini kırmak istiyorum ama bunun yerine iyi bir kız gibi gülümsüyorum çünkü bana iyi bahşış vereceğini biliyorum. Dönüp ona içkisini uzatıyorum, o da bana yüz dolarlık bir banknot bahşış veriyor ve konuşurken kokan nefesi kulağımın olacak şekilde eğiliyor.

"Hadi sevgilim, benimle eve gel. Sana nasıl kovboyluk yapılacağını gösterebilirim. O çizimleri bile çıkarabiliriz."

Ew hakkında konuş.

Göbeği pantolonunun üzerinden sarkıyor, saçlarının yarısı yok, dişlerinin açılı taşlama makinesiyle iyice fırçalanması gerekiyor ve kokuyor.

Geri kalanıyla başa çıkabilirim.

Daha önce sevimli bir oyuncak ayıyı becermiştim ve o bana kafa veren en iyi adamdı. *En iyisi. En iyisiydi.*

Ama kötü kokan ve nefesi kokan biri? Bu zor bir hayır. O kadar seçici olduğumu söyleyemem.

Ama standartlarım var ve ne istediğimi biliyorum.

Bağlılık istemiyorum.

Beni duvara fırlatıp güzelce ve sertçe sikecek bir adam istiyorum.

Bu adam bunu yapamaz.

Bundan eminim.

"Böyle iyiyim ama yine de teşekkürler." Gitmek için dönerken en iyi gülümsememi takınıyorum. Tekrar bana doğru uzanıyor ve ben kabinlerinden uzaklaşırken onu atlatmayı başarıyorum. Elimde tepsiyle merdivenlerin dibine ulaştığımda sert bir bedene çarpıyorum. Kafamı kaldırdığımda, Louise'in masasında oturan ve bana adımı soran adam karşımda duruyordu. Uzanıp beni sabitliyor, düşmemem için eliyle belimi kavıyor. Sabitlendiğim anda, sanki bana dokunmak yanlışmış gibi elini vücudumdan çekiveriyor.

Olmadı.

En azından benim için değil.

"Üzgünüm, seni orada görmedim." Ona gülümsedim. Bana bakıp hiçbir şey söylemiyor, sonra yeşil gözleri benimkileri bulmadan önce çenesi sert bir bakışla kilitleniyor. Aramızda sadece bir tepsi varken onu bu kadar yakından görünce gözlerindeki altın rengi benekleri fark ediyorum.

O gözler, doğrudan sana bakıyorlar. Ölümcül.

Akıllı bir kadın olsaydım, başka tarafa bakardım.

Ama ben uçlarda yaşıyorum ve o da kızdırmanın eğlenceli olacağı bir adama benziyor ve aldığım tüm uyarılara rağmen ona karşı kendimi tutamıyorum.

Nedenini merak ediyorum ama hemen bu hissi görmezden gelip ona gülümsüyorum.

"Orada öylece durmayı mı yoksa hareket etmeyi mi planlıyorsun?" Bana bakmaya devam ederken soruyorum.

Yolumdan çekilme zahmetine girmiyor.

Ha.

Etrafindan dolaşmaya çalışıyorum ve beni durdurmak için kolunu uzatıyor.

"Alaska mı?" diye sordu. Soru muydu emin değilim ama o ses.

Neden bana bir şey yapıyor?

Her türlü erkeğin konuşmasını dinlemeye alışkınım. Ne de olsa diğer işim bu.

Ama sesi...

"Seni biz istedik. Bize hizmet et!" Masasına dönmeden önce omzunun üzerinden arkasına bakarak uzaklaşıyor. Masalarda biraz mahremiyet var ama çok değil. Dans pistini tamamen görüyorlar ve ortada oturdukları yere giden basamaklarla küçük ayırıcılar var. Onun masası benim ana masamdan yaklaşık üç adım ötedeydi ve yandan bakıldığında sanırım beni olduğum yerden görebiliyordu.

Yüzüme hoş bir ifade yerleştirmeyi başararak masasına doğru ilerliyorum. Louise zaten orada duruyor, onlara içki doldurmaya çalışıyor ama hiçbirini ona dikkat etmiyor. Şişeyi ondan alıyorum ve rahatlamış bir nefes veriyor, sonra eğilip yanağımdan öpüyor ve dönüp kaçıyor.

Evet, koşuyor amına koyayım.

"Onu beceriyor musun?" diye soruyor yeşil gözlü adam, yüzümü ona döndüğümde. Tam önünde dururken, hâlâ bir bardağı olmadığını görüyorum, bu yüzden bir tane alıp ona uzatıyorum.

"Al şunu." Dediğimi yapıyor ve ben de ona buzun üzerine bir shot dolduruyorum. Beni izliyor, bardağı hareket ettirmiyor ve başka bir kelime söylemiyor, lanet sorusuna cevap vermemi bekliyor.

Yapmalı mıyım emin değilim.

O bir müşteri ve bana iyi bahşış vermelerini sağlamak için onlara yalan söylüyorum.

Şimdi, bazı müşteriler bir kadınla yatıyor olabileceğim gerçeğinden tahrik olurlar. Ancak bu seferki beni gerçeği istiyormuş gibi tarıyor ve ne pahasına olursa olsun her zaman gerçeği elde eden biri gibi görünüyor.

"Hepsi bu kadar mı?" Ona soruyorum, sorusuna cevap vermiyorum ama mümkün olduğunca yakınında duruyorum, göğüslerim yüzüne bakacak şekilde eğiliyorum. Ve harika göğüslerim var. Ama gözleri bir kez olsun yüzümden ayrılmıyor.

"Sen. Sen. Sikişiyor. Onu?" diye tekrar sorar.

Doğruluyorum ve ona bakıyorum. "Olasılık var," diye ekliyorum göz kırparak, hepsi de dikkatle beni izleyen diğer adamlara dönmeden önce. I

İçeceklerine bakıyorum, hala dolu olduklarını fark ediyorum ve sonra diğer müşterilerimi kontrol etmek için topuklarımın üzerinde

"Yalan mı söylüyorsun?" diye sorar.

Merdivenlerde duruyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Cevap almak için yeterince iyi bahşış vermiyorsun." Yürüyüp , kendimi

Göğsümdeki baskı kalkıyor.

Bu etkileyiciydi. Düşünüp duruyorum ama doğru.

Çok gergin.

Arka odaya girip doğruca dolabıma gidiyor ve ona yaslanıyorum.

Birkaç saat oldu ve eve gitmeye hazırım. Sütyenimin içine uzanıp onu sıkarak bahşışlerimi çıkardım ve paraları saydım.

Sikeyim.

Sadece bu geceki 100 dolarlık bahşış.

Normalde, bu zamana kadar beş yüz dolarım olurdu. Louise'in bana büyük borcu var.

"Bahşışlerimi alabilirsin." İçeri girdiğini görmek için başımı kaldırdım.

Parasını uzattı ve ben başımı salladım.

Louise'in sadece bir işi var. Ve paraya ihtiyacı var.

" yok. Ben iyiyim. Bahşışler sende kalsın. Ama bu sana masalarla yaptığım son iyilik," diye uyarıyorum onu.

Başını sallıyor ve dudağını ısırtıyor. "Özür dilerim, tamam mı?" "Sadece para. Sonra daha fazlasını yaparım."

"Hâlâ kendimi kötü hissediyorum."

Yüz dolarımı dolabıma koydum ve ona el salladım. "Hadi ama. Masa bir elleşiyor. Umarım ondan bir yüz dolar daha alabilirim." Göz kırpıyorum ve dışarı çıkıyorum.

"Bırak ben alayım, o ne kadar bahşış verirse ben de sana veririm." Kız yanımdan geçip doğruca benim kabine giderken başımı sallıyorum. Bay Yakışıklı'nın onun kışını avuçlamasını ve kulağına bir şeyler fısıldamadan önce yüz dolar bahşış vermesini izliyorum. Kız başını sallıyor ama adam onu ellemeye devam ediyor ve kız uzaklaşmaya çalıştıkça rahatsız olduğunu anlıyorum. Adamın umurunda bile değil.

Masaya yaklaşp aralarına giriyorum ve Bay Handsy'nin gözlerinin içine bakıyorum. Ona Bay Kokuşmuş diyebilirdim ama daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum, o yüzden Elli de işimi görür. Ben omzunu sıvazlarken Louise arkamda duruyor.

"Şimdi ne içiyorsun?" Ona gülümsüyorum ve beni çekerken bir eli belime dolanıyor. Sert olan minik sikinin karnıma değdiğini hissediyorum ve bu düşünceyle midemin bulanmamasına çalışıyorum.

İğrenç.

"Benimle eve gel. Sana yine bahşiş veririm."

"Hayır efendim. Şimdi size istediğiniz içkiyi getirebilirim." Tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni kollarının arasında tutuyor. Tam taşaklarına tekme atmayı düşünürken, eli üzerimden kalkıyor ve acı içinde haykırarak geriye doğru sallanıyor.

"Senden... elini... çıkarmanı... istedi." *Tamamen siyah giyinmeyi ve size tuhaf sorular sormayı seviyorum, üstelik tam bir fıstık gibi müşterimin elini sıkıca kavırıyor.*

"Bırak gitsin," dedim ona.

Sarhoş olduğu her halinden belli olan müşterim küfretmeye başlıyor ama adam Bay Handsy'nin kolunu mengene gibi tutarken bana bakıyor.

"Elini kırmamı ister misin?"

"Hayır. Şimdi bırak onu." Ağzım şaşkınlıktan açık kalıyor, özellikle de dediğimi yaptığında ve elleyen adam elini göğsüne çektiğinde.

"Lanet olsun! Onunla sadece eğleniyordum. Senin için ne önemi var ki? O bir fahişe zaten." Bay *Siyah Giyinmeyi Severim*'in dikkatini müşteriye çevirmesini izliyorum. Gözlerinde zehirden başka bir şey olmadan ona doğru adım atıyor. Akıllı bir kadın, göz açıp kapayıncaya kadar sizi öldürebilecekmiş gibi dik dik bakan bir adamın yoluna asla çıkmaz.

Bildiğim kadarıyla belki de yapabilir.

Hızla aralarına girdim ve elimle göğsüne dokundum. "Hadi koca adam, sana bir içki alalım ve masana dönelim."

Gözleri bana kayıyor ve geri adım atıyor. "Bir daha buraya gelmeyeceksin." Sözlerine öfkelenirim ve o da benimle göz göze geldi ve hırlayarak eğildi. "Yoksa sana dokunduğu için onu öldürürüm."

Ah, ne?

Sözleri beni şok etti.

Hem de dibine kadar.

O kadar ki, liseli bir kız gibi nutkum tutulmuş bir halde ona bakıyorum.

"Zuko, hadi ama dostum. Hadi içelim. Kutlama yapıyoruz," diyor Grayson.

Zuko.

.

Olabilir mi?

Ama bu isme sahip başka kaç kişi var?

Benzersiz, değil mi?

Zuko tekrar geri adım atıyor ve gitmeye başlıyor, ben de onu takip ediyorum, masasına doğru yürürken arkasından izliyorum ama bara doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Beni arayan Zuko'yla aynı kişi olma ihtimali nedir? Zayıf, değil mi?

Yani, dünyanın herhangi bir yerinde yaşayabilir.

Peki aynı şehirde yaşama ihtimalimiz nedir? Ve

şimdi aynı odada olma ihtimalimiz?

Slim mi?

Kahretsin.

Bu benim Zuko'm mu?

Sonra *o sesi* hatırladım.

Ve her şey mantıklı. O, o.

Ve ben olduğumun farkında değil.

Ve tek düşünebildiğim bunun için şükretmek.

OceanofPDF.com

BEŞ

OceanofPDF.com

Zuko

"NEYİN VAR SENİN? Neden bu boka bulaştın ki?" Kyson kafasını sallayarak soruyor, ben onun bara doğru yürüyüşünü izlerken. "Siktir, oraya git ve onu becermek istediğini söyle."

"Kapa şu lanet çeneni."

Elinde yeni bir şişeyle masamıza geri geliyor. Servis yaparken gözleri benden başka her yeri kontrol ediyor. Diğerlerinin bardaklarını doldurmayı bitirdiğinde, bana bir şey bile ikram etmeden gidiyor.

Arkadaşı, yani diğer garson gelmeden önce gözden kaybolmasını izliyorum.

"Oh, onu kızdırdın," diyor Louise ayağa kalkarken ve içkimi doldurmaya giderken yüzü kızarıyor, göz teması kurmadan aşağı bakıyor. Elimini bardağın üzerine koyarak onu durduruyorum.

"Nerede o?"

"İçki?" diye soruyor etrafına bakarken.

"Nerede o ve neden bana hizmet ediyorsun?" Ona ısrar ediyorum.

"Bahşişe ihtiyacı var ve siz bahşiş ," diye dürüstçe cevap veriyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Grayson.

"Onu buraya gönder." tutarak arkama yaslandım. "*Şimdi*."

Koşarak uzaklaşıyor ve on dakika bile geçmeden Alaska geliyor. Leylak rengi saçları sırtından aşağı sarkıyor ve neredeyse saçlarının rengiyle aynı olan gözleri üzerimde duruyor.

"Beni mi istediniz?" diye soruyor, eli kalçasında.

"Evet." Kredi kartımı çıkardım ve ona gösterdim. Gözlerimle tekrar buluşmadan önce kafası karışmış bir şekilde baktı.

"Bir içki daha ister misin?" Kartı benden aldı.

"Hayır, içmiyorum," diye cevap veriyorum. Elimdeki boş bardağa şüpheyle gözlerini kısarak bakıyor.

Kyson içti. Bana tekrar servis yapsın diye geri götürdüm.

"Tamam o zaman..." Kartı kaldırıyor. "Bu kartla ne yapmam gerekiyor?"

"Bu senin bahşişin," dedim ona.

Önce hiçbir şey söylemiyor, önce karta sonra da bana bakıyor. "Bu siyah bir kart. Sınırsız," diyor. "Kartlarla bahşiş verilmez." "Ben veriyorum. Al o zaman. Ne istersen ona harca. Bu senin bahşişin."

"Zuko," diye fısıldıyor Kyson .

Sırıtarak kartı sütyeninin içine sokuyor ve ben de o seksi hareketi izliyorum.

"Sen öyle diyorsan." Dönüyor ve başka bir şey söylemeden çekip gidiyor.

"Kartınızı bahşiş olarak , değil mi?" Kyson soruyor. "Yeterince harcadığınızı düşündüğümde kesebilirim," diyorum ona.

"Peki ya bir ev satın alırsa?" diye sorar. "Lütfen. Almaz," diye cevap veriyorum başımı sallayarak. Küçük olan tekrar yaklaşıyor ve hepimize gülümsüyor. "Nerede o?"

Kyson soruyor.

"Oh, gece için ayrıldı. Onu gerçekten neşelendirmişsin." Boş bardakları alır ve bara geri götürür.

Kyson yanımda gülmeye başlıyor ve Kenzo da ona katılıyor. Grayson bardağının kenarından bana bakıyor ve kaşlarını kaldırarak dudaklarını büzüyor.

"Çok kötü durumdasın."

"Öyle bir şey yok," diyorum, ayağa kalkarak. "Şimdi, bahşiş bırak. Ve cömert olun."

"Siktir, hayır. Siyah kartım bende kalacak, çok teşekkür ederim," diye tersliyor Kyson, Grayson birkaç yüz dolarlık banknot masanın üzerine bırakırken.

Tuvalete doğru tökezlerken o eli sersem herifin sikini tutuşunu izliyorum.

Kyson yanımdan, "Yapma," diye uyarıyor.

"Çabuk olacağım," diye cevap veriyorum tutuşan elleri takip ederken ve çıkışa doğru ilerliyorlar. Doğruca banyoya giriyorum ve içeri girer gizli kapıyı kilitliyorum. Neyse ki burada başka kimse yok.

Pisuar yerine kabine yöneldi ve ben de arkasından yaklaşıp kalem bıçağını çıkardım ve şah damarına sapladım. Bıçağı soktuğum gibi hızla çıkardım ve öne doğru yığıldı, kafası tuvalete çarptı. Kabinden çıktım, kapıyı kapattım ve çıkmadan önce ellerimi yıkadım.

Bir bebek gibi ağlıyor ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor. Sümüklü piç kurusu.

Şimdi, o küçük sorun yumağının benim kartımdan ne kadar harcayacağını merak ediyorum.

OceanofPDF.com

ALTI

OceanofPDF.com

Alaska

"You Beat It, We Spit It'ten Sage'e Ulaştınız. Önce adınla başlayalım." Yeni koltuğuma otururken sözleri söylüyorum.

Tanrım, lüks gerçekten paraya mal oluyor.

Bu işi kendi evimin keyfi ve güvenliğinde yapabilecek kadar şanslıyım.

"Sage."

Lanet olsun ona ve o sese.

"Zuko." Kim olduğunu hemen anladım. Ve onun gibi birinin neden seks hattını aradığını bir kez daha merak ediyorum. Yani, görünüşünü gördüm ve göze hoş geliyor. Acaba boktan fetişleri mi var? Evet, öyle olmalı. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Devam et," diye gürlüyor.

Şampanya kadehimi kaldırıp dudaklarıma götürüyorum ve sormadan önce bir yudum alıyorum: "Beni neden arıyorsun? Bir kadını beceremediğin için mi? Yoksa kadınları becermek için berbat bir yöntemin mi var?"

"Sikişebilirim, eğer sorduğun buysa, Sage." Adımı

söyleme şekline bayılıyorum.

Sıcak tostun üzerinde eriyen bal gibi, çok yumuşak ve kaygan.

Gerçek adım olmasa bile.

"Tamam, söyle zaman... Son kadını ne zaman siktin? Nasıldı?

Ne yaptın sen?"

"Beni telefonda becermen için sana para ödemiyeceğim mi?" diye cevap veriyor.

"Gerçekçi olalım, Zuko. Beni konuşurken dinlemek için arıyorsun. Ben konuşurken sikine dokunuyor musun?"

"Her zaman," diye fısıldıyor. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, elimi boynunun kıvrımında gezdirerek nabzının parmak uçlarımda güçlenmesini sağlayarak başlıyorum. Bir bıçağı doğrudan aynı noktaya sokmanın sizi yaklaşık beş ila on beş saniye içinde öldürebileceğini biliyor muydunuz?"

"Yaptım." Gülümsedim.

"Aferin kızıma. Şimdi, bundan sonra, çok yakınına eğilirim..." Nefes alışları telefonda mı geliyor, yoksa benimkinden mi? Emin değilim. Onu dinlerken bardağımdan bir yudum daha alıyorum. "Ona hızlı mı yoksa *yavaş mı* istediğini sorardım." Son kelimeyi uzattı. "Ve ona istediğinin tam tersini verirdim çünkü neden biraz boktan oyunlar oynamayalım."

Şampanyamdan biraz daha içmeye gidiyorum ve bittiğini fark ediyorum. "Hâlâ orada mısın, Sage?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, ayağa kalkıyorum ve kendime bir bardak daha doldurmak için tezgâhıma doğru yürüyorum. Buna ihtiyacım olacak... ve bir vibratöre. Odama gidip vibratörümü çıkarıyorum ve yanımda bardağımla yatağıma uzanırken gülümsüyorum.

"Devam ," diyorum ona. Oyunağı açıyorum, önce klitorisime koyuyorum çünkü beni sert bir şekilde boşaltan bölge orası ve işini yapmasına izin veriyorum.

"Neden uğultu duyuyorum?" diye sorar.

" et..." Tekrar söylüyorum. "Bundan ne yapacaksın?"

"Ben kötü bir aşığım, Sage."

"Nasıl yani?"

"Bir keresinde bir kızı becerirken neredeyse boğuyordum. Seni boğmamı ister misin?"

"Eğer gelirim, neden olmasın," diyorum titreşim hızlanırken.

"Siktir! Neden böyle şeyler söylüyorsun?" diye homurdanıyor.

Telefonun içinden bir inilti geçmesine izin verdim.

"Biriyle tanıştım." İtirafı beni duraksattı. "Ve o bir ateş." "Seni cehennemde yakmaya yetecek kadar mı?" Ben de fısıldıyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor ve kapatıyorum. Sonra iş telefonumu kapatıyorum ve orgazmımı kendim bitiriyorum.

"Beni dışarı davet ettin. Bu günü göreceğimi sanmıyordum," diyor Louise. Parlak floresan yeşili bir elbise ve pembe topuklu ayakkabılar giymiş. Garip bir kombinasyon ama işe yaramasını sağlıyor.

Garson yaklaşırken ona gülümseyerek, "Ben ısmarlıyorum," diyorum.

"Burası çok gösterişli. Bunu karşılayabileceğinden emin misin?" diye fısıldar.

"Ben yapamam ama bu yapabilir." Ona bütün hafta boyunca yanımda olan ve her gün kullandığım küçük siyah kartı gösterdim.

"Bunlardan birini nasıl aldın?" diye soruyor, garson her birimizin kucağına birer peçete yerleştirirken ses tonu hayretle karışık. Kartı masanın üzerine koyuyorum ve gözleri daha önce iş dışında hiç kart görmemiş gibi kartı takip ediyor.

Ben de bilmiyordum.

"İkinize de biraz şarap ikram mıyım?" "Kırmızı lütfen," diyor Louise.

"Beyaz," diye ekliyorum.

Adam içki siparişimizi vermeye gidiyor ve kız karta tekrar bakıyor. "Ben de senin gibi büyük bir kız olduğumda bunlardan bir tane istiyorum." O işaret ediyor

onu. "Bunu nasıl aldın?"

"Zuko." Artık bildiğim için onun adını söylüyorum ve gözleri kocaman açılıyor. "Kahretsin. Onu çaldın mı? Lütfen onlardan çalmayın. Seni öldürürler,

Şaka değil. O gece bize sarkıntılık eden adama ne olduğunu duydun mu?"

"Ha?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Geçen hafta geldiklerinde. Masanızdaki kapkaççı adam mı? Her neyse, tuvalette boynundan bıçaklanmıştı. Siz gittikten sonra biri onu buldu ve bar kapatıldı."

Vay . O olamaz, değil mi?

Yapar ?

Yani, o adam bana bir daha dokunursa onu bıçaklayacağını söyledi.

Sadece tehdidini gerçekten getireceğini düşünmemiştim.

"Kimin yaptığını biliyorlar mı?" diye sordum.

"Hayır. Bar bütün hafta kapalıydı. Sadece hafta sonları çalıştığını biliyorum ama çok zor oldu."

"Başka bir iş bulmalısın," dedim ona.

"Biliyorum." Garson şarabımızla geri geliyor ve o da kendi şarabını alırken gülümsüyor.

"Sence onlar mı yaptı?" Garson geri çekilirken sessizce soruyorum.

"Evet, ama bunu senden başkasına asla söylemem."

"Neden?"

"Çünkü başımı olduğu yerde seviyorum... vücuduma sıkıca bağlı."

Gülümsüyor.

"O kadar da korkutucu olamazlar."

"Onları gördün, değil mi? Gözünüz korkmadı mı?"

"Öyleydim, ama sonra onların sadece erkek olduğunu fark ettim. Ve ben bir kadını, erkekleri dizlerinin üstüne çöktürebilen bir kadını. Am, gücün olduğu yerdir." Ona göz .

"Tanrım, gerçekten de konuşma tarzına alışmam gerekiyor." Kıkırdıyor.

"Kendine amının gücü olduğunu söyle, o zaman gücün olacak," diye öğüt veriyorum kahkahamı tutarak.

Yemekler gelmeye başlıyor, yedi çeşit yemek. Her tabak gittikçe küçülüyor gibi görünüyor, ama her ısırıkta tadı daha da güzelleşiyor.

"Hanımefendi, kartın sahibi sizinle konuşmak istiyor." Bana bir telefon uzatan garsona dönüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanır Louise.

Telefona uzanıyorum ve sesi kulağımda yankılanıyor. "Alaska." Sesini duyunca gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Bahşiş paranı iyi kullandığını görüyorum."

Tatlı servis edilirken gülümseyerek, "Bütçe belirlemediğiniz," diyorum.

"Görünüşe göre yüz bin işarete ulaştığında kesmeliymişim." Sözlerine biraz kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Şu anda giydiğim elbise bana 5,000 dolara mal oldu. Size gösterip teşekkür ederdim ama bilirsiniz..."

"Cevabını almak istemeyeceğiniz şeyleri fısıldarken dikkatli olmanızı tavsiye ederim."

"Cevap istiyorum. Victoria's Secret'a gidip alabileceğim en pahalı sütyen ve külotu almak üzereyim."

"Siz bunu söyleyene kadar kartı kesmek üzereydim. Fotoğraf bekliyorum," diyor arama kesilmeden önce. Telefonu garsona geri veriyorum, o da hızla uzaklaşıyor.

Louise bana bakakaldı. "Zuko ile flört mü ediyorsun?"

Şarap kadehimi elime alıyorum. "Bana onun hakkında anlatabileceğin her şeyi anlat," diyorum ona doğru eğilerek.

Çikolatalı tatlısını seçiyor ve başını sallıyor. "O yoldan gitmek istediğine emin misin?"

"Sanırım yapmak üzereyim. Ayrıca, bahse girerim bir makine gibi sevişiyordur." Tatlısını yudumlarken boğuluyor ve şarabını alıp kafasını bana doğru sallamadan önce içiyor.

"Onunla yatan sadece bir kız tanıyorum ve duyduğuma göre yatakta tam bir manyakmış."

"Gibi mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Louise peçetesiyle ağzını siler, pembe ruju akmıştır.

"Her tarafı yara bere içindeydi ama ne zaman biri onlardan bahsetse sırtıyordu." Gözlerini deviriyor. "Kim acıya sırtır ki?"

"Belli ki kaçmış biri."

"Oh kahretsin..." Gözleri omzumun üzerindeki bir noktaya kayıyor ve arkamı döndüğümde az önce neden küfrettiğini anlıyorum.

Zuko doğrudan bana doğru yürüyor.

Ve akli başında bir kadın olsaydım, kaçardım.

Çok, çok uzağa.

Ama bunun yerine, o bize yaklaşırken oturup bacak bacak üstüne atıyorum.

"Hanımlar," diye seslendi, gözleri bana kilitlenmişti. "Görüyorum ki parasını ödemediğin yemeğin tadını çıkarıyorsunuz."

Bardağı kaldırıyorum. "Öyleyiz. Bize katılmak ister misiniz?"

"Sanırım ben . Teşekkürler Alaska." Louise ayağa kalkıyor, yanıma geliyor ve Zuko'ya bakmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor. "Ve ödediğin için teşekkür ederim." Koşarak uzaklaşmadan önce kıkırdıyor. Bir saniye bile beklemeden tam karşımdaki koltuğa oturuyor.

"Kartını almaya mı geldin?" Sırtarak sordum. "Hayır, aslında."

Sözlerine kaşlarımı

kaldırıyorum. "Peki sen neden

buradasın?"

"Üzerinizdeki elbiseyi görmeye geldim, çünkü bana *çok* patladı." Sandalyeyi

çekip ayağa kalkıyorum. İki adım atarak tam duruyorum ve yavaş bir daire çizerek ona her açıyı gösteriyorum. Bitirdiğimde koltuğuma geri dönmek için

hamle yapıyorum ama eli fırlayıp bileğimi yakalıyor, beni etkili bir şekilde durduruyor.

"Yeterince net göremedim. Tekrar dön." Sözleri tüm vücudumu ürpertiyor ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum ama onu dinliyorum ve yavaşça dönerek dediğini yapıyorum. Onunla bir kez yüzleştüğimde, gözlerinden sonra

elbisemi yakıp geçerken, onu dudaklarını yalarken buluyorum. "Seni sinirlendiriyor muyum?"

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum.

"Çünkü nefes alış verişin değişti ve bu sadece ben geldiğimde oldu."

Yerime geçtim ve tekrar . "Ben

buna gergin demezdim."

"Öyle mi? Sen ne derdin?" Sırıtarak koltuğunda geriye yaslanıyor. Gösterdiği özgüven, tam bir otoriter iddialılık dalgaları halinde üzerinden uçup gidiyor.

Garson geldi ve ona bir bardak ikram etti. El salladı ve gözlerini benden ayırmadı.

Tek söyleyebildiğim "İlgileniyorum," oldu.

"Hislerimiz karşılıklı." Gözleri elime kayıyor. "Evli değil misin?" diye soruyor.

"Bunun bir önemi var mı?" Cevap veriyorum.

Omuz silkiyor. "Öldürmek zorunda kalacağım bir kişi daha azaldı, hepsi bu."

Lanet olsun.

"Evli değilim," diye onaylıyorum. "Sen mi?"

"Neden kendimi bir insana bağlayacak kadar intihara meyilli bir şey yapayım ki?" diye cevap veriyor.

"İntihara meyilli. İlginç bir kelime seçimi."

"Evet, sanırım öyle." Çenesi gevşiyor ve sığ bir nefes alıyor. "Yapmam gereken bir iş var ve ayak işlerinden nefret ederim. Bana katılmak ister misin?" Ayağa kalkıp bana elini uzatıyor.

"Kartınız bende kalabilir

mi?" "Şimdilik."

"Oldukça zengin olmalısın, ha?" Çantamı omzuma kaldırarak soruyorum.

"Ben kendimi zengin olarak sınıflandırmazdım. Zengin kaba, varlıklı daha iyi bir çağrışım yapıyor. Harcamadığım param var mı? Evet."

"Neden harcamıyorsun?" Kapıya doğru ilerlerken .

Adımlarımı takip ediyor ve "Daha önce hiç harcayacak bir şeyim olmamıştı," diye konuşurken hiç hız kesmiyor.

Ve bana öyle geliyor ki, sahip olduklarından daha fazla bir şeyden bahsediyor.

OceanofPDF.com

YEDİ

OceanofPDF.com

Zuko

NE KÜÇÜK BİR CİN, onu tanımlamanın tek yolu bu.

Lanet bir cadaloz.

O elbisenin içinde kalçalarının salınışı beni çıldırtıyor. Kiraz kırmızısı elbiseyi manikürlü tırnaklarına uyduğu için mi yoksa kıvrımlarını ikinci bir deri gibi sardığı için mi seçtiğini anlayamıyorum. Her iki durumda da, sırf vücudundan söküp alabilmek için ona her renkten aynı elbiseden almayı düşünüyorum.

"Sen mi sürdün?" Ona sormak için döndüm.

Dudağını ısıyor ve başını sallıyor. "Aslında içmeyi planlıyordum. Ne zaman işinizin başında olmamız gerekiyor?" diye soruyor, bir eli çantasını tutarken.

"Aceleimiz yok. Neden?"

"Çünkü bir şey almam gerekiyor."

"Ne oldu?" Kaldırımında yürürken dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor ve ben de onu takip ederken arabamı restoranın arkasında bırakıyorum.

"Bunun paramı harcamakla bir ilgisi var mı?"

Bana bakarken saçları omzunun üzerinden savruluyor. "Evet. Sana söylemiş miydin?" Etkili olması için duraklıyor, "Bahşiş konusunda bu kadar iyi olmana bayılıyorum." Gözleri parlıyor. Ben bir şey söyleyemeden BMW bayisine doğru yöneliyor.

"Siktir," diye mırıldandım.

Bayinin kapısına gelene kadar devam ediyor, orada onu karşılamak için bekleyen bir satış görevlisi var.

"Bugün nasılsınız? Bugün özellikle aradığınız bir şey var mı ya da size yardımcı olabilir miyim?"

"Aslında şuradaki kırmızı olanı. Onu istiyorum," diyor ve bir BMW Z4'ü işaret ediyor.

Satış asistanı ıslıl ıslıl gülümsüyor. Bahse girerim bu şimdiye kadar aldığı en kolay satışı.

"Sorun değil. Bugün bunu nasıl ödeyeceğiz?"

"Kart." Sırıttıyor ve durana kadar geri adım atıyor. Satış asistanı başını salladı ve evrakları getirmeye gitti.

Bana döndü. "Bu sana kesinlikle oral seks yaptıracak."

"Oral seks istemiyorum," diyorum ve omuz silkiyor. Yakınına eğildim. "Ama bu öğleden sonrayı benimle çıplak geçirmeni gerektirecek."

Gözleri benimkileri bulduğunda saçlarını tekrar karıştırıyor. "Çıplak mısın?" diye soruyor. "Evet, üzerinde tek bir giysi bile yok."

"Tamamdır. Araba için imza attığın sürece."

"Tamamdır. Seni sonra soyacağım."

Sözlerim karşısında nefesini tutuyor ama geri için ona zaman tanımadan satış görevlisinin durduğu yere doğru ilerliyor ve arabanın parasını ödüyorum. Anahtarları elime aldığımda onu kapının yanında oturmuş, telefonuyla uğraşırken buluyorum. "Bilmeni isterim ki... Bu, bir kadını çıplak görmek için ödediğim en yüksek miktar."

Dudakları geniş, dişlek bir sırıtışa dönüşüyor. "İlk defa birinin bana bir şey aldığını bilmeni isterim." Kaşlarını kaldırarak giysilerine bakıyorum. "Bu sayılmaz. Senin kartını kullandım, evet, ama sen de maçoluk yapıp bana bir araba aldın. Çıplak olduğumda bana dokunabilirsin bile. O kadar ateşli bir aksiyondur."

"Siktir! Sikimin üstüne oturman için ne yapmam gerekiyor?"

"Güzel ve pahalı bir apartman dairesi düşünüyorum..."

Çenesine vuruyor. Anahtarları önünde sallandırıyorum.

"Acele edin. Zaman geçiyor." Elimden anahtarları alıyor ve hiç tereddüt etmeden doğruca sürücü tarafına gidiyor. Manikürlü elleriyle direksiyonu kavrayarak arabaya binmesini ve çalıştırmasını izliyorum. Yolcu tarafına geçip arabaya tırmanıyorum.

"Kırmızıyı beğendin mi?" diye soruyor, kırmızı uçlu tırnaklarına baktığımı fark ederek. "Bunun için de para ödedin." Gitmeden önce sırıtıyor. Ve kaçıyor dediğimde şaka yapmıyorum. Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi sürüyor, ayağını gaz pedalına sertçe basıyor.

Şimdi, bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ölüm beni korkutmuyor. Ölüm ve ben eski dostuz ve onunla birkaç kez karşılaştım ve

daimi ikamet. Ama her zaman gerçeğe dönmeyi başardım.

Ama bu hatunun araba kullanması delilik.

Arkama yaslanıp can kapıyı tutmadan önce GPS'e adresi yazmayı başarıyorum.

Gideceğimiz yere varmamız onun dakikalarını, belki de saniyelerini alıyor.

Kıkırdıyor. "Araba için teşekkürler. Eğlenceliydi," diyor ve sesindeki heyecan sarhoş edici.

Dışarı çıkarken nefesimin altında homurdanıyorum ve ayaklarımın altındaki sağlam zemin için Tanrı'ya şükrediyorum.

OceanofPDF.com

SEKİZ

OceanofPDF.com

Alaska

"NEREDEYİZ?" Etrafa bakarak soruyorum.

Bu bir depo, aşına olduğum ya da gördüğüm bir yer değil. Zuko arabadan iniyor ve sürücü tarafına gelip kapıyı açarken başını sallıyor.

Neden bu ince hareket midemde kıpırtılara neden oluyor? Bunu daha önce de söyledim ama onda bir şeyler var.

Henüz ne demek istediğimi tam olarak anlayabilmiş değilim.

Mesele sadece yakışıklı olması değil, çünkü bir çift gözü olan herkes bunu görebilir. Kendini nasıl taşıdığıdır. Onun tek bir bakışı, vaat edebileceğinden çok daha fazlasını içeriyor, ya da belki de içerebilir.

Tabii söz verdiği şeyleri yaparsa.

Orada duruyor, güneş gözlükleri gözlerini kapatmış bana bakıyor. Bakışlarının sıcak ve bana dönük olduğunu hissediyorum. Elini uzatmış, tutmamı bekliyor. Anahtarları sıkıca kavıyorum, tutup tutmamakta kararsızım. Yine de sabırlı ve beni acele ettirmiyor ya da zorlamıyor.

Yüksek sesli bir korna beni ama o fark etmemiş gibi görünüyor.

"İstersen arabada kalabilirsin," diye sesleniyor nihayet birkaç dakika sonra, ben hâlâ kıpırdamamışken.

"Kimsin sen?" Elimini onun elinin içine koyarak fısıldıyorum. Beni dışarı çekip kapıyı arkamdan kapatıyor, sonra kollarını iki yanıma koyarak beni arabaya yaslıyor. Öne doğru eğiliyor ve derin bir nefes alıp "Kim olmamı istersen" diye fısıldarken nefesi boynumu gıdıklıyor.

Gülüyorum.

değil.

Kim böyle bir şey söyler ki?

Gülüşümü görmezden geliyor. Uzun süre kıpırdamıyor, sonra dudakları dudaklarıma çarpıyor ve beni öpüyor, kahkaha atma düşüncesini etkili bir şekilde kesiyor.

İlk başta ben de onu öpmedim. Vücudu benimkine bastırılmıştı ve her santimini üzerimde hissedebiliyordum. Vücudunun sertliğinin ana hatları. Yağsız kaslarında her zaman var olan gücü. *Üzerinde bir santim bile yağ var mı?*

Kıskandım.

Biliyorum, fazladan bir desteğim var - bu kız tatlıları çok seviyor. Browni, cheesecake, adını siz koyun, bayılırım. Ve şu anda tadı en sevdiğim kek gibi.

Büyük bir dilim yemek istiyorum, o yüzden .

Yakınlarda bir yerden tek bir korna sesi geliyor ama ikimiz de buna aldırış etmiyoruz. Ellerim uzanıyor ve gömleğinin kenarlarını kavırıyor, o yaklaştıkça gömleğe yapışıyor. Ve şimdi farklı bir sertlik hissedebiliyorum ve tüm doğru bölgelere baskı yapıyor.

Hay sikeyim.

Bunu bana nasıl yapabilir?

Başka bir korna sesi, ama bu sefer daha ısrarlı. Daha yüksek. Ve durmuyor.

Benimkini yutan dili geri çekilirken dudakları hâlâ benimkini morartırken küfrediyor. Vücudu benimkini terk ederken dudaklarının pembeden daha koyu bir tonu olduğunu fark ediyorum.

"Kapa çeneni, Kyson." Benden tamamen uzaklaştı ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Orada öylece duruyorum, arabaya yapışmışım, nasıl hareket edeceğimi bile bilmiyorum.

Bu, hiç şüphesiz, hayatımın en güzel öpücüğüydü. Hem de hiç tanımadığım bir adamdan.

Kendisi çok zengin - pardon, varlıklı - ve bana şimdiden çok şey verdi.

Tek bir istekle.

Hiç kimse bana onun gibi davranmamıştı.

"Bu senin yeni oyuncağın," diyor diğer ses, benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. "Umarım yüzebiliyordur." Kıkırdıyor. Omzumun üzerinden durdukları yere baktığımda ikisi de beni izliyor. Dikkatle.

Kendimi toparlamayı başarak ayağa kalkıyorum ve yanlarına gidiyorum. "Yüzmek mi?" diye soruyorum.

Barda gördüğüm yeni gelen Kyson sırtıyor. "Evet, bizim Zuko'nun sikişlerini boğmak gibi bir alışkanlığı var."

"O bir kereydi," diye homurdanıyor Zuko, sonra bana bakıyor. "Yaşadı. Ona ağızdan ağıza yardım ettim. Takdir etti." Güneş gözlükleri hâlâ gözlerini kapatıyor, bu yüzden bana göz kırpıp kırpmadığını bilmiyorum ama öyle biri *olmadığını* hissediyorum.

"Yüzebilirim," diyorum Kyson'a. Sonra Zuko'ya dönüyorum. "Yakın zamanda sevişecek miyiz?"

"Çıplak, unutma," diye hatırlatıyor Zuko, kardeşinin bizi duyabildiğini umursamadan. "Sana bir daire almadım," diye ekliyor.

"Söz açılmışken," diyor Kyson ve Zuko'ya bir kâğıt parçası uzatıyor. Arabasının bagajına doğru ilerlemeye başladıklarında aldırış etmiyorum. Bagaj açıldığında ve onlar konuşmaya başladığında olduğum yerde kalıyorum. Ayağımın dibine iki kürek atılıyor ve yere bakarken topuklu ayakkabılarımla geri adım atıyorum. "Bu da ne?"

"Senin kim olduğunu bilmiyor mu?"

"Kyson," diye homurdanıyor Zuko.

Kyson omuz silkiyor ve sırtıyor. "Bence öyle olmalı." Şu anda dehşete düşmüş olmalıydım.

Bu normal bir tepki, değil mi?

Diğer kaçmak istemek.

Yani, ıssız bir yerde iki adamla yalnızım, yakınımnda eski, yıkık dökük bir depodan başka bir şey yok. Ve bilmediğim nedenlerden dolayı, kürekleri var.

Bana her şeyi yapabilirler.

Ve buraya Zuko'yla gelip hiçbir şey düşünmeyecek kadar aptaldım.

"Korkmuş görünüyor," Kyson. "Nasıl kazılacağını biliyor musun?" diye ekliyor. "Ne?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Kazın." Küreklere başıyla işaret ediyor.

"Neden bir şey kazayım ki? Bu elbiseyi görüyor musun?" İnanılmaz pahalı tasarımcı marka elbisemi göstererek hararetle soruyorum. "Hiçbir şekilde kirletmeyeceğim."

Sözlerim karşısında Zuko'nun ağız seğiriyor.

Kyson Zuko'ya, "Ona kim olduğumuzu söylemelisin," der.

"Ben iyiyim. Bilmek istemiyorum."

"Paramızı nasıl kazandığımızı hiç mi merak etmiyorsunuz?" "Hayır, sürece umurumda ," diye cevap veriyorum.

hissettiğimden daha fazla güven.

"Giydiğiniz o elbise, kullandığınız o araba, rakiplerinin öldürülmesini isteyen açgözlü milyarderler tarafından ödeniyor."

"Ve?"

"Sence cinayeti kim işledi?" Kyson kötü kötü sırtıyor.

Zuko'yu izliyorum ve Kyson'ın şaka yaptığını söylemesini bekliyorum. Söylemiyor.

"Umurumda değil ve şimdi gidiyorum." Arkamı dönüp arabaya doğru yürümeye başladım. İki karartılmış araba daha yanaşırken yüksek bir gümbürtü duyuyorum ve ne olduğuna bakmamaya çalışıyorum. Biri arabadan yarı yolda duruyorum. Az önce birlikte olduğum adamlardan hiçbiri bagaja uzanıp ceset torbasına benzeyen bir şey çıkarıp verirken bana doğru bakmıyor bile. Kyson'ın kürekleri alıp adamlara verişini izliyorum. Sonra bütün gözler bana dönüyor. Kıpırdamam mı yoksa hareketsiz mi kalmam gerektiğinden emin olamadan donup kalıyorum.

Herkesin dikkati tekrar ona dönmeden önce Zuko'nun ağzının hareket ettiğini görüyorum. Ama gözlükler takılı olsa bile, gözlerinin hâlâ benim üzerimde olduğunu biliyorum. Bir şeyler söylüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan bana doğru geliyor. Sonunda ayaklarımı hareket ettiriyorum ama sürücü kapısına geldiğimde başını sallıyor ve elini uzatıyor.

"Ben sürerim," diyor.

Anahtarları ona veriyorum ve hızla yolcu tarafına doğru yürüyorum. Kapıyı içeriden iterek açıyor ve ben otururken üzerime uzanıp emniyet kemerimi kavlıyor. Göğsümün üzerinden kayıyor ve belimi kesecek şekilde sıkıca çekiyor.

"Şimdi kaçmana izin veremeyiz, değil mi Bela?" Sırtıyor ve beni arabaya bindiriyor, arabayı çekip iki elini direksiyona koymadan önce gereğinden fazla oyalanıyor, sonra da arabayı sürüp gidiyor.

Arkamı kontrol etmiyorum. Ellerime bakıyorum. Tüm vücudum içten içe titriyor gibi hissediyorum ama ellerim o kadar sabit ki muhtemelen beyin ameliyatı yapabilirim. Zuko'nun ne iş yaptığını umursamadığımı zaten belirtmişim. Dürüst olmak gerekirse bir CEO ya da broker gibi görünmüyor ama yine de bilmek istiyorum. Bakışlarımı ona sabitliyorum. "Ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum.

Parmakları direksiyona vuruyor ve bana cevap vermeyeceği fikrine kapılıyorum ama sonra "Ben bir avcıyım" diyor.

"Bir avcı mı?" Verdiği cevap biraz kafamı karıştırdı.

"Evet, tam olarak öyle."

Başımı sallıyorum. Doğru, bu daha mantıklı. Vahşi hayvanları avlıyor. Bu o muydu? Acaba o çantada hangi hayvan vardı? Elini cebine attı ve bir kart çıkardı. Bana uzattığında kartı alıyorum ve üzerindeki yazıları tarıyorum.

"Bir apartman dairesi," diyorum karttaki resme bakarak. Sırıttırıyor. "Kendine ait."

"Kafam karıştı. Bir daire alana kadar sikiinin üstüne oturmayacağımı söyledim, sence bu," kartı kaldırıyorum, "ödeme olarak sayılan bir daire mi?"

"Evet. Konutun fiziksel bir yer olması gerektiğini belirtmemiştiniz. Yani senin dairen bir resim. Şimdi, seni becerebilmem için nereye gidebiliriz?" Bu sefer bana doğru bakıyor. Güneş gözlüklerini indiriyor ve dudakları ince bir çizgi haline gelirken kaşlarını kaldırdığını görüyorum.

"Tek yapmak istediğin bu mu? Beni becermek mi?" "Evet."

"Hepsi bu kadar mı? Bundan sonra başka bir şey yok mu?" diye sordum.

"Seni tekrar becermek isteyip istemeyeceğimi mi soruyorsun, Trouble?" Bana bakarken dişlerini alt dudağında gezdiriyor.

"Evet."

"Evet. Seni sistemimden atmam gerekiyor." Gözleri muziplikle dans ederken kaşları alnına doğru kayıyor.

"Çok çekicisin. Tam da her kızın duymak istediği şey," diye mırıldanıyorum. Ağzının bir sırtıyla savaştığını görüyorum ve başını sallıyor.

"Nerede yaşıyorsun?" diye soruyor.

"Hayır. Sevişmek mi istiyorsun? Bir otel odası tutacaksın. Evimde hoş karşılanmıyorsun."

"Evinizde kimler hoş karşılanır?"

Ona dönüyorum. "Kocam. Eğer evlenecek kadar şanslı olursam."

"Evlenmek mi istiyorsun?" Şerit değiştirirken yine bana doğru bakıyor.

"Evet, yapmak istediğim her şeyi yaptıktan sonra."

"Peki ne yapmak istiyorsun?"

"Ne sikim istersem." Araba yavaşlarken elim kucağıma düşüyor ve Four Seasons'ın önüne yanaşiyor. İnerken anahtarları valeye uzatıyor. Kapım açılıyor ve ben dışarı çıkarken vale bana başıyla selam veriyor. Onunla buluşmak için dolaşırken Zuko beni kaldırımında bekliyor. Adımlarını

Kayıt masasına gidip başka bir siyah kart veriyor ve bize bir oda numarası veriliyor.

Onunla seksin neleri içerdiğini merak ediyorum. Sert mi olacak?

Ve neden bunları kabul ettim ki? Ne kadar aptalım?

Doğru ya, azdım. Ve vibratörüm son birkaç yıldır olduğu gibi beni kesmiyor. Bir vücudun sıcaklığına ihtiyacım var.

Ateşli bir vücut.

Asansör geldiğini haber veriyor ve ikimiz de biniyoruz. İkimiz de bir şey söylemiyoruz ama onun gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Vücudumu izliyor ve dönüp ona bakmamı bekliyordu. Zemin göstergesine odaklanıyorum ve bizimkine geldiğinde hareket etmiyorum. Eli belimi buluyor ve omzumun üzerinden eğiliyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor.

"Dışarı çıkın."

Ayaklarım onun emriyle hareket ediyor, ben ilerlerken eli belimde sıcak.

"Bu özgüven nereye gitti?" diye kulağıma fısıldıyor, beni kapıya yaklaştıırken önü sırtıma çarpıyor.

Nereye gittiğinden emin değilim, tek düşünebildiğim *ön kapıdan* çıktığı çünkü ben kendine güvenen, küstah, acımasız ve bağımsız bir insanım. Ama bu adam beni savunmasız hissettiriyor. Ve garip bir şekilde, seksi de. Yalan söylemeyeceğim, kontrolü elinde tutan kişi olmamak güzel bir değişiklik. Baş döndürücü ve çok tahrik edici.

Kocaman.

"Dilini kedi mi yuttu?" Anahtar kartını kapıya takıyor ve ellerim ilerlememek için uzanıyor ama kapı açılıyor ve nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Bela, Bela, Bela..." O içeri giriyor, ben de onu takip ediyorum. Kapı arkamızdan kapanıyor ve kapanma sesini duyunca zıplamamayı başarıyorum.

Kahretsin, aşırı farkındayım.

Nefesimi kontrol altına almak için bir an dururken, yemyeşil otel odasını tarıyorum. Kahretsin, beni becereceği bir oda için hiçbir masraftan kaçınmamış. Standart bir oda ve bir kraliçe yatakla yetinebilirdim. Burası lüks bir daireye . Kraliyet morundan iki ton daha koyu mor renkte iki zarif berjer koltuk, çağdaş açık gri çivili kanepeleri tamamlıyor. Yumurta kabuğu perdeler, panoramik manzaralı bir terasa açılan beyaz camlı pencerelerden fısıldayan ılık esintide dalgalanıyor.

Yatak odasına giriyorum ve her bir direğe kadife iplerle bağlanmış tül perdeleri olan dört direkli meşe yatağın arkasındaki krem ve bronz Damask duvar kağıdına sahip Fransız mavisi duvarları görünce nefesim kesiliyor. Zuko yatağa doğru yürüyor, oturuyor ve ayakkabılarını çıkarıyor. Sonra arkasına yaslanıp önce kasıklarına, sonra da bana baktı. "Eğer doğru hatırlıyorsam bana borçlusun." Hâlâ elimde duran kartı işaret ediyor. "Sana bir araba ve bir daire aldım."

İçimden yükselen kahkahaya engel olamıyorum.

Önümdeki adam sözlerinde hiçbir mizah görmüyor, sadece arkasına yaslanmış oturuyor ve bekliyor...

Ben mi?

Ne olduğundan bile emin değilim. Ama benim için gümüş tepside sunulan fırsattan yararlanma zamanı.

OceanofPDF.com

DOKUZ

OceanofPDF.com

Zuko

O BİR FİŞEK.

Ağzımla söndürmek istediğim bir tane.

Yatağa oturduğumda gözleri her parçamı içine çekiyor.

Kim bu kadın?

Ve neden sadece ona bakmaktan sikim bu kadar sertleşti?

Üzerinde hâlâ parasını benim ödediğim kırmızı elbise var. Topuklu ayakkabılarını çıkarıp elbisenin fermuarına uzanırken kendine gelmiş gibi görünüyor. Ama bunu yaparken bana sırtını dönüyor. Hem de ne muhteşem bir sırt. Yan fermuarı açıyor ve elbisenin yere doğru süzülüşünü izliyorum.

Bu manzaraya sahip olmak için o elbiseye ödediğim binlerce dolardan çok daha fazlasını her gün öderim.

Lanet olsun, ne zaman lanet bir kadın için bu kadar muhtaç oldum?

Kaltak gibi

konusuyorum.

"Arkanı dön."

Beni görmezden geliyor.

Tabii ki öyle.

Ne de o böyle bir kadın. Dik başlı.

Kasıtlı.

Tükürük

ateşi.

Kredi kartımın hala onda olmasının sebebi de bu.

"Sana borçlu muyum?" diye mırıldanıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor, kızı ve sırtı tamamen görünüyor. Ama önünü benden saklıyor.

"Borçlu. Ne kadar tuhaf bir kelime. Ben buna üzerinde anlaşmaya varılmış bir düzenleme derdim."

"Bundan kim faydalanacak?" diye soruyor, üzerinde G-string'den bir şey yokken. Yüzünü bana dönüyor, elleri göğüslerini kapatıyor ve küçük kırmızı dantelli numarası amını zar zor örtüyor.

Siktir! Sikim pantolonumun fermuarını öyle bir zorluyor ki. "İkimizin de yapacağını düşünüyorum," diye bilgilendiriyorum onu.

"Beni boşaltabileceğini mi sanıyorsun?" diye soruyor, başını geriye atıp gülerek.

Orada şaşkın bir şekilde oturuyorum ve gözlerimi onun vücudundan alamıyorum.

Dindar bir adam değilim, ama dizlerimin üzerine çöküp ona burada ve şu anda tapınmak istiyorum.

Her bir parçasını. "Seni eğlendiren ne?" diye sordum.

Uzun boynunu kaldırıyor ve leylak rengi saçlarını omuzlarından geriye doğru tarıyor. Bu hareket karşısında dudaklarımı yalıyorum. Diğer kolu göğüslerinin üzerinde duruyor, onları örtüyor ama aynı zamanda yukarı itiyor.

O mükemmel göğüsleri.

"Beni boşaltabileceğini mi sanıyorsun?" Sırıttıyor.

"Bir erkek seni hiç mi?" Biraz daha dik oturuyorum eğilip cevap vermesini bekliyorum. *Bu bir çeşit meydan okuma mı?* Kolu düşüyor ve eli kalçasına gidiyor.

Lanet olsun.

Mükemmel memeler.

Bana cevap verirken dudaklarımı tekrar yalıyorum, "Hayır, ama denediler. Genelde acele etmelerini sağlamak için orgazm taklidi yapıyorum." Parmağını dudaklarına götürüyor. "Acaba seninle de orgazm taklidi yapmam gerekecek mi?"

"Numara yapıp yapmadığını anlayacağım," diyorum ona.

Ayağa kalkarak gömleğimin düğmelerini çözüyorum ve çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum. Sonra kemerime uzanıyorum ve gözlerimi ondan ayırmadan yavaşça çıkarıyorum.

"Seni korumasız sikmeyeceğim, haberin olsun."

Bu sözlerle sırtarak cebime uzanıyorum, prezervatifi alıp dudaklarımın arasına yerleştiriyorum ve kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Pantolonumu çözüp tekmeleyerek çıkardım. Ve sonra onun önünde, doğduğum günkü gibi cırılçıplak duruyorum.

Ama daha büyük bir sikle.

Ve çok daha fazla dayanıklılık.
Bakışları sikime düşüyor ve dili dışarı fırlayıp poposunu yalıyor.
du
dak "Sana çığlık attıracağım," diye uyarıyorum
. onu. "Büyük umutlar beslemek iyidir."
Bir adım öne çıktım, prezervatif elimdeydi ve kalçasına uzanıp onu çektim.
vücutlarımız birbirine değsin diye.
"Umuda gerek yok, sadece beceri." Onu çeviriyorum ve onu yatağa geri
atarken elleri omuzlarımı kavıyor. Zıplıyor, göğüsleri sallanıyor ve kıkırdıyor.
"Kadınları etrafa savurmak büyük beceri."
"Hoşlanmadıklarına ne yaptığımı görmelisin."
Bana kaşlarını çatıyor. "Benden hoşlanıyor musun?" diye düşünüyor.
"Hoşlanmadıklarına ne yapıyorsun?"
"Gelmelerine izin vermiyorum." Kalçalarını kavrarken gözlerim onunkilerle
buluşuyor, parmaklarım kremi tenini kazıyor. Çürütmek için dikkatli
olmalıyım.
Ama merak ediyorum.
Bu düşünceyi hemen kafamdan silip atıyorum.
"Beni boğmayı mı planlıyorsun?" Dudaklarını yalıyor ve daha iyi
görebilmem için bacaklarını biraz daha . "Yoksa aklında başka bir şey mi var?"
Onu görünce inledim. "Beni ne kadar kızdırdığına bağlı." Gözlerini deviriyor
ve ben de pantolonuma uzanıp bıçağımı çıkarıyorum.
Gördüğünde gözleri büyüyor ve "Sakın buna cüret etme" diyor.
"Kim bir yabancıyla otel odasına gelir ki?" Ona soruyorum, gözlerim onu
içine çekiyor. "Annen sana yabancılarla eve gitmemeni öğretmedi mi, sana
paralarını gösterebilirler bile?" Ayağa kalkmaya çalışıyor, ama bıçağı oynatıyorum,
böylece kalçasına değiyor. Donup kalıyor, bıçağın tenini öptüğü yere bakıyor.
"Dehşete kapılmaları hoşuma gidiyor, anlamıyor musun?" Sikime bakıyorum ve
ben bir şey söyleyemeden çığlık atıyor.

ON

OceanofPDF.com

Alaska

Yatağa geri dönmeye çalışırken eli ağzımı kapatmak için dışarı . Elini kan tadı alacak kadar sert ısıyorum ama umurunda değil gibi görünüyor. Okunması imkansız gözleriyle bana bakıyor.

Orman yeşili renginde.

Ne kadar aptalım?

Yani, gerçekçi olalım. Oldukça aptaldım ama para beni aptal yaptı.

Argh.

Gözlerim hala bacağıma dayalı bıçağı buluyor. Hareket edersem, beni kesecek.

Şimdi bile, kesmeye hazır bir şekilde kazdığını hissedebiliyorum.

Bana kim olduğunu gösterdi. Ve ben umursamadım.

Yine de buradayım, bir otel odasında çıplak, o ise karşımda duruyor, en az benim kadar çıplak, sırtıyor ve beni lanet bir bıçakla yatağa bağlıyor.

Yine de yaşadığım asıl sorun - ve bu büyük bir sorun, gerçekten büyük - biraz tahrik olmam.

Şunu çok yapalım, aslında.

Sikeyim.

Dolgun dudaklarını yalıyor. Bu çok komik. Onunki kadar kalın ve dolgun dudaklarım olması için para verirdim ama onunkilerin doğal olduğunu biliyorum.

Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve aşağıya doğru tarıyor. "Bir daha çılgılık atarsan seni keserim. Anladın mı?" Bunu bıçağa biraz baskı uygularken söylüyor, bıçağın deriyi parçaladığını hissediyorum. İrkilmemeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

yardım et. "Biraz kandan kimseye zarar gelmez." Bunu söylerken gülümsüyor. Elini ağzımdan çekerek, karnımın alt kısmına ulaşana kadar göğüslerimin arasından kaydırıyor.

Hem endişeli hem de büyülenmiş bir şekilde hareketi takip ediyorum. Beni kesecek ve kan kaybından öleceğim diye endişeleniyorum.

Yaptığı büyülendim. Berbat durumdayım.

Bu çok boktan.

Eli aşağı kayıyor ve vücudum bana ihanet edip tüylerim diken diken oluyor, amıma ulaştığında da bunu kaçırıyor. İki parmağı dudaklarımda geziniyor ve bunu anlıyor. O biliyor. Dudaklarının hafifçe seğirmesi bunu ele veriyor. Parmaklarını çekip hızla dudaklarına götürüyor ve gülümseyerek parmaklarını ağzına götürürken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Küçük Bayan Bela kirli oynamayı sever."

"Önceden olmadığını nereden biliyorsun?" Isırarak karşılık veriyorum. "Oh, değil."

O haklı.

Öyle değil.

Bıçağı bacağımdan kaldırıyor ve elinin bacaklarımdan arasında olduğu yere doğru kaydırıyor. Az miktarda kan derimin üzerinde iz bırakıyor.

Donup kaldım, tüm vücudum kilitlendi.

Fark ediyor ve ifadesi . "Sonunda korktun mu?" diye sorar.

Lanet olsun, ona bakmaya cesaret edemiyorum. Onun yerine, amımın yanında duran bıçağı bakıyorum.

Bu, bıçak kullanmamayı tercih ettiğim bir alan, çok teşekkür ederim.

"Küçük Bayan Bela. Ya ben..." Bıçağı biraz hareket ettiriyor ve şimdi o kadar yakın ki, biraz daha hareket ettirirse, en hassas vücut bölgemin üzerinden kayacak.

"Çek şu lanet bıçağı oradan, seni hasta sadist," diye bağıyorum, elimi hareket ettirirken, alt bedenimi hareket ettirmemeye dikkat ediyorum ve onun sikine uzanıyorum. Şimdi dik oturuyorum, o üzerimde geziniyor, dudaklarımız yakın ve elim onun sert uzunluğunun üzerinde. "Eğer o kadar yaklaşmayı aklından bile geçirirsen, *seni sikerim*." Diğer eli kıvrımlarımın arasında hareket edip kayarken inliyorum. Bir parmağını içime sokuyor ve bıçağı yatağına doğru indiriyor.

Parmağını dışarı kaydırıp tekrar içeri sokuyor ve siki elimde zıplıyor. Üzerindeki ölümcül tutuşumu bırakmaya gidiyorum, ama tam bunu yaparken bıçağın hareket ettiğini görüyorum ve elim de hareket ediyor. Olabildiğince çabuk uzanıp taşaklarını tutuyorum ve aşağı doğru çekiyorum, bir yandan da olabildiğince sert sıkıyorum.

İnliyor. Ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda, acı ve zevkin karışımının bana geri döndüğünü görüyorum.

"Hoşuna gitti," diyorum ve tekrar yapıyorum. "Bıçağı at, *hemen*." Kelimeleri hırıldayarak söylüyorum ve o da emrimi yerine getiriyor. Bir kez daha çekiyorum, onu bırakmadan önce sıkıca kavriyorum. Ellerim tekrar yanlarıma geldiğinde, göğsüme sertçe bastırıyor. Beni yatağa indiriyor. Ne yaptığını göremeden ya da ona siktirip gitmesini söyleyemeden ağzı üzerimdeydi.

Aşağıda.

Sıcak ve
ıslak.

Çoğu erkek yalıyor, yalıyor, yalıyor ve doğru yaptıklarını umarak devam ediyor. Neyin işe yarayıp neyin yaramadığına dair ipuçlarını dinlemek.

Zuko değil. Zuko değil. Ağzıyla ne yaptığını çok iyi biliyor.
Hem de çok.

Her bir yalama ve tat hesaplanmıştı.

Ve sevdiğim kadar nefret de ediyorum.

Bu adamla aynı yatakta olmaktan nefret ediyorum.

Onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Ve her bir parçamın canlandığını hissetmeyi seviyorum.

Pislik.

Dili yavaş ve kasıtlı, tam olarak doğru noktada hız kazanıyor. Tam kalçalarımı oynatmaya başladığımda, giriş yerimde sert bir şey hissediyorum ama kontrol etmek için başımı kaldıramıyorum. Adam haklı. Beni . Şimdiden hissediyorum.

Beni boşaltabilen tek şey vibratörüm ve onu çok seviyorum, yani beni boşaltmayı bırakana kadar.

Yala, vur.

Yala, vur.

Bu onun ritmi ve kalçalarım onu karşılamak için itmeye başladığında hızlanmıyor, vuruş için vuruş, yalamak için yalamak. Durmuyor. Hayır, diğer eli karnımın alt kısmına iniyor ve işkencesine devam ederken beni orada tutuyor. Ve bu ne harika bir işkence.

Ellerim saçlarımı buluyor ve içimde dolaşan tüm hislerden dolayı saç tellerimi avuç avuç çekmeye başlıyorlar.

Sikeyi

m.

Sikeyi

m.

Gözlerimi sıkıca kapattığımda onun manik kahkahasını duyuyorum ve boşaldığımda daha da yavaşlıyor ve ben dalgayı sürerken yaptığı şeyi yapmaya devam ediyor.

Beni boşalttı.

Ağzıyla.

Ve numara yapmama gerek yoktu.

Ağzını çekip ayağa kalkıyor ama onu hâlâ içimde hissediyorum. Kafam karıştı ve doğrulup bacaklarımın arasını kontrol ettiğimde bıçağın keskin ucunu ve sapını içimde gördüm.

"Kıpırdamamanı tavsiye ederim," diyor prezervatifi takarken. Yatağa geri sürünürken kristal yeşili gözleri benimkileri buluyor, eliyle gözlerinin içine düşen saçlarını geriye itiyor. Çenemi kaldırıyor, eğiliyor ve dudaklarımı usulca öpüyor. "Seni boşaltabileceğimi söylemiştim."

Tek kelime

etmiyorum.

Kahretsin, hareket

etmiyorum.

Heykel gibi hareketsiz duruyorum.

"Şimdi sana çığlık attırmayı planlıyorum," diyor bacaklarımın arasına uzanıp bıçağı kaydırarak çıkarırken, önce bıçak, yani sapı içimdeydi. Sularımınla kaplı sapı tutarken sırtıyor ve gözlerini benimkilere kilitliyor. "Ne haber, Trouble? Kedi tatlı dilini mi kaptı?"

Yatağa geri dönüp diğer tarafa geçiyorum.

Elindeki bıçağı kavırıyor ve ben ne halt ettiğimi merak ediyorum.

Bunu seksi bulacak kadar yemiş miyim? Evet. Cevabım evet.

Ama beynimin içinde bunun yanlış olduğunu ve karşımdaki adamın doğru olmadığını bilen küçük bir parça var.

Kaçmalıyım.

Siktir et! Çarşafa uzanıp onu kavrayıp şilteden çekerken ve sonra kendi etrafımda bağlarken yapmak istediğim şey bu.

"Sorun mu var?" diye manik bir sesle soruyor, yatağın etrafından dolanıp bana doğru gelirken. Yatağa atlıyorum, çarşafı sıkıca tutarak giysilerimi ve çantamı alıyorum, sonra da kapıya doğru koşuyorum.

Kapıyı açar açmaz, elimde çarşaf ve giysilerle, kaçmaktan başka bir şey düşünmeden koşmaya başladım.

Yapılacak en akıllıca şey bu, ama kimse bana akıllı bir kadın olduğumu söylemedi. Öyle olduğumu hiç iddia etmedim ama şu anda kaçmam gerektiğini biliyorum.

Otelin kapıcısı şok olmuş bir şekilde bana bakıyor. Çarşafı üzerime daha sıkı çekiyorum ve neyse ki dışarıda bekleyen taksiye biniyorum.

Adresimi söyledim ve arkama bakmaya cesaret edemedim.

OceanofPDF.com

ON BİR

OceanofPDF.com

Zuko

"TAHMİN EDEYİM. KAÇTI." Yuvarlak maun masada karşısına oturduğumda Kyson gülüyor. Önünde dokunmadığı bir bardak var. Bana sırtırken bacağı zıplamaya başlıyor. Eğer kardeşim olmasaydı, ona vururdum. Hem de çok sert.

Kenzo, Kyson'ın yanına otururken hiçbir şey söylemiyor, sadece en iyi yaptığı gibi gözlemliyor. Keyfim yerinde olmasaydı, hepimizin Viktorya döneminden kalma bir filmde fırlamış gibi görünen, altın rengi süslü beyaz sandalyelerde oturuyor olmamızı eğlenceli bulabilirdim. Gerçek olmalılar çünkü o narin bacaklar ağırlığımız altında bükülmüyor. Burayı kim tutmuş ki?

"Kaçtı," diye onayladım.

"Onu boğmaya , değil mi?" Sorusu üzerine kaşlarını kaldırıyor.

"Hayır."

"Peki ne yaptın? Ne kadar çılgın olduğunu öğrenene kadar hepsi senden bir parça istiyor."

Ne kadar sert boşaldığını, sırtının nasıl dikleştiğini ve gözlerinin nasıl kapandığını düşünerek sırtıyorum. O gecedan bu yana birkaç hafta geçti ama Kyson şu ana kadar bunu sormadı.

"Seni hiç ilgilendirmez." "Hadi ama,

hep söylüyorsun." "Bu konuda

değil."

"Biraz çılgın görünüyordu. Belki de ihtiyacın olan şey budur... Senin gibi çılgın biri."

Cevap vermiyorum.

Daha fazla söze gerek yok.

Hayatımda olup bitenleri her zaman kardeşlerimle paylaşmam. Acımasız ve gelmiş geçmiş en sadık piçler olabilirler ama bazı şeyleri kendime saklıyorum.

Sage gibi.

Ayağa kalkıp uzaklaşırken telefonumu da yanıma alıyorum. Kyson ben çıkarken bağırıyor ama kapıyı arkamdan kapatıp doğruca yatağa giderken ona aldırış etmiyorum. Bu gece farklı bir oteldeyiz ve elimizde yeni bir iş var.

Artık çok fazla iş almıyoruz, ancak aldığımız zaman da önemli miktarda ödeme alıyoruz. Önemli derken, milyonları kastediyorum.

Biz buna değeri.

Kimse yapamazken avınızı avlayacağız. Sonra da onları öldüreceğiz.

Ve gerekli olmadıkça ceset asla bulunmayacaktır. Neredeyse hiç dış kaynak kullanmıyoruz. Ne yaptığımızı çok az kişi bilir, ama bilgi sahibi olanlar da bunu mezara götürür. Grayson da o adamlardan biri. Sikişen insanlarla dolu bir kulübün sahibi, bazıları buna karışık bir kulüp, arzularla dolu bir yer diyebilir, ama ben basit tutmayı seviyorum, burası bir seks kulübü. Bizimle birlikte büyüdü ve aynı mahalleden geldik. Ve bu yüzden neredeyse bizim kadar berbat durumda. *Neredeyse.*

Telefonumun arama tuşuna bastığımda, seksi sesini duymadan önce üç kez çalıyor. "Siz Dövün, Biz Tükürelim'den Sage'e ulaştınız. Önce isminizle başlayalım."

"Zuko."

Adımın geçtiği diğer uçta nefesinin kesildiğini duyuyorum. Onu arayalı birkaç hafta olmuştu.

Ve onun tatlı seksi sesini nasıl da özledim.

"Aramayı keseceğini düşünmüştüm," diyor.

"Yapmamı ister misin?" Birkaç dakika sonra cevap vermeyince, "Beni özledin mi?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum." Sesindeki şaşkınlığı duyuyorum. "Beni özledin mi?" "Başka bir kadın hakkında düşünüyordum. Bunu düşünebilir misin?

Aldatmak mı? Şu anda eğilip sikmek istediğim kişi o." "Peki beni neden aradın?"

"Çünkü geldiğini duymak hoşuma gidiyor." Ve ben yalan söylemem. Evet, hem de . Telefonun diğer ucunda bir vibratör kullandığından eminim.

Sesi yükseliyor ve geldikçe sertleşiyor. "Sana mesaj atabilir miyim?" diye soruyorum. "Aramak istediğimde arayamazsam, mesaj atabilir miyim?"

"Aynı ücretler hala geçerli" diye belirtiyor. "Mesaj ya da aramadan bağımsız olarak."

"Maliyeti umurumda değil." Kelimeleri sabırsızlanarak hırıltıyla söylüyorum. "Eğer sana yeterince para ödersem, bana bir fotoğrafını gönderir misin?"

"Fiyatına göre değişir."

Kapı pat diye açılır ve Kyson her zamanki siyah takım elbisesiyle orada durur. "Kalk lan, gitme vakti."

"Kimdi o?" diye soruyor.

"Sana mesaj atarım," diyorum ve aramayı sonlandırıyorum.

"Onu buldunuz mu?" Kenzo kollarını sıvayıp mürekkeple kaplı kollarını gösterirken Kyson başını sallıyor, sonra telefonunu açıp bir şeyler yazıyor ve biz çıkarken kafasını kaldırıp bize bakmıyor bile.

"Babam sarı gömlek dedi," diye cevaplıyor Kenzo. Sonunda bakışlarını kaldırdığında, telefonunu cebine sokarken "Buldum onu" diye mırıldanır.

"Bizden saklanıyormuş. Uzun oldu." Kyson alay ediyor.

"Altı ay. Gerçekten onu bulamayacağımızı mı düşündü?" Kenzo silahını sırtındaki bel kemerine yerleştirirken anlatıyor.

Dışarı çıktığımızda iki bayan kıkırdayarak yanımızdan geçiyor. Kyson onlara gülümsüyor, her zaman kadınların adamıdır.

Yılın bu zamanında gece esintisi daha serin oluyor ve bazıları ceket giyerken, diğerleri kot pantolon veya uzun pantolon giymeyi tercih ediyor. Üçümüz de tepeden tırnağa siyah giyinmişiz. Rengi tercih ettiğimizden değil, sadece kan görmek daha zor olduğu için.

Kan sıçramayı sever.

Kan lekelenmeyi sever.

Daha önce bir kez yaptığım gibi beyaz bir gömlek giyseymdim, kanı çıkarmak çok zor olurdu. İstenmediği yerde kalır. Ve sonunda o gömleği dışarı atardım.

Hayatımı kurtarmak için kıyafetlerimi yıkayamıyorum.

Ama siyah daha kolay. Uyum sağlamak için de daha iyi. Ve yıllar geçtikçe, gardırobumuz kolaylık olsun diye sadece siyahtan oluşmaya başladı.

Öldürmek sadece bir spor değildir. Bazıları için bir yaşam biçimidir ve ne kadar karanlık ve berbat olursa olsun, bazılarımız bunu yapmak için doğmuştur.

"Sarı," diye onaylıyor Kenzo o ve ben bara girerken. Peşinde olduğumuz Ronaldo, kafasını bize doğru çevirdiğinde bizi fark etti. Gözleri kocaman açıldı ve bir anda ayağa kalkıp arka kapıya doğru koşmaya başladı. Kyson zaten orada onu bekliyor. Ara sokağa adım attığımızda

Kyson onu çoktan yere yatırmış, parlak sarı gömleğinin üzerindeki çizmeleri onu hareketsiz tutuyor.

Ronaldo bir koşucu.

Her zaman yleydi.

"Hadi ocuklar. Lütfen." Bu bir yalvarış, ama bizi korkutmuyor. "Biz arkadaşız. Bunu yapamazsınız."

Bu yanlış.

Biz *arkadaştan başka bir şey değiliz.*

Kyson ayağını daha da sert bastırır ve Ronaldo olduğu gibi küçük bir çığlık atar. Ara sokağın kapısı açılır ve Kenzo hemen silahını yanlış zamanda yanlış yerde olan rastgele bir aptala doğrultur.

Adam ellerini teslimiyetle kaldırarak "Ben bir şey görmedim" der. Kapı yüzüne kapanırken, elleri hâlâ havada, yavaşça geri çekilir.

Eğilip Ronaldo'nun saçlarından bir avuç tutuyorum ve yüzünü kirli zeminden yukarı çekiyorum. Dudaklarımı yalayıp suyun tadına bakıyorum ve sonra yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum.

Fırtına çıkmak üzere.

Gülümseyerek, parlak sarı gömleğiyle Ronaldo'ya dönüp bakıyorum. "Artık senin için koşmak yok," diyorum ona.

İnliyor ama başka bir şey söylemiyor. Başının düşmesine izin veriyorum ve bacaklarına doğru ilerliyorum. Bıağımı çıkarıp, o ölümcül bir şekilde hareketsiz dururken kot pantolonunu kesip açıyorum.

"Yapma. Lütfen, yapma." Küçük bir bebek gibi ağlamaya başladı. "Sen katın, Ronaldo. Sen daha iyi bilirsin," diyorum ona.

Kyson hala ayağıyla onu tutuyor, bu yüzden hareket etmiyor. Kenzo kapıya doğru ilerler ve başka kimsenin yanlışlıkla dışarı çıkmaması için kapıyı kapalı tutar.

Barın arka tarafında çok az ışık var -buraya kaçmak onun için aptalca bir hataydı- ama bu bizim işimizi kolaylaştırdı.

"Her şeyi yaparım, lütfen."

Ronaldo'nun birine çok borcu var. Kim olduğunu bilmiyorum, umurumda da değil. Ama o kişi bizim hizmetlerimiz ve alacağı hizmetler için ödeme yapabilecek durumda.

Bize ulaşmak için bile uzun bir süreç var. Ve o zaman bile, müşteri genellikle doğrudan bizimle muhatap olmuyor. Babam; o bizim bulucumuz. Yine de işimize geldiğinde bazı anlaşmalar yapıyoruz. Pops'a ihtiyaımız yok ama yine de onu yanımızda tutuyoruz.

"Yeterince koştun Ronaldo," diyorum bıçağım ay ışığında parlarken, bacağına uzanıp baldırını kavıyorum. Bıçağı Aşil tendonunun arkasına yerleştiriyorum ve etinin üzerinde kayarken onu mümkün olduğunca sıkı tutuyorum. Yavaş ve hayal edebileceğiniz en kötü acılardan biri. İyileşme sürecinin kendisi çok zor ama en iyisi bu çünkü Ronaldo, dediğim gibi, bir koşucu.

Ve şimdi koşamayacak. Ya da muhtemelen nefes alamayacak.

Hangisinin amaçlarımıza hizmet ettiğine karar veremedim.

Ronaldo'nun içine Tanrı korkusu salmak için para aldık ve parasını ödediğinde onu öldüreceğiz. Sadece bu bilgiyi henüz bilmiyoruz.

Ama bazen, sadece bazen, hata yaparız ve onları daha erken öldürürüz. Şey, hata yapmadığımızı düşünürsek, hata demezdim. Bunu yapmak bizim doğamızda yok. Bu gerçekten hangi ruh halinde olduğuma bağlı. Ve şu anda, bıçağı kaldırıp üzerindeki kıpkırmızı kana bakarken, Ronaldo'nun da zamanının gelip gelmediğini merak ediyorum.

Kirli beton zeminde bir pislik gibi bu gece ölmeli mi? Ya da belki başka bir gün?

Kyson ayağını Ronaldo'nun sırtından çeker ve yüzüne gelene kadar eğilir.

Kenzo silahını yerine koyar ve ikizine doğru yürür.

"İki gününüz var, sonra geri geleceğiz. Borcunu ödemiş ve vedalaşmış olsan iyi edersin." Kyson onun yüzüne uzanıyor ve geri çekilmeden önce alnından öpüyor.

Ve hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. Az önce ona ölüm öpücüğünü verdi. Onu öldürecek kişi Kyson olacak.

Onu bunu yaparken ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Neredeyse bir yetişkindi, teknik olarak hala bir gençti. İşlerimden birine benimle gelmişti. Adamla konuşuyordu, sonra eğildi ve alnından öptü, ayağa kalkmadan önce ona bir şeyler fısıldadı ve botuyla adamın kafasını yere çarptı. Kafasına bir kurşun sıkarak işini bitirdi.

Gerçekten, düşündüğünüzde, hepsi boktan şeyler. Ama biz seviyoruz.

ON İKİ

OceanofPDF.com

Alaska

GELİYOR ve onu gördüğümde vücudum donuyor.

Bana neye benzediğini göster.

Bütün gün o mesaja bakıyorum.

Nasıl görüldüğüm konusunda ona yalan söyledim çünkü bunu yapmak zorundaydım. Ona mavi saçlarım olduğunu söyledim ama bu kesinlikle doğru değil. Gerçi geçmişte mavi saçlarım olmuştu ama şu anda değil. Önümde salatayla masamda otururken, internette mavi saçlı bir kadının bulabildiğim en gerçekçi resmini aradım ve ona göndermeden önce ışığın tonlarını değiştirdim. Gönder tuşuna bastıktan hemen sonra mesajı okuduğunu görüyorum.

O ne yapıyor?

Gördüklerini beğeniyor mu?

Hem neden umurumda olsun

ki? O ben değilim.

Bu adamı en son gördüğümde ondan olabildiğince uzağa kaçtım ve o gecedan bu yana haftalar geçti. Onunla bir kez telefonda konuştum, tabii ki ben olduğumu bilmiyordu ve bana "gerçek ben "den bahsetti. *İlginçti.*

Zuko uzak durmam gereken biri.

Zihnimde bunun akıllıca bir karar olduğunu biliyorum ama onu aklımdan çıkaramıyorum.

Adam sadece ağzıyla bir tanrı değil, aynı zamanda aklımı onunla ilgili düşüncelerle çıldırtıyor ve bir parçam benimle yapmak istediği şeyin zevkli olup olmayacağını merak .

Hayır, bu doğru olamaz.

Zihnim bana oyun oynuyor.

Tanrım, lanet amıma bıçak soktu! Bu delilik.

Lanet olası deli.

Dengesiz.

Bunu kim yapıyor? Doğru ya, Zuko yapıyor.

On beş dakika boyunca cevap vermeyince telefonumu bırakıyorum ve *onun* hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Onun için güzel mi?

Ama sonra telefonum çalışıyor ve kontrol ettiğimde nefesimi tutuyorum.

Görünüşe göre sen bir yalancısın. Başka ne merak ediyorum...

Bunu nasıl bilebilir?

İmkânı yok. kadar teknoloji meraklısı olamaz, değil mi?

Telefonumu elime alıyorum, yemeğimi itiyorum ve çantama uzanırken ayağa kalkıyorum. Üzerimde iş kıyafetimi örten uzun bir kazak var ve gece vardiyama gitmek üzere çıkarken kazağımın eteklerini çekiştiriyorum. Bu gece daha sakın bir gece olması gerekiyordu ama Jeff hep böyle söyler. O lanet olası bir yalancı ve hepimiz onun oyunlarını biliyoruz.

Oraya vardığımda doğruca dolabıma yöneliyorum, ceketimi çıkarıp içine yerleştiriyorum. Telefonumu küçük şortumun arkasına sokuyorum ve botlarıma uzandıktan sonra onları giyiyorum. Onları dolabımda tutuyorum, böylece barın dışında onlarla dolaşmak zorunda kalmıyorum, tabii çok tembel değilsem ve onları eve götürmezsem.

"*Hiç* dinlemiyor musun lan sen?" Başımı çevirip kıyafetime bakan Sarah'ya bakıyorum.

Deja-vu gibi hissediyorum.

Bu kaltağın bir hayata ihtiyacı falan mı var?

"Siktir git, Sarah."

"Sen aptal bir kaltaksın, bunu biliyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor. Bu salak, Jeff'e bacaklarını açtığı için kendini yetkili sanıyor ve üstün olduğunu düşünüyor. Ama ne olursa olsun Jeff beni kovmayacak ve ben aptal değilim. Kabul edelim, onun lanet barı için diğer kızlardan daha fazla kazanıyorum. Sarah ve Louise muhtemelen aynı miktarda kazanıyor ama ikisi de benden daha fazla saat çalışıyor. İhtiyacım olanı kazanmak için asgari düzeyde çalışıyorum ve sonra çıkıyorum.

"Gerekirse o kendini beğenmiş suratını bu dolabın içine sokarım. Son uyarı," diyerek metal kapıyı büyük bir gürültüyle kapattım ve arkamı dönüp ona baktım. Siyah saçları geriye doğru taranmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve berbat göğüslerini yukarı kaldırmıştı. Onu ucuza kaçmaması konusunda uyarmıştım ama dediğim gibi, kız tam bir aptal. Kenarları yukarı doğru kıvrılan ağır bir eyeliner sürmüş, kedi gözü görünümünü vermiş ve zaten sert olan yüzünü daha da sert göstermiş. Parlak kırmızı rujla eşleştirdince de tam bir fahişe gibi görünüyor.

Ondan nefret ediyorum.

"*Yine* geç kaldın. Sadece bu da değil, Louise de dışarıda müşterilerine hizmet ediyor." Konuşurken dudakları büzülüyor ve bir pislik gibi görünüyor. Hiç aynaya bakıyor mu? Sarah bana her zaman istediğini elde eden ve bir başkası daha fazla ilgi görmeye başladığı anda çılgına dönen birini hatırlatıyor.

Ben onun kızmak istediği kişiyim ve bunu artık sürekli yapıyor gibi görünüyor.

Ama bunun bir bedeli olduğunu da biliyor.

Tanıdığı bazı insanlar gibi burada oturup onun saçmalıklarına katlanmayacağım. Hemen karşılık vereceğim ve daha kötüsünü yapacağım.

Bir dahaki sefere rızam olmadan bana dokunduğunda - omzuma dokunsa bile - kafasını geldiğinde sert bir şekilde dolaba çarpacağım ve o surata vereceğim zararı hiç umursamayacağım.

Görgü kurallarını öğrenmesi gerekiyor ve görünüşe göre ben de ona bir şeyler öğretmek için onun yoluna çıktım.

Sarah bana bakmaya devam ediyor. Sırıttığında büyük beyaz dişleri lekeli dudaklarının arasından görünüyor. Tanrım, sinirlerimi bozuyor. "Louise onlarla başa çıkabilir. Şimdi... Siktir git." Bir tepsi alıp dışarı çıkarken onunla alay ediyorum.

Bara girdiğimde Louise'i özel kabinlerden birinde görüyorum ama bu sefer kabin insanlarla dolu değil. Sadece bir kişi var ve gözleri çoktan benimkileri bulmuş. Louise onun omzunun üzerinden bakan bakışlarını takip ediyor. Beni görünce dudaklarını küçük bir gülümseme kaplıyor ve rahatlayarak duruşunu gevşetiyor. Geri dönüyor ve merdivenlerden inip doğruca bana gelmeden önce ona bir şeyler söylüyor.

Ayaklarım olduğu yerde dondu.

Bu adamı son gördüğümde üzerimi örtecek bir çarşafı ondan kaçmışım. Ve şimdi işyerimde, rezervasyon için küçük bir servete mal olan bir kabinde oturuyor ve ona hizmet etmemi bekliyor.

"Burada olmana çok sevindim. Hiçbir şey almayacak ve seni beklediğini biliyorum." Gözleriyle buluşmayı başarıyorum ve başımı sallıyorum. Her zamanki gibi kişisel alanıma giriyor ve kollarını bana dolayarak hızlıca sarılıp selam veriyor. Her zamanki gibi karşılık vermiyorum ve her zamanki gibi bu onu rahatsız etmiyor. Artık buna alıştı. "Tamam, şimdi kendi müşterilerime hizmet vereceğim. İşin bitince sohbet edelim." Ben yerimden kıpırdamadan dururken o kaçıp gidiyor.

Ben ne yapacağım?

Tekrar koşar mıyım? Hayır.

Burada üstünlük değil, bende. Ya da kendime öyle söyleyip duruyorum.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarak, onun standının önünden geçiyorum. Yanından geçerken gözlerinin bedenimi yaktığını hissediyorum. Bara ulaşip içecek bir şeyler alırken ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Barmen bana el sallıyor ama ben aynı şekilde karşılık veremiyorum. En iyi hareket tarzını ve beni bekleyen adamla nasıl başa çıkacağımı bulmaya çalışıyorum.

Hayatım boyunca koruyucu ailelerin yanına girip çıktığım için erkeklerle nasıl başa çıkacağımı erkenden öğrendim. Sistem bana kendimden başka kimseye güvenmemeyi öğretti. İnsanların vücut dilini okuyabiliyor ve kişiliklerine göre onlara nasıl davranacağımı çözebiliyorum, böylece bir daha asla bana zarar gelmiyor.

Çocukluğumun geçtiği evlerden birinde çok içki içerlerdi.

Sarhoş olduklarında çocuklara vururlardı. İlk başlarda bu darbeleri ben de yiyordum ve bu sinir bozucuydu. Ta ki onlara sarhoşken yardımcı olacak küçük şeyler teklif ettiğimde bana kum torbasıymışım gibi bakmadıklarını öğrenene kadar.

Bu, onların gözlerinin içine bakmamak ve içki-alkol isteyip istemediklerini sormak kadar basit olabilir. Beni bir yük olarak değil, bir bonus olarak görmeleri için onlara mümkün olduğunca yardımcı olmak.

Birlikte yaşadığım başka bir aile için her şey onlarla konuşma şeklinizdeydi. Yumuşak bir tavır ve nazik bir gülümseme size yemek kazandırırdı özellikle de ceza olarak saklandığında.

Hepsi kötü değildi.

Bir keresinde altı ay kadar yaşlı bir çiftin yanına yerleştirilmiştim. Yaşadığım en güzel evdi. Her gece yemek yapıyorlardı ve bana en iyi çikolatalı kekin nasıl yapıldığını öğretiler. Bu benim en iyi parti numaramdı ve diğer birçok koruyucu ailede de onların gözüne girmek istediğimde yaptım.

Yemek yapmayı bildiğim tek şey olduğu için da iyi bir şey. Ve beni birçok kez kurtardı.

Kendimi toparlayarak tepsiyle birlikte dönüyorum ve onun masasına doğru ilerliyorum. İhtiyacım olan birkaç adımı attıktan sonra derin bir nefes alıyorum ve ona bakmadan önce dengemi sağlamaya çalışıyorum.

"Size ne getireyim?" Elinde sadece su olduğunu fark edince sordum. "Viski, votka, cin..." Birkaç seçenek sıralıyorum ama cevap vermiyor. Rüyalarıma giren o gözlerle sessizce beni değerlendiriyor. "Eğer içmiyorsan, gitmen gerek," diyorum ona.

"Bunun için para ödedim..." Bir elini etrafta sallıyor, ulaştığında duruyor Ben

. "Burası bir bar! , değil mi?"

"Anladım."

"Ve sen içki içmiyorsun," diyorum.

"Hayır, yine de bir yerde, hatırlaman beni mutlu ediyor. bu gerçek."

Alay ediyorum. "Kafana girmesine izin verme. Hatırlıyorum çünkü tüm paranı ben harcadım."

"Bu gece bahşış almak ister misin?" diye soruyor.

"Ne biçim soru bu? Tabii ki biliyorum," diye küstahça konuşuyorum ve ona bakarken tepsiyi kolumun altından kaydırıyorum.

"Alacağınız bahşış elbette hizmete bağlı olacaktır." "Buraya *yine* senin oyunlarını oynamaya gelmedim." Gitmek için döndüm.

"Alaska..." Adımın sesiyle duruyorum. *Gerçek* ismim. "Arkanı dön ve o can sıkıcı gözlerini bana çevir."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek ona dönüyorum.

Dudaklarında hınzır bir sırıtişla masaya doğru eğiliyor. "Her neyse bir şişe sipariş et, istediğin bir masaya gönder ve bana fatura et."

Başımı sallayıp bara doğru ilerliyorum, benimle tekrar konuşmasına fırsat vermemek için durmuyorum. Barmenin dikkatini çektiğimde, bulabildiğim en pahalı şişeyi sipariş ediyorum ve onun kartına yüklüyorum.

Louise atlayıp tepsisini benimkinin yanına koyuyor. "Sarah'ya ne dedin? Jeff'e senden şikâyet etmeyi bırakmadı." Yüzümü ona dönüp parlak pembe gömleğine ve kabarık saçlarına bakıyorum.

"Sarah kıcımlı yesin," diye cevap veriyorum.

Gülüyor ve başını sallıyor, sonra da konuyu değiştiriyor. "Oh... Noel için planlarınız nedir? Ailem seninle tanışmak istiyor; onlara senin hakkında her şeyi anlattım. Boş musun, yoksa ailenle planların mı var?"

Noel.

O gün sarhoş olup *Evde Tek Başına*'yı izlediğim ve kanepemde sızdığım gün. Aslında harika bir gün ve tek olmayı seviyorum. "I-"

"Hayır, lütfen gel." Ellerini göğsünün önünde dua eder gibi kaldırıyor. "Lütfen. Lütfen."

"Siktir, tamam." Başımı salladım.

"Sen en iyisisin! İstersen yanında birini getirebilirsin. Ya da getirmezsin." Omuz silkiyor. "İstediğin kadar şarap ve tatlı alacağım. Tekrar teşekkürler Alaska." Eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra mutlu bir şekilde tekrar zıplıyor - bu kızın Energizer Bunny'den bile daha fazla enerjisi var.

Kendi geleneğimi değiştirmeyi neden kabul ettiğimden emin değilim ama şimdi bundan nasıl kurtulabileceğimi bulmaya çalışıyorum.

Yalnız kalmayı
tercih ederim. *Bu*
benim günüm.

Louise harika biri ama ben kendi başıma olmayı daha çok seviyorum.

Bu beni bencil mi yapıyor? Muhtemelen, ama daha az umursayamazdım.

Arkamı döndüğümde Zuko'yu kulübesinde oturmuş, telefonuyla uğraşırken buluyorum. Sarah'nın merdivenlerden ona doğru yürüyüşünü izliyorum ve ne yaptığını merak ediyorum. Yüzünde en iyi sik beni ifadesi var ve yürürken kalçaları sallanıyor.

Güzel, al onu.

Belki sen de amına bir bıçak sokularak sikilebilirsin. Bu düşünceye kıkırdıyorum ve hızla başımı sallayarak bunun her türlü yanlış olduğunu söylüyorum.

Sarah ona bir şeyler söylerken Zuko telefonundan başını kaldırır. Elini kalçasına koyup biraz daha dışarı çıkarır ve Zuko'nun gözleri

Dolaş. Yine de ona bakmıyor. Sanki bir şey arıyormuş gibi barı tarıyor. Bakışları benim üzerimde durduğunda, ben olduğumu anlıyorum. Kaşlarını kaldırıyor, bu karanlık barda bunu nasıl bu kadar net görebiliyorum bilmiyorum ama kalbim küt küt atıyor.

Acaba onu kurtarmalı mıyım?

Yoksa bırakayım mı?

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

OceanofPDF.com

Zuko

Eğer sinir bozucunun bir yüzü olsaydı, o yüz şu anda karşımda duran bu kadın olurdu. Konuşuyor, yani dudakları hareket ediyor ama ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile duyamıyorum. Anlamsız gibi geliyor. Onun yerine, gözlerim Alaska'nınkileri buluyor. Barın sonunda durduğu yerden konuşmaları izliyor.

"Beni duydun mu?" diye soruyor önümdeki kadın.

Ona dönüp bakarken telefonumu elimde tutuyorum. "Ne dedin sen?"

"Onun hizmetleri için para ödemenize gerek olmadığını söyledim. Size daha iyi bir fiyat verebilirim."

"Daha iyi bir oran mı?" Sözlerini bir soru olarak tekrarlıyorum. Müziğin sesi yüksek, ama o kadar da dikkat etmiyorum.

"Evet, dediğim gibi... Benim adım Sarah." Sanki kendini beğenmişliği onu benimle bir yere getirecekmiş gibi gözlerini deviriyor.

"Şu anda ne ödüyorsam onu ödemekten memnunum" dedim.

Alaska yanına yaklaşırken alt dudağını ısırır. Sarah'nın keskin gözleri Alaska'nın üzerine düşer ve Alaska biraz daha uzun boylu görünür.

"Kayıp mı oldun, Sarah?" Alaska sıkılmış bir ses tonuyla sorar.

Sarah sahte bir tatlılık ve kabadayılıkla, "Sadece bu müşterinin daha iyi bir garson isteyip istemediğine bakıyordum," diyor.

"Onu alabilirsin. O tamamen senin," diye cevap verir Alaska, sonra da çekip gider.

Alaska gecenin çoğunu geçirdiği bara geri dönerken Sarah şansına inanamıyormuş gibi parlak bir şekilde gülümser.

"Senden bu kadar kolay vazgeçtiğine göre seni gerçekten sevmiyor olmalı. Bana asla bir şey vermez," diyor Sarah, gözleri zaferle parlıyor.

Lanet olası ağzından dudaklarını kesmek istiyorum. Bu kaltak çok sinir bozucu.

"Onu geri getirin," diye emrediyorum, elimi sallayarak. Sarah sözlerimi duyunca yüzünü buruşturdu ve kaşları tek bir çizgi oluşturacak kadar birbirine yaklaştı. "Onu geri getir, yoksa seni kovdururum."

Dudaklarına yavaş bir sırtış değerken eli kalçasına doğru kayıyor. "O güce sahip değilsin."

"Sahibini tanıyorsun o zaman?" Ben soruyorum.

Konuşmak için ağzını açıyor ama duruyor, sonra tekrar deniyor. "Erkek arkadaşım müdür."

"Tamam, onu kovduracağım. Şimdi dinle ve... *Getir. Onu. Geri.* On dakikanız var" diye uyarıyorum.

"Siktir, sen delisin. Ateşli ama çılgın." Hışımınla uzaklaşırken, elini başının üzerinde salladı. "Aptal, deli garson kaltağın senin olsun. Buna değmezsin," diye bağırıyor omzunun üzerinden. Onunla konuşurken gözlerini deviren Alaska'ya doğru tepindiğini görüyorum. Alaska dönüyor ve elinde tepsi olmadan doğruca bana geliyor.

"Sarah senin deli olduğunu düşünüyor ve bunu o salak söylüyor."

Pembe dudaklarını öpmek istiyorum. Parmağımı dudaklarında gezdirmek ve ben ona kötü şeyler yaparken onu yerinde tutmak istiyorum.

"Bana öyle bakmayı kes."

Alaska hakkında bir şey söyleyeyim, tanıdığım diğer tüm kadınlardan daha cesur. Aklından geçenleri söylüyor ve aldığı kadar iyi veriyor.

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

"Sanki beni yemek istiyormuşsun gibi," diye fısıldıyor ama ben müziğin sesini duyuyorum. Kabinde arkama yaslanıyorum, bir bacağımı kalçamın üzerinden geçirirken kolumu koltuğun üstünden sarkıtıyorum. Gözleri her hareketimi takip ediyor.

"Çünkü ," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Bıçağın nerede?" diye soruyor, çenesini biraz meydan okur gibi kaldırarak.

"Neden? Onunla tekrar tanışmak ister misin?" Onu en son kullandığımda ne kadar sert boşaldığını hatırlıyorum.

"Hayır. Ve eğer bunu bir daha yaparsan, bedelini cehennemde ödeyeceksin."

Az önce ne dediğinin farkında değil... "*Bunu bir daha asla yapma.*" "Bir daha" kelimesini kullandı. Bu da benden tamamen kaçmadığı anlamına geliyor.

En azından henüz değil.

Ayağımı yere koyarak ayağa kalkıyorum ve yüzüne gelene kadar . Başını hafifçe yukarı kaldırıyor, topuklu çizmeleriyle neredeyse benim kadar uzun. Elim kalkıyor ve yanağının kenarına dokunuyor. Okşayarak daha da eğiliyor ve kulak memesinin hemen altını öpüyorum.

"İslandın mı, Trouble?" diye sordum. Otomatik pilottaymış gibi başını sallıyor ve ben de onun benim için ne kadar iyi bir kız olduğuna dair memnun bir mırıltı çıkarıyorum. "Bana yerini göster."

Belini kavrayan elimi tutuyor ve hareket ettiriyor. Küçük eli bileğime dolanıyor ve onu aramıza çekiyor. geri çekiliyor, böylece elim amina doğru itilirken yer açılıyor.

Üzerinde daracık bir şort var ve parmaklarımın dolaşmasına izin veriyorum, sonra biri şortun kumaşını kenara itip yukarı kayıyor. Nefesi kesiliyor ve ona bakarken başparmağımın dudağını sıyrmasına izin veriyorum. "Sessiz ol, Trouble. Müşterilerinin bunun bedava bir hizmet olduğunu düşünmesini istemeyiz." Parmağım ıslaklığına dokunduğunda bana göz kırpmıyor. Sırılsıklam değil ama ıslak olduğu kesin. Uzaktan izliyor olsaydınız, neredeyse öpüşüyormuşuz gibi görünürdü. Elimin pantolonunun içinde olduğu taraf duvara bakıyor, bu yüzden parmaklarım sonuna kadar içeri girerken kimse göremiyor.

"Zuko," diyor nefes nefese.

"Evet, Trouble?" Diğer parmaklarım şortunun dışını ve klitorisini ovarken parmağımı içine sokup çıkarıyorum.

"Bu..."

"İyi mi?" Onun için bitiriyorum.

Başını sallıyor, ama ben eğilip dudaklarını öpüyorum, ona cevap verme şansı tanımıyorum. Elleri omuzlarıma doğru kalkıyor, tırnaklarını gömleğimin üzerinden tenime geçiriyor.

"Demek bu yüzden onu geri istedin." Alaska bu ses karşısında donakaldı. o ses. "Patrona söyleyeceğim. Kovulacaksın, seni aptal sürük."

Gözleri benimkileri bulduğunda parmağımı içinden çekiyorum. Arkasındaki kadınla konuşurken gözlerimi Alaska'nınkilere kilitliyorum. "Patronuna buraya gelmesini söyle."

"Oh, emin olabilirsin ki yapacağım." Sarah küçümsüyor ve aşağılayıcı görünüşü Alaska'ya ya da bana saygı duymadığını açıkça gösteriyor.

Alaska benden uzaklaşıyor, şortunu yerine sabitliyor ve etrafımda dönüyor. "Eğer kovulursam..." Alaska bana kızgın bir bakış attı.

Parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve cevap olarak tadına bakıyorum. O da çekip gidiyor.

OceanofPDF.com

ON DÖRT

OceanofPDF.com

Alaska

Jeff bana kara bir bakış fırlattıktan sonra doğruca özel kabine doğru yürürken hiçbir şey yapamıyorum.

Louise yanıma geliyor ve nereye baktığıma bakıyor. Zuko oturmuş, kolunu koltuğun üst kısmına dayamış, bacak bacak üstüne atmış, Jeff'in söyleyeceklerini dinliyor.

" oluyor?" Louise soruyor.

"Sarah beni müşteri tarafından parmaklanırken yakaladı," dedim.

Öksürüyor ve eliyle ağzını kapatıyor. "Şaka mı yapıyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tamam, yapmıyorsun. Lanet olsun."

"Harika parmakları var ve onları nasıl kullanacağını biliyor." Omuz silkiyorum ve onlara dönüp bakıyorum.

"Kahretsin! Seni çalışacak, değil mi?" "Evet."

"Sen burada olmazsan ben de burada çalışmak istemiyorum." "İyi olacaksın," diye cevap veriyorum, kolunu okşayarak.

Sarah bize yaklaşırken Louise, "Geliyor," diye tıslıyor.

Sarah tam önümde duruyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kalçalarından birini dışarı çıkarıyor. "*Kesinlikle* kovulacaksın ve burası sensiz çok daha iyi olacak."

"Siktir git, Sarah." Kelimeleri hırıldayarak söylüyorum, arkamı dönüp bir tepsi kaptıktan sonra fırlayıp gidiyorum. Üzerinde "Siktir git Sarah" yazan bir tişört giymem gerektiğini hissediyorum çünkü ne zaman yanıma gelse ona sürekli bunu söylüyorum.

Diğer masalardan birine doğru ilerlerken Zuko beni fark ediyor. Jeff önünde durup konuşurken gözleri hareketlerimi takip ediyor. Vücut dillerini değerlendirmeye çalışıyorum ama Zuko dünyanın sahibi benim tavrını sergiliyor, Jeff ise Jeff gibi sıkıcı ve mülayim, sırtında hafif bir kambur var.

Diğer kabinlerden birine servis yaptıktan sonra bara geri dönüp boş tepsiyi bırakıyorum, sonra da dışarı çıkıyorum. Jeff çok arkamda değil. Siyah ayakkabıları bana ulaştığında duruyor ve arkasından Sarah geliyor, dudaklarında o kadar geniş bir gülümseme var ki Julia Roberts'a benziyor... neyi bekliyor? Bilmiyorum.

Sırtını sıvazlamak.

İyi bir iş çıkardığınız için övgü.

Muhtemelen benim kovulmamı istiyordur, böylece kına yakabilir.

"Müşteriniz..." Jeff dişlerini sıkarak söylüyor.

"O bir fahişe. Sana söylemiştim. Ve berbat bir çalışan."

Ka

palı "Ne olmuş ona?" Jeff'e onun aptalca yorumlarını tamamen görmezden gelerek soruyorum. Jeff Sarah'ya dönüyor ve başını sallıyor.

"Kapa çeneni Sarah," diye tersliyor.

Ağzı şok içinde açılır. "Benimle nasıl konuşabilirsin?" tartışıyor.

Jeff elini kaldırır ve saçlarının arasından geçirir. "Çünkü bana sandığından daha fazla sorun çıkarıyorsun," diye karşılık verir.

Gözlerinden sahte yaşlar akmaya başlar. "Ben doğru olanı yapıyordum. Bir fahişenin bu barın itibarını mahvetmesine izin veremezsin. Onu işe aldığından beri bu oluyor."

"Teknik olarak, parmaklarını amıma sokmasına izin verdiğim ilk müşteriydi ve muhtemelen bunun nedeni krallar gibi bahşiş vermesiydi." Gülümsüyorum ve ikisi de dönüp bana bakıyor.

"Gördün mü? Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Sarah çığlık atıyor. "Ne?" Omuzlarımı silkerek söylüyorum.

Jeff nefesinin altında küfreder ve nedense kadının sahte gözyaşları kaybolur. Ta ki Jeff ona dönüp bakana kadar.

"Kovuldun," diye fısıldıyor ama ses tonunda bir özür var. Hepimiz şok olmuş bir şekilde orada duruyoruz.

mi? Hayır. Yapamazdı.

Sarah'nın sahte gözyaşları bir kez daha tüm gücüyle geri döndü. Yanaklarına sertçe vurur ve ardından Jeff'in suratına bir tokat atar. Jeff irkilir ve Sarah tekrar vurmaya hazırlanırken Jeff onun elini havada yakalamayı başarır.

"Kovuldun çünkü az önce kızdığının o müşteri patron için çalışıyordu. Onu tanıyor ve ya sen ya da bendim. Ve *senin* yüzünden işimi kaybetmeyeceğim."

Oh, vay canına! Bunun olacağını tahmin *etmemiştim*.

Zuko bu kadar gücü nasıl dizginleyebilir?

Birini kovduracak kadar mı? Bu, şey, bilmiyorum bile.

Sarah bana döndü ve elini kaldırdı, bana tokat atmaya hazırды. Ama ben geri adım atıp ayağımı kaldırdım ve amına bir tekme attım. Geriye doğru yere düşerken çılglık atıyor. Jeff küfrediyor ve iyi olup olmadığına bakmaya gidiyor, ama kendini kaybediyor ve onu tekmelemeye ve vurabildiği kadar vurmaya başlıyor.

"Siktir, Sarah! Bokunu al ve defol." Jeff onu yerde bırakır ve hışımla gider.

O anda Louise çıkagelir. "Um... oluyor?" Soruyu bana yöneltti.

"Sarah kovuldu çünkü o aptal sürtük ağzını kapalı tutmayı ve başkalarının işine karışmamayı öğrenemedi. Sonra bana vurmaya çalıştı ama o vuramadan ben onun işe yaramaz amcığına bir tekme attım ve geriye doğru uçarak kışının üstüne düşmesine neden oldum." Sarah'ya bir el salladım. Louise Sarah'ya bakıyor ve ona elini uzatıyor ama Sarah onun elini tokatlayarak uzaklaştırıyor ve kendi başına ayakta durmayı başarıyor.

"Sen bir kaltaksın, aşağılık pislik. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Sarah hırlıyor.

Omuzlarımı silkiyorum ve "Yine de senin olduğundan daha iyi" diye cevap veriyorum.

Sarah hışımla gider ve arka kapı tekrar açılır. Zuko şimdi orada duruyor, büyük, kaslı gövdesiyle boşluğu dolduruyor. Uzanıp elimi tutuyor ve tek kelime etmeden beni bara geri çekiyor. Beni dans pistinin ortasına götürüyor -genellikle gitmeyi reddettiğim bir yer- ve kendisine doğru çekiyor. Sallanmıyor ya da hareket etmiyor, sadece elleri belimde hareketsiz duruyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Bahşişiniz için sizi çalıştırmak tabii ki" diye yanıtlıyor.

"Ya bahşiş istemediğimi söylersem?"

Eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor, sıcak nefesi beni gıdıklıyor, "Sana ucundan daha fazlasını verebilirim. Sonuna kadar itebilirim." A

Vücudum titriyor ve eminim ki beni kendine daha sıkı tutarken o da bunu hissediyor. "Kalçalarını oynat," diye emrediyor.

"Ben yabancılarla dans etmem," dedim ona.

"Ben yabancı değilim." Elleri aşağı kayarak kıcımlı kavırıyor ve aramızda hava kalmayana kadar beni çekiyor. Onu her yerde hissediyorum. Birbirimize sarılmış halde dururken başım omzuna yaslanıyor.

Şu anda dış dünyaya nasıl görünüyorsunuz?

Garip

mi?

Komik

mi?

Sevişmeye çalışıyoruz ama nasıl bilmiyoruz gibi mi?

Kim bilir.

"Dokunulmaktan nefret ediyorum," diye

itiraf ediyorum. "Hayır, ," diyor

kulağıma.

". Buna dayanamıyorum," diye fısıldıyorum ona.

"Benim tarafımdan becerilmekten ve dokunulmaktan hoşlanıyordun."

Lanet olsun! Yalan söylemiyor ve en çok bundan nefret ediyorum. Nasıl hoşuma gidiyor? Yani, orada oturup sarılmış değiliz. Ew. Bunu düşününce başımı sallıyorum. Sarılmaktan nefret ediyorum.

"Şimdi kımıld," diyor tekrar.

Kalçalarımı oynatıp hafifçe bir o yana bir bu yana sallanırken dudağımı ısıyorum. "Onu nasıl kovdurdun?" diye soruyorum.

"Ellerini boynuma doladığında buna cevap vereceğim." Dediğini yapıyorum ve ellerimi boynuna dolanana kadar kaldırıyorum. Ona baktığımda bakışlarımız kilitleniyor ve akıllı bir kız olsaydım uzaklaştırdım. Ama hiçbir zaman zeki olduğumu iddia etmedim ve bu gözler inanılmaz derecede kötü, kirli ve kötü şeyler vaat ediyor...

Bana yapmaya niyetli.

"Sahibini tanıyorum. Onun için bir iş yaptım."

"Ya hayır deseydi?" Ben soruyorum, o da hafifçe kıkırdıyor.

"Hayır, çoğu insanın benimle uğraşırken anlayacağı bir kelime değil." Sözlerine kaşlarını kaldırıyorum, bu kelimeyi ona birden fazla kez söylediğimi biliyorum. "Sen hariç tabii ki."

"Her zaman istediğinizi elde edemezsiniz."

Kıcımlı biraz daha sıkıyor. "Evet, yapabilirim. Şu anda istediğim şey kollarımda." Ellerimi hareket ettirmeye çalışıyorum ama beni kendine çekiyor ve daha da sıkı tutuyor. "Seni becermemi ister misin Alaska?" diye soruyor.

"Hayır."

"Yalanlarla başlamayalım, olur mu?" Etrafıma bakıyorum ve herkesin eğlenmekle meşgul olduğunu ve kimsenin ne yaptığımıza dikkat etmediğini fark ediyorum.

"Sert birisin," diyorum, bariz olanı işaret ederek.

"Öyleyim. Az önce inanılmaz tatlı bir şey tattım ve aslında oldukça hoşuma gitti."

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum.

"Kukun parmaklarımın her yerindeydi." *Oh.* "Kalçalarını daha hızlı hareket ettir." Eğilip boynumu öpüyor ve vücudumun her parçasının onun dokunuşuyla bir elektrik devresi gibi yanmasından nefret ediyorum. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama tutuşu gevşemiyor.

"Zuko."

"Hmm..."

"Ellerini kaldır." Öyle yaptı ve ben de dönüp uzaklaştım. Barı geçtim ve tuvaletlere yöneldim. Kadınlar tuvaletine adım attığımda doğrucu kabine yöneldim. Serinlemem gerekiyor. Tam kabinin kapısını kapatacakken, kapı itilerek açılıyor ve Zuko içeri girip kapıyı sırtıyla kapatıyor. Kapıya yaslanıp kilidi çeviriyor.

Hiçbir şey söylemedim ama gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Onun burada ne işi var?

Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum: Şortuma uzanıyorum, aşağı çekiyorum, içinden çıkıyorum ve sonra kendime dokunuyorum.

"Kuralı hatırlıyorsun, değil mi? Eldiven yoksa, aşk da yok." Parmaklarım kıvrımlarımın arasından kayarken gülümsüyorum. Eli prezervatifi çıkarırken gözleri hareketlerimi takip ediyor. Kemerini ve fermuarını açıyor, sonra sikini serbest bırakıyor. Uzun, sert ve kalın. *Kahretsin, çok güzel.* Prezervatifi takar takmaz bana doğru uzanıyor ve beni yukarı kaldırıyor, böylece bacaklarım beline dolanıyor. Ellerim kapının üst kısmına uzanıyor ve o beni yukarı kaldırırken ben de onu girişte hissedebilmek için tutunuyorum.

Isınmaya ihtiyacım yok, bu tantrik seksle gelen bir yapı gibi, bütün gece alaylarıyla bunu yaptı. Ve şimdi öyle bir noktadayım ki, onun için her yerim aç. İhtiyaç o kadar güçlü ki, istekten yanacaktım gibi hissediyorum.

Konuşmak istiyor ama ben elimi kapıdan çekip ağzına kapatıyorum. Bir başkası yanımıza işerken birkaç kız kıkırdıyor. Elim ısıyor ama ben kıpırdatmıyorum. Tam kontrolü ele geçirdiğinde kalçalarımı sıkıca kavradığını hissediyorum. Kalçalarımı oynatmaya başladım.

Tam orada, eğer yapabilirsem... Sonra
bum, kalçalarımı aşağı çekiyor.

Neredeyse kapıdaki tutuşumu kaybediyordum ve beni sikine sokarken içimden bir çığlık koptu. Beni birden fazla şekilde dolduruyor. Nefesimi toplamaya çalışıyorum, ama beni yavaş, sabit bir hareketle yukarı ve aşağı hareket ettiriyor ve bu da klitorisime tüm doğru baskıyı uyguluyor.

Daha önce seks
yaptım. Daha önce
de sikişmiştim. Ama
bu...

Bu coşku.

Her çentiğe, her noktaya vuruşu mükemmel.

Siktir et, buradaki herkes muhtemelen ne yaptığımızı biliyordur.

Siktir et, kadınlar tuvaletinde beni en son bıçakla siken adamla sikişiyorum.

Siktir et hepsini.

Çünkü ritmi arttıkça ellerim kapıyı daha sıkı kavırıyor ve başım omzuna düşüyor. Çığlığı durdurmak için sertçe ısııyorum. Kulağıma homurdanıyor ve ben boşalırken omzuna doğru inliyorum - gerçekten çok sert.

Bir kızın "Ben de onun gibi becerilmek istiyorum" diye mırıldandığını duyuyorum.

Zuko başkalarının ne dediğini umursamıyor. Kendimi yeniden inşa ettiğimi hissedene kadar devam ediyor ve devam ediyor.

Mümkün değil.

Hayatta olmaz.

Geri çekilip ona baktım. Ve baktığımda, yüzünün her yerinde hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir şey görüyorum.

Tehlike.

Ne için? Emin değilim.

Boktan bir adam olduğunu anlıyorum.

Sadece sevişirken değil, hayatın her alanında.

O, uzak durmanız için uyarıldığınız adamlardan biri ve ben sadece kendi zevkim için hiç düşünmeden onun içime girmesine izin verdim.

Buna değer miydi? Evet, çünkü hayatımda yaşadığım en iyi seksti.

Ama şimdi bu adamdan asla kaçamayacağımdan korkuyorum.

İçimdeki gerçekten korku mu yoksa heyecan mı? Dürüst olmak gerekirse emin değilim.

Bana kötü adamlardan uzak durmamı söyleyen bir annem hiç olmadı. Hayatımın çoğunu onların türüyle yaşadım.

Ve hepsi bir sebepten ötürü beni istiyordu.

Bu adamı farklı kılan ne?

"Kaçamazsın. Seni bulacağım," diyor bir başka orgazm beni vururken.

Bu sefer yavaşlıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

OceanofPDF.com

ON BEŞ

OceanofPDF.com

Zuko

"ALASKA, bir kız eksikimiz var ve yardıma ihtiyacım var." Alaska dudaklarımdan geri çekildi ve göğsümü itti. İçinden çıkmak için kaldırıyorum, sonra onu ayağa kaldırıyorum. Şortuna uzanıyor, ama önümdeki tuvalete oturmadan önce değil.

"Bir dakika içinde çıkacağım, sadece işlemem gerek." Sikimi tekrar içeri sokup prezervatifi çıkardım.

"Gerçekten benim önümde mi işiyorsun?" Ben soruyorum.

"Evet. Eğer bir sorunun varsa, git." Omuz silkiyor. Tuvalet kağıdına uzanıp şortunu yukarı çekmeden önce kendini silmesini izliyorum. "Gitmedin."

"Hayır, çünkü o tatlı amcığın tüm girdisini çıktısını bilmek isterim," diyorum ona. "Ayrıca, daha önce önümde işeyen bir kadın gördüğümü söyleyemem."

"Bütün kadınlar seksten sonra işlemeli. Eminim daha sonra onları dışarı atıyorsundur," diyor şortunu sonuna kadar yukarı çekip düğmelerini ilikleyerek.

"Evet, hem çok. Ya da kaçarlardı." Ona sırtıyıyorum.

"Nedenini ancak tahmin edebilirim." Gözlerini deviriyor. "Sana karşı uysal davrandım."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Uysal mı? Şaka mı yapıyorsun?" Başını sallıyor. "Sen delisin." "Seni boşaltmak evcilleştirmektir, güven bana."

"Peki beni başka nasıl boşaltacaksın?" diye soruyor.

"Bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun?"

Düşünüyor gibi görünüyor, sonra "Gitmeliyim" diyor. Alaska yanımdan geçip kapıya uzanıyor ve kilidi açıyor. Ama ben iterek kapattım.

"Seni bir daha göreyim."

Kapıya bakmaya devam ediyor, ama bir iki dakika hiçbir şey söylemedikten sonra nihayet bana dönüyor. "Beni başka nasıl sikebilirsin ki?" diye fısıldıyor.

"Size gösterebilirim ama beğeneceğinizi söylemeyeceğim."

"Eğer bıçağı elimde tutabilirsem," diye cevap verdi.

"Anlaştık." Kabul ediyorum.

"Acıyacak mı?" diye soruyor.

"Acımasını mı istiyorsun?" Kulağına yaklaşıp fısıldıyorum.

"Belki biraz." Sözleri üzerine parmağımı alt dudağında gezdirdim.

"İyi geceler Alaska." Kapıyı açtığımda arkadaşının hâlâ orada durduğunu görüyorum. Gözleri kocaman açılıyor ve dışarı çıkarken başımı ona doğru eğiyorum. Kapı arkamdan yavaşça kapanırken, arkadaşının nasıl olduğunu sorduğunu duyuyorum ve Alaska bunun şimdiye kadar yaşadığı en iyi seks olduğunu söylüyor.

Arabamı beklemek için ön tarafa gittiğimde, akşamki çılgın garsonu görüyorum.

Bana bakıyor ve . "Kim olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor. Arabam çekildi ve anahtarlar bana verildi.

"İyi geceler, Sarah. Ve bu arada, ben olsam tehdit etmezdim. Bunlar seni öldürtebilir." Arabaya binerken ona tehditkâr bir bakış attım.

"Sen bir katilsin!" diye bağırıyor. "Ve bunu kanıtlayacağım." Uzaklaşırken onun aptalca sözlerine aldırış etmiyorum.

Tek düşünebildiğim Alaska'nın tatlı amı ve bir dahaki sefere ona ne yapmayı planladığım.

"Neden gülümsüyorsun?" Kyson ertesi gün beni kızdırmak için her zaman yaptığı gibi davetsiz olarak evime girdiğinde soruyor. Kenzo ortalıkta görünmüyor, ki bu tam da onun yapacağı bir şey; bir daha başka bir insanla etkileşime girmek zorunda kalmasa hayatını oldukça mutlu bir şekilde geçirirdi. Kyson insanlarla iyi anlaşır ama sadece belli insanlarla. "Becerecek ve öldürecek bir kadın mı buldun?" Buzdolabımı açıp bir şeyler ararken kendi kendine kıkırdıyor ama eli boş dönüyor.

Evim basit ve temel unsurlardan oluşuyor; gösterişli tek bir şey bile yok ve ben bundan memnunum. Gri yer döşemeleri, iki adet siyah iki kişilik kanepeler ve duvarda asılı bir televizyon var. İki yatak odam var; birinde sadece yatağım var, diğeri ise bilgisayar odası.

"Becerdim, öldürmedim. Bir kadını becerdiğimde onu öldürmem," diye cevap veriyorum ve kaşlarını kaldırıyor. "Bir sefer hariç," diye değiştiriyorum, başka tarafa bakarak. "O kendi aptallığıydı ve teknik olarak ben çoktan boşalmıştım, yani sevişmiyorduk."

"Aletin hâlâ içinde ?" diye soruyor. "Buna cevap vermeyeceğim."

Bir şişe su alıp kanepede yanıma otururken gülmeye başlıyor. Konuşmasını bekliyorum çünkü yapmak istediği şeyin bu olduğunu biliyorum.

"Sizce farklı bir yetiştirilme tarzına sahip olsaydık şu anda olduğumuz kişi olur muyduk?" diye soruyor.

Televizyonu kapatıp yüzümü ona dönüyorum. "Bunu bana neden soruyorsun?" Omuz silkiyor, suyunu dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor.

"Kyson, eğer ayrılmak istiyorsan, bunu söyle. Bu hayatı terk etmeni engellemeye çalışan herkesi öldüreceğimi biliyorsun."

"Sadece babam beni öldürtmeye çalışırdı," diyor.

Yanılmıyor. Hepimiz babama bir dereceye kadar güveniyoruz ama o kadar, bizi bu hayata babam getirdi. Muhtemelen hepimizden daha fazla kafayı yemiş durumda ve hepimizin ne kadar kafayı yemiş olduğunu düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor. Bu yüzden ona hayatın her alanında değil, sadece belirli alanlarında güvenmemiz gerektiğini biliyoruz.

"Denemeden önce onu öldürürdüm," diyorum ve televizyona dönüp tekrar açıyorum. "Eğer çıkmak istiyorsan, bana söyle" diye tekrarlarken gelen haber bültenini görmezden geliyorum.

ON ALTI

OceanofPDF.com

Alaska

Telefonum alıyor, Sage'in telefonu. Kontrol ettiğimde, Zuko'nun kemer tutan elinin bir resmi var.

Şimdi, ben genellikle vücudun belirli kısımlarından etkilenen biri değilim - yani, karın kasları, yüz ve penis güzel, kık da öyle. Ama eller, daha önce bu kadar çok düşünmemiştim. Barın arka odasında otururken fotoğrafa bakıyorum. Gece bitti ve şimdi kadınlar tuvaletinin önünden her geçişimde biraz gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Neye gülüyorsun?" Louise karşıma oturup ayaklarını masanın üzerine koyarken soruyor.

"Sence eller çekici mi?" Ben soruyorum.

"Um... Garip bir soru ama evet. Özellikle de kasılırsa ve birkaç damarları çıkıyorsa. Biraz sade mücevher ekleyin ve bum! Ben bir enayiyim." Ağzına bir Skittle atıyor. "Neden?"

Fotoğrafı getirdim ve ona gösterdim.

"Kahretsin, ne güzel eller bunlar. Sizi kıkınızdan tutup sıkıca kavrarken vücudunuzun her yerinde dolaştıklarını hayal edin."

Telefonu kontrol ediyorum. O ellerin bana yaptığı şey tam olarak buydu. Ve gerçekten harika hissettirdi. "Yorgun görünüyorsun. Her şey yolunda mı?" Louise soruyor.

"Bu hafta pek uyuyamadım," diyorum ona dürüstçe. "Neden?"

"Kabuslar," diye fısıldıyorum başımı eğerek. Çok sık olmazlar ama olduklarında da tüm güçleriyle gelirler. Ve benim için imkansız

Uyumak istemeyi bırakın, uykuda bile kalamıyordum. Hayatıma kattığı bu harika şey için ikinci koruyucu aileme teşekkür ediyorum.

"Kahretsin, bu berbat. Onlar için bir şey alıyor musun?"

"Hayır." Ayağa kalkıyorum, ceketimi dolabımdan çıkarıp giyerken telefonumu şortumun içine sokuyorum ve botlarımı çıkarıp düz bir ayakkabı giyiyorum. Saat sabahın erken saatleri, sabahın üçü ve ben çok yorgunum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım uyuyamayacağımı biliyorum.

"İçmeye ne dersin? Gecenin geri kalanında içebiliriz ve umarım bu seni bayıltır," diye teklif ediyor ben arka kapıya yönelirken. O da elinde çantasıyla beni takip ediyor.

"Bilmiyorum, ben sadece-"

"Alaska," diye araya giriyor Louise. "Sanırım burada senin için biri var." Parmağının işaret ettiği yere bakıyorum ve Zuko'nun arabama yaslandığını görüyorum. Bana aldığı arabanın aynısı. Onu terk ettiğim o geceden sonra o arabayı bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım ama işte burada duruyor.

"Kalmamı istiyor musun?" diye soruyor.

Ona bakarken başımı sallıyorum. Beni beklerken her zamanki kıyafeti olan tamamen siyah giyinmişti.

"O eller. Artık tek düşündüğüm o eller olacak," diye fısıldıyor.

Bir kahkahayı bastırıyorum ve arabasına doğru yürümesini izliyorum, binerken Zuko'ya küçük bir el sallıyor. Onu tanımıyor, sadece bana bakıyor.

Ona ulaşmak için attığım her adımda ayakkabılarım betona hafifçe çarpıyor. Önüne geldiğimde durup arabaya bakıyorum.

"Bana arabamı getirmişsin," diyorum gülümseyerek ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Telefon numaranız ya da adresiniz bende yok, bu yüzden en iyisinin kendim iade etmek olduğunu düşündüm."

"Hâlâ benim mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Evet," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. Anahtarlar için elimi uzatıyorum, o da bakıyor. "Numaranı istiyorum. Ve seni daha çok görmek istiyorum," diyor.

"Beni daha çok görüyor musun?" Onu son gördüğümünden bu yana bir hafta geçti. Muhtaç olmamasını seviyorum, ama bir şey istediğinde alıyor. Ben de dahil. Elimde olmadan bir esnemeyi bastırıyorum ve hemen ağzımı kapatıyorum.

"Yorgun musun?"

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Elbette öyleyim. Sekiz saat boyunca ayakta çalıştığım bir vardiyayı yeni bitirdim." Yolcu kapısını açıp binmemi işaret etmeden önce sözlerimi düşünüyor gibi görünüyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Benim evime. Dinlenmeye ihtiyacın var." Bir arabaya bakıyorum, bir ona. "Uyuyamıyorum," diyorum ona.

"Yapabilirsin ve yapacaksın."

"Sadece beni tekrar becermek istiyorsun," diyorum arabaya binerken.

"Hiç kuşkunuz olmasın, çok istiyorum." Kapıyı kapatıyor ve sürücü tarafına doğru yürüyor. Arabayı çalıştırıp yola çıkarken onu izliyorum. "Seni yine becereceğim. Ama yürüyen bir zombi olmadığın zaman."

"İyi uyuyamıyorum," diye itiraf ediyorum. Kahretsin, uykusuzluğumun suçunu son zamanlardaki dürüstlük yoluma atıyorum-önce Louise, şimdi de o.

"Uyumana ne yardımcı oluyor?" diye soruyorum.

Otoyola çıktığında, nereye gittiğimizi kontrol etme zahmetine bile girmiyorum. Sadece vücudumu çevirip ona bakıyorum - bunun daha iyi bir manzara olduğunu söylediğimde bana güvenin.

"O kısmı henüz tam olarak çözemedim. Biraz zamanımı alıyor," diye omuz silkerek paylaşıyorum.

"Anlamıyorum."

"Bazı geceler iyi uyuyorum, bazı geceler . Bu sadece beynimin beni ne zaman becermek istediğine bağlı, gerçekten." Parmakları direksiyona vuruyor ve elimde olmadan onları inceliyorum. Sağ yüzük parmağında düz siyah bir yüzük var.

Gözleri bana doğru kaymadan önce araba tamamen sessizleşiyor gibi görünüyor.

"Beni becerdikten sonra o gece harika uyudum," diye ekliyorum sırtarak, ama vereceğini düşündüğüm tepkiyi vermiyor. Sözlerim karşısında gözleri fal taşı gibi açılmıyor. Bu sözler onu diğer insanlar kadar şaşırtmıyor gibi görünüyor. Diğer erkekler bile rastgele bir şeyler söylediğimde genellikle şok olurlar. Zuko, o kadar değil. Bana sanki parçaları birleştirmeye çalışıyormuş gibi bakıyor.

İkimiz de bayım.

"Seni tekrar becermemi ister misin?" diye sorar.

"Çok eğlenceli olacağımı sanmıyorum. Ayrıca, bu dokunmayı gerektirir ve zaten bildiğin gibi, dokunulmaktan nefret ederim." Tek katlı bir evin önüne geldiğimizde yine esnedim. Dışarısı karanlık, o yüzden pek bir şey göremiyorum,

Ama çimenlerin bakımlı olduğunu ve garaj yolunda çok güzel, pahalı bir arabanın durduğunu söyleyebilirim.

Hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı ve kapıma doğru yürüdü. Kapıyı açarak bana elini uzatıyor, ben de elini tutarak önünde duruyorum. Kapıyı arkamdan iterek kapatıyor, sonra elimi sıkıyor ve beni ön kapısına götürüyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum ama dikkatim dağılıyor. Bu adam tam bir çelişkiler yumağı. Pahalı kıyafetler, gösterişli arabalar, kredi kartını alıp kullanmama izin vermesi -teknik olarak bir yabancı-. Ama evi düşündüğüm kadar büyük ya da gösterişli değil. Kapısı ortalama beyaz renkte ve özel bir yanı yok. Süslü bir kapı tokmağı ya da zili bile yok.

İçeri girdiğinde bir ışık yakıyor. İçeri girdiğimde ne görmeyi beklediğimden pek emin değilim ama evinin sade olması beni gerçekten cezbediyor. Elbette birkaç kişisel dokunuş yapılabilirdi. Hiçbir yerde kişisel bir şey yok. Ama siyah koltukların sadeliği, duvarda asılı televizyon ve ana oturma odasının arkasındaki mutfak hoşuma gitti.

Beni sürgüyle açtığı arka cam kapıya doğru çekerken anahtarları mutfak adasının üzerine atıyor. Dışarı çıktığımda, etrafına serpiştirilmiş birkaç şezlong ve birkaç peri ışığıyla küçük bir havuz görüyorum. Bizi havuzun kenarına götürüyor, elimi bırakıyor, sonra diğer uçtaki küçük bir su özelliğini bir düğmeye basıyor.

"Mayomu getirmedi," diye takılıyorum.

"Sorun değil. İhtiyacın olmayacak," diyor ve içeri geri dönüyor. Beni dışarıda, peyzajlı bahçesinde bıraktı. Bir kez daha, kişiliksiz iç mekanla bir çelişki. Dışarıda merak ettiğim bir sıcaklık dokunuşu var. Hafif bir esinti bahçedeki uzun ağaçlar ve yapraklar arasında hışırdıyor, benim kadar bahçenin tadını çıkaran gece böceklerine müzikal bir eşlik ekliyor. Zuko bir şişe şarap ve iki kadehle yeniden ortaya çıkıyor.

"Şu anda romantik mi davranıyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Beni bıçakla siktin ve şimdi de 'hey, hadi şarap içelim' diyorsun." Şezlonglardan birine oturuyor ve diğerini yan yana gelecek şekilde çekerek büyük bir koltuk oluşturuyor.

"Teknik olarak, seni bu gece ya da bu sabah becermedim. Yani, hayır... Otur ve bir içki iç, bakalım yardımı olacak mı?"

Yanına otururken gözlerimi deviriyorum. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra ayaklarımı kırımın altına sokuyorum ve benim için doldurduğu bardağı alıyorum.

"Buraya uyuşturucu koymadın, değil mi?" Bir yudum almadan önce ona soruyorum. "Neden sorup sonra da içmeye devam ediyorsun?" Belli ki soruma ve sonraki eylemime şaşırdı.

"Hey, bir kız uyumalı," diyorum ve bardağın tamamını içip ona geri veriyorum. Ben arkama yaslanıp gökyüzüne bakarken o bardağı alıp tekrar dolduruyor.

"Kabusların ne hakkında?"

"Kabus gördüğümü sana hiç söylemedim." Dönüp ona bakıyorum. "Söylemene gerek yoktu," diye nazıkçe cevap veriyor.

"Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle, ben de sana kendimden bahsedeyim." Bardağı elinden alıyorum ve gökyüzüne bakıyorum.

"Öldürmekten zevk alıyorum."

Gözümü kırpıyorum, sonra tekrar kırpıyorum. *Öyle mi yaptı?* Yavaşça dönerek bakışlarımı onunkilere sabitliyorum, konuşamıyorum. "Kim olduğumu biliyorsun. Gerçekten söylentilerin doğru olmadığını mı düşünüyorsun?"

"I..." Duraksamam kaşlarını kaldırmasına ve gözlerinde inançsızlıkla bana bakmasına neden oluyor.

"Biliyordun. Sadece inanmadın. Ya da inanmak istemedin."

"Bunun nesinden hoşlanıyorsun?" Ona soruyorum çünkü nedenini bilmek istiyorum, neden herhangi birimiz önümüze konan yolları seçiyoruz. Ben iki işte çalışıyorum çünkü paramın bitmesinden korkuyorum ya da bana dokunulmasına tahammül edemiyorum ve bir de o var.

Hangisi daha endişe verici bilmiyorum. Öldürmeyi sevdiğini itiraf eden bir adamın yanında yatıyor olmam mı, yoksa bundan olması gerektiği kadar rahatsız olmam mı?

"Bu normal bir insanın hoşlanacağı bir şey değil... Anlıyorum. Ama bu benim iyi olduğum bir şey. Hatta en iyisi. Ve bu işte bana çok güveniliyor. Ben o son çareyim, insanların gidecek hiçbir yeri olmadığına başvurduğu kişi. Ben ve kardeşlerim. İş başka kimse tamamlayamazsa bizi tutarlar. Ve biz her zaman görevi tamamlarız. Bizim için başarısızlık oranı diye bir şey yoktur."

"Bunları bana anlatmalı mısın? Yani... etrafta dolaşıp ne yaptığını insanlarla paylaşmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, insanlarla *hiç* konuşmam. Kardeşlerim olmadığı sürece."

"Sürekli bir desteğe sahip olmak güzel olmalı," diye ekliyorum kısık bir sesle. "Hiç ailen yok mu?" diye soruyor.

"Hayır, sadece ben."

"Neden kabuslar görüyorsun?"

"Sadece günlük kabuslar. Evlatlık ocuk saçmalığı. Bilirsiniz... evden eve gitmek ve kimsenin sizi gerçekten sevmemesi."

"Yalanlar," diyor.

İçimi çektim ve o bana karşı dürüst olabiliyorsa benim de dürüst olmam gerektiğine karar verdim. "Peki, tamam. Üvey babalarımın birinin üvey annemi öldüresiye dövmesini ve ardından aynı şeyi oğullarına yapmasını izledim. Bu olay hâla canımı sıkıyor."

"Sana zarar verdi mi?" Zuko sorar.

"Saklandım. Saatler gibi gelen bir süre boyunca bana seslendi ve ben dehşete düştüm. Mutfakta saklandım ve karısının kanının yerleri ıslatmasını izledim. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve her yerden nehirler gibi kan akıyordu."

"Ona ne oldu?"

"Beni bulamayınca bir silah aldı ve kendini başından vurdu. Düşündüğünüzde, onlara yaptıklarını göz önüne alırsak, çok bencilce." Zuko'ya bakıyorum, gözleri sıkıca benimkilere takılmış.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bu tavrı nereden aldığınızı anlayabiliyorum. Hayatın boyunca kendine bakmak zorunda olmak..." "Bu bizi ya yıkar ya da yapar." diye ekliyor.

"Peki sana ne yaptı?"

"Oh, ben her türlü kırıldım. Tanrı bile beni tekrar bir araya getiremez." Gz kırıyor.

Sikeyim.

Göz kırptı.

Külot, yerle buluş.

"Bence hepimiz biraz kırılmışız. Bazıları bunu daha iyi saklıyor." Kadehi dudaklarıma götürüyorum ve yanıma koymadan önce şarabı bitiriyorum. "Asıl soru şu... kendimizi nasıl toparlayacağız?"

"Eğer bir yolunu , bana haber verme. Ben kendimi olduğum gibi tercih ediyorum."

Cevabına gülümsedim. *Onun kadar berbat durumda olup da bu kadar dürüst olabilen kaç kişiyle tanışsınız?* Aslında muhtemelen hepsi öyledir, çünkü kendilerinde yanlış bir şey görmüyorlar. Sanırım bu, neden bazı şeyleri yaptığımıza dair her gün kendinizi psikanalize tabi tutmaktansa, olduğunuz gibi görünmenin daha iyi bir yolu. Drstlğne hayranım.

"Birazdan arabamı alıp eve gideceğim," diye duyuruyorum.

"İşe nasıl gidiyorsun?" diye soruyor.

"Ya eski arabamı kullanırım ya da Louise beni götürür."

Başka bir şey söylemeden anahtarları bana verdi ve beni yanına çekti.

OceanofPDF.com

YEDİ

OceanofPDF.com

Zuko

İnsanların ona dokunmasıyla ilgili bir sorunu var ama ben aldırımıyor gibi görünüyor ve bu en çok hoşuma giden şey. Sabah boyunca bir şekilde sezlonguma doğru ilerledi ve bacaklarımın arasında, başı karnımda ve kolları bana sarılmış durumda.

Cam kapının açıldığını duyduğumda güneşliği onun üzerine çekiyorum. Bunun olabileceği sadece iki kişi var - kardeşlerim - başka hiç kimse evime giremez ya da adım atmaya cesaret edemez.

Biraz hareket ediyor ve ben Kenzo'yu gördüğümde kafası karnıma gömülüyor. Donup kalıyor ve Kyson yüzünde pis bir sırıtışla arkasından yaklaşıyor. Elim saçlarını okşuyor -lavanta rengi, çok tuhaf bir renk- ama kişiliğine tam uyuyor.

"Onu geri mi getirdin?" Kyson eğilip üzerimde uyuyan kıza bakarken soruyor.

Dokunulmaktan nefret eden biri için, bunu çok fazla yapıyor.

"Neden?" diye ekliyor, onu inceleyerek. "Yani, bir havuz var. Onu buraya boğmak için mi getirdin?" Gözlerime bakıyor, gözlerinde şeytani bir parıltı var.

Başımı sallıyorum ve ona sıkılmış bir bakış atıyorum. İşte bu yüzden seks hayatınızla ilgili şeyleri erkek kardeşlerinizle paylaşmıyorsunuz çünkü onlar her fırsatta ve her lanet olası zamanda bu konuyu açıyorlar.

"Gerçekten çok güzel," diyor Kenzo, yanımdaki boş koltuğa oturarak, çok fazla şarap içtikten sonra üzerimde uyumaya karar vermeden önce oturduğu koltuğa.

"Öldürmek için çok mu güzel?" Kyson gülüyor, hâlâ duruyor.

"Burada ne işiniz var?" Onlara soruyorum.

"Babam aradı. Programımıza daha fazlasını eklemek istiyor." Kyson'ın sözleri karşısında dilimi ısıyorum. *Tabii ki istiyor.* "Bugünlerde küçük bir oyuncağı olduğu için açgözlü olmaya başladı," diye ekliyor.

"Çünkü adamın tüm parasını harcıyor," Kenzo. "O bir servet avcısının tanımı ve iyi bir avcı bile değil."

"Gereğinden fazla iş almadığımızı biliyor. Onun oyununu yeterince oynadık," diyorum.

Kyson başının arkasını kaşır. "Evet, şey... Bunu ona söylesen iyi olur çünkü aksini düşünüyor gibi görünüyor."

Neredeyse fark edilmeyen bir seğirme hissediyorum ve Alaska'nın artık uyanık olduğunu görmek için aşağı bakıyorum.

"Merhaba demeyi düşünüyor musun?" diye sordum. "Yoksa bana biraz daha sarılıp yatmayı mı?" Sırıtarak daha da soruyorum.

Geri çekildi ve bacaklarımın arasına oturdu. "Sana sarılmıyordum. Beni sarhoş ettin ve içkime ilaç kattın." Ayağa kalkmıyor ya da diğer sezlonga doğru bir hareket yapmıyor, olduğu yerde kalıyor. Gözleri kardeşlerimi buluyor ve onlara gülümsüyor. "Kardeşin tam bir göt. Bunu biliyor muydunuz?" Kenzo umursamaz bir sırtıyla birkaç kez göz kırpmıyor ve Kyson gülümsüyor.

"Biliyoruz ama bu kadar erken öğrenmiş olmanız ilginç."

Gözlerini deviriyor ve biraz sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışıyor. "Saat kaç?" Cevap vermemi beklerken çantasına uzanmıyor. "Saat?" Çıplak olan bileğine dokunuyor.

Saatime baktım ve ona "Sabah on." dedim.

Gözleri kocaman açılıyor. "*O kadar* uzun zamandır uyuyor muydum?" diye soruyor, sanki inanamıyormuş gibi. "Ben uyurken sen neredeydin?"

Elimle olduğum yeri gösteriyorum ve kaşları kalkıyor. "Bunca zamandır bu pozisyonda mı kaldın? Delirdin mi sen? Uyudun mu?"

"Hayır."

"O bir deli! Gerçek anlamda. Bu bilgiyi de bilmen için sana haber vereyim dedim," diye araya giriyor Kyson.

"Siz ikiniz ikizsiniz, değil mi?" diye soruyor onları göstererek. "Yani... Koyu renk saçlarınız ve beni siken gözlerinizden anlıyorum ama birbirinizin aynısı gibi görünmüyorsunuz."

"Biz çift yumurta ikiziyiz," diye açıklıyor Kenzo.

"Sıcak," diyor göz devirerek ve sonra bana dönüyor. "Duş almam, işemem ve eve gitmem gerek." Aramızda sıkışarak çantasına uzanıyor ve omzuna atıyor. "Uyku için teşekkürler ya da... her neyse."

"Her zaman sarılabiliriz," diye bağıriyorum o kapıya doğru ilerlerken. "Bu bir daha olmayacak," diye bağıriyor omzunun üzerinden. ortadan kayboldu. Kenzo göğsüme yumruk atana kadar kıpırdayamadan öylece oturuyorum.

"Deli garsona aşık olmayı bırak." "Ondan hoşlanıyorum," diye ekliyorum.

"Evet, ama sen kimseden hoşlanmıyorsun."

Ayağa kalkarken omuzlarımı silkiyorum. Tamamen ayağa kalktığımda pantolonumda ıslak bir leke görüyorum.

" mi... yoksa?" Kyson da bunu fark ederek soruyor. "Hayır, ağzının suyu aktı."

"Hmm..." diye cevap verdi.

"Babamla konuş," diyor Kenzo, gömleğini çıkarıp havuza atlarken. Kenzo soğuk bir hava olsa bile havuza atlardı. Hava serin ama yüzmek için çok soğuk değil.

"O sadece seni dinler."

"Evet, evet..." Onlara el salladım ve banyoya yöneldim. Cebimden telefonumu çıkardım ve arama tuşuna bastım. Çalışıyor, çalışıyor ama cevap vermiyor.

Görünüşe göre iki kadından hoşlanıyorum.

Birini gerçek hayatta beceriyorum.

Diğerini telefonda becerdim.

Açmadığında, ona bir mesaj gönderiyorum. Teslim edildiği yazıyor, böylece beni görmezden gelmediğini görebiliyorum, ona elimin resmini gönderdiğimde yaptığı gibi değil. Karşılığında bana bir şey vermesini umuyordum. Kendinden küçük bir parça bile *şimdilik* yeterli olurdu.

Neye benzediğini bilmek istiyorum.

Son birkaç aydır kiminle konuştuğumu bilmek istiyorum.

Kardeşlerime numarasını arattırdım ama kullan-at bir telefon olduğu için o konuda şansımız yok. Konumunu takip edebileceklerini söylediler ama tam olarak değil, sadece kulelerde ping attığında. Hep hayır dedim ama sanırım artık evet demenin zamanı geldi.

Onu bulacağım.

Ve onunla buluşacağım.

Onunla paylaşmadığım bir şey varsa o da avlanırken her zaman avımı yakaladığımdır.

OceanofPDF.com

SEKİZ

OceanofPDF.com

Alaska

DİĞER GECE Zuko'yu yastığım olarak kullanarak hayal edebileceğim en iyi gece uykusunu çektim.

Beni aramaya çalıştı, ama *beni* değil. Sage'i, yani diğer *beni* arıyor. Özel numaram onda yok ve ona aynı kişi olduğumuzu söylemek istediğimden emin değilim.

Bilmemesini seviyorum.

Verdiğinin farkında olmadığı bir parçasının bende olması hoşuma gidiyor.

Çok fazla bilgi verdiğinden değil, ama yine de o küçük rolü almak oldukça harika.

Dairemden çıktıktan sonra kapıyı arkamdan kilitliyorum. Köşedeki bakkala gidip çikolatalı dondurma almayı planlıyorum - hem *de bolca* - ve sonra eve dönüp kanepede oturup korku filmi izleyerek izin gecemin tadını çıkaracağım.

"Alaska." Yanımdan gelen *sesle*, anahtarlar elimde, olduğum yerde duruyorum. "Benimle yüzleşmeyi mi planlıyorsun?"

"Yaşadığım yeri nasıl buldun?" Ona dönerek soruyorum. Ay ışığı altında yüz hatlarının belirginleşmesinden ve inanılmaz derecede seksi olmasından nefret ediyorum.

"Ben avlanırım, Alaska."

"Beni mi avlıyorsun?"

"Hayır, ama insanları bulmakta iyiyimdir."

"Tamam o zaman..." Buna ne diyeceğimi bilemediğim için anahtarlarımı elimde sallayarak sözümü kesiyorum.

"Bugün kardeşlerimin doğum günü," diyor bana. "Şu anda bir partileri var. Katılmak ister misin?"

Kaşlarımı şaşkınlıkla birleştirerek ona bakarken ağzım açık kalıyor. Sence de biraz son dakika değil mi? Diğer randevun iptal mi oldu?"

"Partiye gel Alaska."

"Neden?"

"Çünkü seni ben davet ettim." Bu sözleri sanki benim için çok açılmış gibi söylüyor.

"Bundan ne çıkarım olacak?"

"Nereye gitmek üzereydin?" diye soruyor, elimdeki anahtarları göstererek.

Onlara bakıp "Dondurma" diye cevap veriyorum.

"Yolda sana biraz alırım." Yaklaşıyor ve elime uzanıp beni kendine çekiyor, böylece vücutlarımız birbirine çarpıyor. "Seni tekrar becerebileceğim anlamına geliyorsa ne istersen alırım."

"Bana bir şeyler almak seni tahrik ediyor mu?" Gergin vücudunu bedenimde hissederek soruyorum.

"Hayır, *sen* beni *ediyorsun*. Arada büyük bir fark var."

Uzanıyorum ve ellerimi aramızda kaydırıyorum, böylece sikini hissedebiliyorum. Avuçladığımda zıplıyor ve pantolonunun içinden zaten yarı sert olduğunu hissedebiliyorum. Bir adım geri atıyorum ve elimi bırakıyorum. Dönüp arabasına doğru ilerlerken nefesinin altından kıkırdıyor.

"Bil diye söylüyorum, partide bir sürü striptizci ve fahişe var, o yüzden şaşıрма," diye uyararak yolcu kapısını benim için açtı.

"Peki orada istediğin kişiyle sikişmek varken neden burada benimlesin?" Arabaya ulaşıyorum ve kapının kenarına tutunup camın üzerinden ona bakıyorum.

Öne uzanıyor, çeneme dokunuyor ve sertçe kavırıyor. "Becermek istediğim sensin. Bu gerçeği daha önce belirlemedik mi?"

Alay ettim, uzaklaştım ve arabasına bindim.

Zuko kapıyı arkamdan kapatıyor, sonra sürücü tarafına doğru ilerliyor. Yerine oturduğunda arabayı çalıştırıyor ve adımı söylüyor. Başımı ona doğru çeviriyorum ve kemerini çözüp sertleşmiş sikini dışarı çıkarışını, sonra eliyle sıkıca kavrayıp okşayışını izliyorum. "Gördün mü, hepsi senin için!" Kelimeleri homurdanarak söylüyor. Nefesi ağzından çıkarken kalçaları sarsılıyor.

Yerinden kalkıp partiye doğru ilerlerken yüzüne sinsi bir sırıtma yayılıyor, siki hâlâ dışarıda ve dimdik duruyor.

Ne oluyor lan?

Bakmadan duramıyorum.

Sert duruyor ve bir noktada, sürüş sırasında, uzanıp dokunuyorum

o.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sorar, gözleri sabit bir şekilde Önümüzdeki yol. Elim onun etrafında sıkılıyor. "Son seviştiğimizde nazik davrandım ama bir daha böyle bir şey için söz veremem."

"Bana ne yapmayı planlıyorsun?" Elimi tekrar kucağıma koyarak soruyorum.

Duruyoruz ve yola çıktığımızdan beri ilk kez etrafıma dikkat kesiliyorum. Önümde her yere pahalı arabaların park ettiği bir malikane var. Bazıları üstsüz olan kadınlar yeşil, bakımlı çimenlerin üzerinde dans ediyor. Çift ön kapı ardına kadar açık ve arabamın kapısını açtığımda yüksek sesli müziğin ağır ritminin kulaklarımda çınladığını duyuyorum.

"Acaba seni tekrar koşturacak mıyım?" diye düşünüyor

Zuko. "Sadece beni kovalayacaksın," diye cevap veriyorum omzumun üzerinden.

Kıkırdıyor ve ben onun derin gürlemesini seviyorum.

"Evet, sanırım yapacağım."

Bunun benim partim olmadığını ve muhtemelen orada tek bir kişiyi bile tanımayacağımı umursamadan ilerliyorum. İki üstsüz kızın yanından geçerken, koyu renk dar kotum ve siyah tişörtümle fazla mı giyinmişim yoksa az mı giyinmişim anlayamıyorum. Zuko'nun onları izleyip izlemediğini görmek için omzumun üzerinden kontrol ediyorum ama gözleri kıcımda olduğu için onlara doğru bakmıyor bile. Kardeşlerinden birini görene kadar devam ediyorum - daha neşeli, konuşkan olanı masada, etrafında üç kadınla dans ediyor.

"İkiz olduklarını sanıyordum. Bu ikisi için de bir parti değil mi?" Arkamdan gelen Zuko'ya soruyorum.

"Kenzo parti yapmayı sevmez," diye yanıtlıyor elini kıcıma koyarak. Dokunuşundan uzaklaşıyorum ve arka tarafa gidiyorum. Orada, diğer kardeşini yanında yaşlı bir adamla havuzun kenarında otururken buluyorum. Zuko yanıma gelirken ikisi de bana doğru bakıyor.

"Doğum günün kutlu olsun," diyorum

kardeşine. "Seni kim davet etti?"

Başparmağımı yana sallayıp Zuko'yu gösteriyorum.

Yanındaki yaşlı adam beni incelerken başını sallıyor ve "teşekkürler" diyor. Yaşlı değil ama de yaşlı. Zuko'nun görüldüğü yer

Otuzlu yaşlarının ortalarında, ikizler ise muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarında ya da otuzlu yaşlarının başlarında, diğer adam ise kırklı yaşlarının sonlarında, hatta belki ellili yaşlarında, tuzlu ve biberli saçları ve beyaz sakalıyla görünüyor. Bana sanki bir oyuncak değil de bir tehditmişim gibi bakıyor. *Tamam, bu biraz garip. Kim bu adam?*

Daha önce bir erkeğin bana böyle baktığını hiç hatırlamıyorum. Hoşuma gittiğini söyleyemem.

"Bu babalık," diyor Zuko, adamı başıyla işaret ederek.

Yaşlı Adam başıyla selam veriyor ve dikkati, inanılmaz kısa kırmızı bir elbise ve parlak kırmızı topuklu ayakkabılar giymiş bir kadının arkasından yaklaşıp omzuna dokunmasıyla hemen dağılıyor.

"Bakmasan iyi edersin," diye uyarıyor saçlarını omzunun üzerinden atarken.

Kenzo başını sallıyor ve bize dönüyor.

Havuzda iki kızın kıkırdadığını duyuyorum ve yakından bakınca çıplak olduklarını görüyorum. "Yüzüyor musun Alaska?" Kenzo soruyor ve hepsi bana bakıyor.

"Elbette."

Kenzo tişörtünü sıyrarak dövmeli gövdesini ortaya çıkarıyor. Temiz olan kardeşi Kyson'ın aksine, neredeyse tamamen mürekkeple kaplıdır. Pantolonunu çıkardıktan sonra havuza giriyor ve iki kadın kıkırdamaya başlıyor. "Bu havuza girmek için çıplak olmanız gerekiyor." Bana göz kırpmıyor.

Bir kız dışarı çıkıyor ve Zuko'nun omzunu tutuyor, eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor. Gözleri kardeşine kaymadan önce benimkileri ararken gerçekten dinliyor gibi görünmüyor. Gömleğimi kot pantolonumu tek bir hareketle aşağı indiriyorum, ardından suya doğru ilerlerken ayakkabılarımı tekmeliyorum. Havuzun kenarında durup iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı indiriyorum ve suya girmeden önce kenarda bırakıyorum. Arkamı döndüğümde Kenzo ile göz göze geliyorum.

"Mutlu musun?" Ben soruyorum.

"Evet, hem çok."

Tam suya alışmaya başlamışken, bir elin koluma dolandığını ve beni geriye doğru çektiğini hissediyorum. Zuko'nun kısılmış gözleri ve kırmızı yüzü öfkeyle bana bakarken, bana uzanıyor ve beni kaldırıyor - sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi havuzdan. Hemen gömleğini çıkarıp başıma geçiriyor ve beni baş döndürücü kokusuyla sarıyor. Konuşmak istiyorum ama beni kaldırıp omzunun üzerinden atıyor ve eliyle kıcımı kapatarak uzaklaşıyor.

"Hoşça kalın çocuklar. Seninle tanışmak güzeldi baba ve seni tekrar görmek güzeldi Kenzo," diye bağıyorum.

Eve girdiğimizde Zuko'nun inlediğini duyuyorum. İlk başta beni eve götüreceğini sanıyorum ama onun yerine merdivenlere yöneliyor.

"Nereye gidiyorsun?" Kyson soruyor. En azından Kyson gibi geliyor çünkü baş aşağı ve Zuko'nun arkasına dönük olduğum için tam olarak anlayamıyorum.

Zuko kışımı daha sıkı kavrarken, "Onun aklını başına getireceğim," diye homurdanıyor.

"Ha, iyi şanslar." *Evet, kesinlikle Kyson.* "Merhaba Alaska, sakın ölme." Kyson kıkırdıyor ve Zuko merdivenlerden yukarı çıkarken ben gözlerimi deviriyorum. Karanlık bir odaya giriyoruz ve neredeyse hiçbir şey göremiyorum ama beni yere yatırdığında altımda bir yatak olduğunu anlıyorum.

Elleri boşalır boşalmaz üzerimdeki gömleğe uzanıyor ve onu başımın üzerinden çekip çıkarıyor, sonra da yere atıyor. Pantolonunu çıkarıp yere bıraktığını duyduğumda şeklini seçebiliyorum. Yatağın kenarına doğru sürünüyorum ve ona dokunmak için uzanıyorum.

"Herhangi bir kıvrımın var mı?" diye soruyor, eli göğsümü buluyor, meme ucunu sıkmadan önce masaj yapıyor ve vücudumdaki yolculuğuna devam ediyor.

"Ben mi? Um... Gelmeyi seviyorum."

"Evet, bu zaten başarmana yardım ettiğim bir şey." Sesi kendini beğenmiş ve biraz da küçümseyici geliyor, ama tek yaptığı sırtımmı sağlamak.

"Evet. Eğer bunu tekrar yapabilirsen..." Eli amımın üzerinde durunca ben de bırakıyorum.

"Onlara göstermemeliydin." Kelimeler hırıltılı ve dikkat isteyen bir tonu var.

"Onlara neyi gösterdin?"

"Vücudunu."

"Neden? Gördüklerini beğeneceklerinden mi korkuyorsun?" Alay ediyorum.

"Gördüklerinden bahsederse kardeşimi öldürmek zorunda kalacağımdan korkuyorum. Ya da babamı. İstediklerini yapabilirsin ama ailemi öldürmemeyi tercih ederim."

"Yani, başka bir havuzda soyunursam, ailen orada olmadığı sürece bunu sorun etmeyeceğini mi söylüyorsun?" Şımarıklık ettim.

Kukumu tokatladı ve ben inledim. Beni kendine doğru çekti, eğildi ve yanağımdan öptü. "Bu iyi olurdu. Onları seve seve öldürürüm."

Sözlerine hafif bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum.

"Benim bir sapkınlığım var," diyor. "Nefes almanla ilgili."

Ağzı şimdi benimkinin önünde ve nefesinin yüzümü gıdıkladığını hissedebiliyorum. Nefes oyununu duymuştum, genellikle boğulmayı içerir ve beni boşaltacaksa biraz boğulmaya razıyım. Bir eli onu kaydırmaya çalışırken bir paketin kırıştığını duyuyorum.

Sertleşmiş sikine ulaşana kadar elimi aşağı doğru hareket ettiriyorum. *Kahretsin, arabaya bindiğimiz andan beri sert mi?* Kendimi yukarı kaldırıyorum ve bacaklarımı etrafına sarmadan önce omuzlarını kavriyorum ve düşmememiz için beni sabit tutuyor.

"Benimle oynayabilirsin, sadece bıçak yok."

"Emin misin?" diye sorar. "Bu sefer kaçmak yok."

"Kaçmak yok," diye onaylıyorum onu içime alırken.

Zuko içime girerken homurdanıyor ama tüm işi benim yapmama izin veriyor. Kendimi onun uzunluğuna defalarca yukarı ve aşağı kaydırıyorum, o devralıncaya kadar yukarı ve aşağı, hızı artırıyorum.

Onun gücüne teslim olmayı
seviyorum. Bana
yaptıklarını.

Zuko beni yatağa yatırıyor ve ellerim çarşafı bulup sıkıca kavriyor. Kalçalarımı tutuyor ve işleri değiştiriyor. Yavaşça girip çıkmaya başlıyor ve bana zevkle işkence ediyor. Kaslarım coşkuyla geriliyor ve ben onun içinde kayboluyorum. Çekiliyor, belimi kavriyor ve beni ters çeviriyor. Dolgunluğunu kaybedince inliyorum, ama saçlarımdan tutup başımı yataktan çekmeden önce kıcımlı havaya kaldıracak şekilde geri çekiyor. Aleti amımın dışına sürtünürken inliyorum ama tekrar içeri kaymıyor. Sonra bir kırışma sesi duyuyorum ama bu prezervatif sargısının çıkardığı sese benzemiyor.

"yok ve " diyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, bir şey başımın üzerinden çekilip boynuma dolanıyor, o da doğrudan içime kayıyor. Dirseklerimin üzerine düşüyorum, ellerim yüzümü örten şeye uzanıyor ve onu yırtıyor.

Bir eliyle o şeyi tutarken, diğer eliyle de arama girip klitorisimle oynuyor. Ben nefes almakta o beni beceriyor, parmaklarım plastik gibi görünen şeyi karıştırıyor.

Ve sonra boşalırken inliyorum.

Nasıl geldim ben?

Vücudumun her yerinde hissediyorum ama zor nefes alıyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Tam çıldırmaya başlamışken, yüzümde ve boynumda ne varsa kaldırılıyor ve sıcak bir şey klitorisime dokunurken ters çevriliyorum. Ağzı şimdi üzerimde, son derece yavaş hareketlerle beni tadıyor ve yalıyor. Parmağı içeri kayıyor ve birkaç vuruşta hayal edebileceğimden bile daha sert boşalıyorum.

Neydi o? Nasıl

oldu bu? Ben...

Bir ışık yandı ve onu bana bakarken sırtırken buldum, aleti hala yarı sertti ve bir tur daha atabilirmiş gibi görünüyordu.

Yanımda plastik bir torba var.

Kafamda plastik bir torbayla beni becerdiği için ona ters ters bakarken dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bu ne lan!

OceanofPDF.com

NINETEEN

OceanofPDF.com

Zuko

Yataktan fırlıyor ve hızlı bir hareketle yüzüme tokat atıyor.

Sert.

Ona izin verdim.

Yani, beğenmesini beklemiyordum ama bayıldı.

Şimdi sorun şu ki, bir sapkınlığı varmış gibi hissetmeden bunu itiraf edemiyor.

"*Beni boğmaya çalıştın!*" diye bağıyor, çantayı kapıyor ve başıma geçirmeye çalışıyor. Çantayı ondan çekiyorum ve gözleri etrafta giyecek bir şeyler arıyor. Sadece gömleğimi görünce onu alıp üzerine . "Beni eve götür, yoksa yürüyeceğim. İkisi de umurumda değil" diye bağıarak kapıya yöneliyor.

"Yine de geldin, değil mi?" Pantolonumu hızla çekip arkasından takip etmeye çalışırken arkasından soruyorum ama o çoktan merdivenlerden inmiş ve oturma odasına girmiş. Babamın oyuncağı tarafından durduruldu ve birkaç kelime konuştular.

Ön kapıdan çıkarken Alaska'nın öfkeli gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Kahretsin, şimdi ne yaptın?" Kyson gelerek soruyor. I

Onu görmezden gelip Alaska'yı takip ettim ve arabama girmeye çalıştığını gördüm. Anahtarlığa basıyorum ve kapıyı büyük bir çekişle açıp içeri giriyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

Arabaya onun yanına tırmanırken, vücudu kapıya dönük olacak şekilde döndü. Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum, bu yüzden şu anda bana nasıl ölümcül bir bakış atacağını hayal edebiliyorum.

"Seni uyardım," diyorum kesin bir ifadeyle.

"Ve ben kaçmadım. Değil mi?" diye karşılık veriyor, hâlâ bana bakmıyor. Arabayı çalıştırdım ve partiden uzaklaştım. "Alaska."

"Senden nefret ediyorum," diyor ama sesi titriyor. "Sen ve senin boktan seksin. Önce bir bıçaktı, şimdi de lanet olası bir plastik torba. Yani... kekeleyerek derin bir nefes alıyor, "eğer çirkin olduğumu düşünüyorsan ve yüzüme bakmaya dayanamıyorsan, söyle bana, beni boğma."

"Seni uyarmıştım," diyorum tekrar ve avuçlarımla direksiyona vuruyorum. "Ve sen çirkin değilsin. Sen muhteşemsin." Umarım sözlerimdeki gerçeği duyabilir. Kafasında asla böyle bir düşünce olmamalı. O çirkinlikten başka bir şey değil.

"Evet, evet... Eminim seviştiğin *tüm* kızlara bunu söylüyorsundur." Ona bakıyorum ve ağır nefes alıp verişiyile omuzlarının inip kalkışını izliyorum. Sonra aniden yüzünü bana dönüyor. Gözlerinde görmek istemediğim her şeyin bir karışımı var. "Her şey mantıklı. Boğmaya çalıştığın kız..." Ağır ağır iç geçiriyor. "Siktir. *Siktir!*" diye bağıyor yeri göründüğünde.

Bardaklıkta bıraktığı anahtarlarına uzanıyor ve ben daha arabayı durduramadan atlayıp arkasını dönüyor ve fırtınalı bakışlarını üzerime dikeyiyor. "Seni bir daha görürsem, lanet olası evini yakarım. Duydun mu beni?" Cevap vermemi bekliyor ama cevap vermeyince arabanın kapısını çarpıp ön kapıya koşuyor. Kapıyı açmakta zorlanıyor, elleri o kadar titriyor ki içeri girerken arkasına bile bakmıyor.

Öfkesine gülümsüyorum ve nedense bu beni ediyor. Ama, lanet olsun!

Bu sefer her şeyi berbat mı ettim? Umarım batırmamışsındır.

Gidip kapısını çalmamak ve onu tekrar dışarı çıkarmamak için her şeyimi veriyorum. Yakında anlayacaktır. Şu anda benden nefret ediyor olsa da, onun da benim kadar eğlendiğini biliyorum.

Eve döndüğümde ailemin merakının azalacağını ve kaçınılmaz sorulardan kaçınabileceğimi umarak uzun yoldan eve dönüyorum. Kapıdan içeri girdiğim anda şansımın olmadığını anladım.

"Flörtünü öldürdün mü?" Pops soruyor.

Yanından geçip buzdolabına gidiyorum ve bir şişe su alıyorum. "Neden kaçtı?" Kyson müziğin sesini dinlerken soruyor

Ev. Bir şişe viski alıp kendine saklıyor. İçki içmememin nedeni Kyson'ın şeytanlarını alkolle gömmeyi sevmesi. Bazıları

Farkında olmadığımız şeytanlar yüzünden, sorunlarının boyutunu hiçbir zaman bilebileceğimizden emin değilim.

Kenzo ara sıra Kyson'a katılır ama onun kadar çok içmez.

Kenzo odaya girdiğinde, "Muhtemelen onu boğmaya çalışmıştır," diyor. "Güzel göğüsleri var," diye ekliyor.

İki kalp atışı sonra önünde duruyorum, elim boğazında, onu yerden kaldırıyorum. Çırpınıyor ama bana karşı koymuyor.

"O görüntüleri kafandan sil," diyorum.

Ellerimi tırmalıyor ve sonunda onu tekrar aşağı indiriyorum. Eğildi, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve nefes nefese kaldı.

"Kahretsin, Z, o harika göğüsleri olan bir amcık. Neden bu kadar sinirlisin? Her gece kimi arıyorsan ona aşık değil misin?" diyor Kyson ikizini savunarak.

Kyson onun göğüslerini de mi gördü? değildi. Piç herif cam kapıdan memelerini görmüş olmalı. Dönüp ona baktım, o da ellerini kaldırdı. "Sakin ol lan."

"Daha yeni sevişmedin mi? Neden bu kadar kızgınsın?" Kenzo huffs.

Babamın bizi izlediğini görmek için dönüyorum. Kavga etmemize alışkın, ama dudaklarındaki hafif sırıtış benden hoşlandığını düşünmeme neden oluyor.

Müziğe doğru yürüyüp kapatırken onlara "Sizi ilgilendirmez," diyorum. Geride kalan birkaç kişi bana doğru bakıyor ve ben de kapıya doğru el sallıyorum. "Herkes... *lanet*... gitsin."

Pops etrafı kontrol eder - ne de olsa onun evidir. Başını salladı ve kendine bir viski doldurdu. Su şişemi açıyorum ve neredeyse hepsini tek seferde içiyorum. Sanırım şimdi babamla konuşmak için her zamankinden daha iyi bir zaman.

Kyson bana bakıyor ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi başını sallayarak onunla konuşmamı istemediğini belirtiyor. Belki de şimdi zamanı değildir.

Bana uyar.

Bekleyebilirim

.

Şimdilik.

Bana sabırlı bir adam olmayı öğretiyor.

Ve şimdi Sage'e söylemeliyim.

YİRMİ

OceanofPDF.com

Alaska

"Siz Dövn, Biz Tükürelim'den Sage'e . Önce isminizle başlayalım." Ağzıma bir parça patlamış mısır atıp koltuğuma otururken telefona cevap veriyorum. Bu hafta bardaki işimden izin aldım, istediğim değil, hasta olduğum için. Aptal grip. Gerçi muhtemelen yeniden toparlanmak ve iyileşmek için bu izne ihtiyacım vardı.

"Sage..."

Bu sesi hemen tanıyorum - bu kadar çok etrafımda olduğu için tanımak benim için çok kolay. Ne olursa olsun, bir kalabalığın içinde onu seçebileceğimden eminim. Tekrar konuştuğunda bedenim ürperiyor. "Seni özledim."

"Peki sen?" "Evet,"

diye yanıtlıyor.

"Artık aradığında bana sadece soru sorduğunu biliyorsun. Artık beni dinlemek için aramıyorsun," diyorum.

"Bu Çünkü I olsun keyif itibaren senin Şirket. Tümü şirketiniz." Bir süre sonra ekliyor, "Sesin kapalı geliyor."

"Ben . Patlamış mısır yiyorum ve korku filmi izliyorum. Bu beni gerçekten rahatsız ediyor."

"Neyin?"

"Erkekler," diye cevap veriyorum

kendi kendime gülümseyerek.

"Umarım bu değildir."

Gülümsemem düştü.

Onun sesini duymayı sevmekten

nefret ediyorum. Çok nefret

ediyorum.

Bu adam beni boğmaya çalıştı.

Ölene kadar sık
beni.

Yani, hadi ama?

Çocukluğum beni gerçekten mahvetti.

"Bunun son konuşmamız olacağını söylemek için aradım."

"Neden?"

"İstediğim sen değilsin."

Ağzım şok içinde açıldı. *Ne oldu?*

"Sana daha önce biriyle tanıştığımı
söylemiştim." "Evet, hatırlıyorum."

"Şu anda onun kapısında'yım ve umarım beni içeri alır." Kalp atışlarım hızlandı. Koltuktan kalkarken patlamış mısırı yere düşürüyorum ve neredeyse telefonumu da düşürüyordum. "Ama önce sana söylemem gerekiyordu. Sana bunun olduğunu söylemeliydim."

"Tamam..." "İyi
geceler, Sage."

Sonra hat kesiliyor ve kapım çalınıyor. Donup kaldım, sessiz kalırsam gideceğini düşündüm, ama sonra tekrar çaldı. Ve tekrar.

"Işıkların yanıyor Alaska ve seni orada dururken görebiliyorum."

Doğru, tabii ki, eğer kapıdan kafasının dış hatlarını görebiliyorsam, o da beni görebiliyor demektir.

"Siktir git," diye bağıryorum.

"Dışarı çık ve benimle konuş."

"Hayır."

"Hâlâ kızgın olamazsın."

"Çok kızgınlım," diye bağıryorum. "Seni bir daha görürsem ne olacağı konusunda uyarmıştım."

"Teknik olarak beni göremezsiniz, sadece dış hatlarımı görebilirsiniz," diyor ukalalık yaparak. "Yani hiçbir şeyi yakmak yok," diye ekliyor.

"Artık gidebilirsin." Koltuğuma doğru yürüyüp .

"Alaska." Adımı tekrar söylüyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Bardağımı alıp kapıya fırlatıyorum. Bardak fayans zemine çarpıp parçalanıyor ve teknik olarak bu onun suçu olmasına rağmen temizlemek zorunda kalacak olan ben olduğum için küfrediyorum.

Tam bir sık kafalı.

Harika bir siki var.

Ve harika bir ağız.

Ertesi hafta işe geri döndüm ve Louise beni gördüğüne çok sevindi. Bana o meşhur sarılmalarından birini yapıyor ve ben onu itene kadar bırakmıyor.

"Çorba iyi geldi mi?" diye sordu. Louise birkaç kez uğradı ve her seferinde bana çorba getirdi. Onun gibi bir arkadaşım hiç olmamıştı ve onu çok takdir ediyorum. Sarılmalarına bile katlanabilecek kadar, ama sadece benim için çok fazla olana kadar.

Zuko'nun istenmeyen dışında, ben hastayken gelen tek kişi o oldu.

"Evet, öyle oldu. Teşekkür ederim." İş gömleğimi çıkarıp üstümdekiyle değiştiriyorum.

"Söylentilere göre Hunter kardeşler artık düzenli olarak buraya geliyormuş," diye bahsediyor.

"Ha?" Önce neden bahsettiğini anlamıyorum ama sonra hatırlıyorum. "Doğru ya, onları tanırırsun."

"Onları gerçekten tanımıyorum. Sadece aynı mahalledeniz," diye yanıtlıyor. "Ama eskisi kadar dışarı çıkmıyorlar ve Zuko'nun bir sevgilisi olduğu söyleniyor." Sözleri karşısında donup kalıyorum ve sonra "Sen" diye ekleyerek beni şaşırtıyor.

Yüzümü ona döndüm. "Ben mi?"

"Evet, onunla bir partideydin. Duyduğuma göre çıplakmışsınız. Her yerde konuşuluyor. Bu adamların sevişmedikleri sürece kimsenin yanında görülmedikleri düşünülürse, herkes bunu konuşuyor."

"Tek yaptığımız buydu. Seviştik."

"Evet, seni çıplak taşımasından o kadarını anladım."

"Bunu sen de mi duydun?" Biraz utanarak soruyorum.

"Evet. Duyduğuma göre, tırnak içinde söylüyorum, 'Seni koruyor'." Alıntı parmaklarını indiriyor ve omuz silkiyor. "Her neyse, kasabanın dilindesin ve artık Zuko'nun kızı olduğun için senden uzak durulması gerektiği söyleniyor."

"Ben *kimsenin kızı* değilim," diye çıkışıyorum, hızla giyinmeyi bitiriyorum. *Suratına bir yumruk atmak istiyorum.* "Eğer biri öyle olduğumu söylüyorsa, onu doğru yola getir." Başını sallıyor ama bunu yaparken gülümsüyor.

"Ne olsun, sanırım seninle eşleşti." "Onunla bir daha görüşmeyeceğim."

"Çok geç, o burada," diye haber veriyor ve ben kapıya varmadan önce adımımın ortasında duruyorum.

Arkamı dönüp onunla göz göze geldim. "Şaka mı yapıyorsun?" "Hayır. Ve onun masası seni istedi."

"Bu kadar. Ben bırakıyorum." Dolabıma doğru yürürken ellerimi havaya kaldırdım.

"Hayır, bir erkeğin kazanmasına izin verme. Sen patron gibi bir kaltaksın ve bir gün ben de senin gibi olmayı umuyorum." Ellerini omuzlarıma koydu ve sıktı.

Ha! Hayatımda hiç kimsenin benim gibi olmak istediğini söylediğini duymadım. Ben annelerin kızlarının dönüşmesinden korktukları kişiyim.

"Sen onun masasını al," dedim ona. "Ben de seninkini alacağım." Emin değilmiş gibi dudağını ısırtıyor. "Sana bahşiş vermezlerse, kazandığının yarısını alabilirsin."

"Tamam, ama geçen sefer ne olduğunu hatırla. Ona hizmet etmemi istemedi." Omuz silkiyor ve benimle birlikte dışarı çıkıyor. Onun masasına doğru bakmıyorum. Bakmamam en iyisi. Onu buradan attırabileceğimden değil. Ne de olsa benim bile farkında olmadığım bağlantıları var. Bunu Sarah'ı kovdurduğunda öğrendim.

Yaklaştığımızda Jeff barın arkasındaydı, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Ama bu gece çok yoğun ve fazladan yardıma ihtiyaçları var. Beni gördüğünde kaşlarını çatıyor ve karıştırdığı içkiyi doldurmaya devam ediyor.

Louise eğilip kulağıma bağıyor, "Seni sorarsa ne diyeceğim? Kardeşleri bu gece onunla birlikte. Ve iki kişi daha... bir kız ve yaşlı bir adam."

"Onlara zaten dolu olduğumu söyle." Tepsiyi alıp geceme başlamak için barın karşı tarafına doğru ilerlerken aklıma gelen tek şey bu. Bir saat göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Yirmi birinci yaş günlerini zengin babalarıyla kutlayan bir grup kıza hizmet ediyorum, ki bu babanın son derece iyi bahşiş verdiğini de eklemeliyim. Kadınlara hizmet etmeyi tercih ediyorum ama erkekler daha iyi bahşiş veriyor.

Gözlerini benden alamaması da işe yarıyor.

Bara geri Zuko'ya bir kez bile bakmadan yürürken, kalçama bir el inene kadar dikkat . Zuko'nun yüzünü görene kadar sıradan bir müşteri olduğunu düşünerek gülümseyerek dönüyorum.

"Beni görmezden mi geliyorsun, Trouble?"

"Seni bir daha *asla* görmek istemediğimi söyledim. Bunu söylerken kekeleyemediğime eminim." Ondan uzaklaşıyorum ve ben bir anlığına onu içime çek eli kalçamdan iniyor. Siyah bir kot pantolon ve düğmeli siyah bir gömlek giymişti. Bileğinde güzel, parlak bir saat parlıyor.

Zuko yakışıklı ama birinin yakışıklı olması ve sizi boşaltabilmesi, ona her şeyi vermeniz gerektiği anlamına gelmez.

Saygı kazanılır.

Verilmedi.

"Fikrinizi değiştirmek için ne yapabilirim?"

Başımı sallıyorum ve gitmek için dönüyorum. Tam beni takip edeceğini hissettiğimde arkamı dönüp elimi kaldırıyorum. "Dinle... Anlamak senin için bu kadar zor mu?" Neredeyse ona bağıracaktım.

Jeff yanımdan geçiyor ve bizi tartışırken yakalayınca duruyor. O bir adım atıyor, ben de bir adım geri çekilip Zuko'yla aramda daha fazla yer açıyorum.

Jeff konuşurken Zuko bana bakıyor. "Bir sorun mu var?" Zuko'ya mı yoksa bana mı soruyor emin değilim.

"Onu uçurumun kenarına iten çanta mıydı?" Zuko hiç utanmadan ve hiçbir filtre kullanmadan soruyor, sanki aramızda ne olduğunu tüm dünyanın bilmesini istiyormuşum gibi. "Çünkü eğer doğru hatırlıyorsam, zihnin ondan nefret etmiş olabilir ama bedenin kesinlikle etmedi."

Siktir et onu. Dönüp doğruca bara gidiyorum ve onu Jeffle birlikte orada bırakıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Jeff'in Zuko'yla konuştuğunu fark ediyorum. Zuko bakışları tekrar beni bulmadan önce yarım yamalak dikkat ediyor. Ona bir süre ters ters bakıyorum ve sonra sırtımı dönüyorum.

"Yani tüm siparişleri yaşlı adam veriyor ve diğerleri hiçbir şey yapmıyor. Zuko bana iki kez her zamanki sunucusunun ne zaman döneceğini sordu," diyor Louise yanıma gelerek.

"Ona kendini boğmasını söyle," diye homurdanıyorum, sonra ekliyorum, "Tam olarak bu kelimeler. Güven bana."

"Um..."

Kolunu tuttum ve sıktım. "*Tam olarak* bu kelimeler. Ona benden geldiğini söyle."

Kaşları birbirine kenetlenip dudakları incelirken bana şaşkın bir bakış atıyor ama Zuko'nun masasına geri dönüyor; Zuko şu anda kardeşleri ve buradan seçemediğim iki kişiyle birlikte oturuyor. Louise eğiliyor ve onunla konuşuyor. Tam olarak ne söylediğini ya da ne yaptığını anlamak zor ama gözleri hemen benimkileri buluyor. Ve bunu yaptıklarında, vücudumu bir kaplıyor.

Hızla başka tarafa bakarken, kaçmak için acele ederken yanlışlıkla birine çarptım. Özür dilemeye fırsat bulamadan, keskin bir şeyin beni bıçakladığını hissediyorum.

Karnım, ki bu garip bir his. Başımı kaldırıp baktığımda Sarah'nın orada durduğunu görüyorum, kapüşonlu bir tişört kafasını örtüyor ve lanet elinde bir bıçak var.

Kulağıma fısıldarken yakınımaya eğildi, "İntikam bir sürtüktür." Onu geri çekmek için kapüşonuna uzanmak istiyorum ama Sarah'nın kaçmasına izin veren keskin bir acı içimden geçiyor. Elimi karnımın acıdığı yere koyduğumda ılık ve ıslak bir his hissediyorum. Elimi yaradan çektiğimde parmaklarım kendi kanımla yapış yapış oluyor.

Siktir, acıyor.

Eğilip karnımı tutarak yere düşerken, kimsenin canımı daha fazla yakmadan bu lanet yerden kurtulmanın en iyi yolunu düşünmeye çalışıyorum. Acıya karşı toleransım yüksektir.

Ama bu...

Bu çok acıtıyor.

"Bana bir şey söylemedi ama beni öldürmek istiyormuş gibi baktı," diye cıvıldıyor Louise yanıma ulaştığında. Bir şeylerin ters gittiğini fark etmiyor.

Hala durumdayım, hareket edemiyorum.

"Çantanın olayı ne? Bunu söylediğimde gözleri bir an için büyüdü," diye saçmalıyor. "Alaska, beni duyabiliyor musun?" Duyabiliyorum ama karşılık veremiyorum. Eli hafifçe sırtıma iniyor. "Adet sancılarını mı var? Ayın o zamanı mı?" Barın kenarını kavrayıp can havliyle tutunurken sırtımı ovuyor. "Siktir, Alaska, yerde kan var." Eli sırtımdan ayrılıyor ve önümde ilerliyor, sonra beni daha iyi görebilmek için çömeliyor.

"Aman Tanrım, kanaman mı var?"

İnliyorum ve gözlerimi sıkarak

kapatıyorum. Konuşmak acıtıyor.

Konuşmak istemiyorum.

"Alaska... Neden elinden kan geliyor?" Eli karnıma dokunmak için kalkıyor ama ben ona hırlıyorum. "Kendini mi kestin?"

Hayır, kesinlikle yapmadım.

Ama yine de kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

"Geri geleceğim." Sonra o gitti ve ben bir kez daha kendime daha fazla zarar vermeden nasıl hareket edeceğimi merak ettim. *Ve o kaltağın beni bıçaklamasına nasıl izin verdim? Nasıl?*

Küçük ışık zerrecikleri gözlerimin etrafında dans ediyor ve mide bulantısı üzerime çöküyor.

"Alaska..."

O sesi sevdiğim kadar nefret de ediyorum.

"Şimdi seni alacağım. Elini kıpırdatma." Tek yapabildiğim başımla onaylamak. Başımı salladığımda, Zuko'nun kollarından biri bacaklarımın arkasına dolanıyor, diğeri ise beni nazikçe kaldırırken sırtıma dolanıyor. Eğilmiş pozisyonumda kalıyorum, hareket edemiyorum.

Lanet olsun. Her şey acıyor.

Ve sonra her şey kararır.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

OceanofPDF.com

Zuko

ELİ karnından aşağıya iniyor ve kanı hemen görebiliyorum. Hemen gelip beni alan Louise onun yanında, ben onu aceleyle dışarı çıkarırken elini hızla yaranın üzerine koyuyor.

"O iyi olacak mı?" Louise sorar.

Arabam çoktan ön tarafa gelmişti, ben de onu hemen arka koltuğa yatırdım. Louise arkamda duruyor, eli artık kan içinde, endişeyle Alaska'ya bakıyor.

"Onunla ben ilgilenirim. Bana telefonunu ver." Bana uzatıyor ve ben de hemen numaramı girip kendi telefonumu arıyorum. "Gelişmeleri bildirmek için seni arayacağım. Sen işine dön." Kapıyı kapattım ve hızla uzaklaştım. Alaska'dan yumuşak bir inilti geliyor ama uyanmıyor.

Bay Rennes'in evine varana kadar arka sokaklardan gidiyorum. Yeraltında çalışan bir doktor. Pahalıdır ama sağduyusu her zaman ön plandadır ve bu tür durumlarla daha önce de başa çıkmıştır.

Dürüst olmak gerekirse, bir şeyi tamir ettirmek istediğimde aklıma gelen son yer hastanedir.

Apartmanın önüne yanaşır yanaşmaz Alaska'ya uzanıyorum ve o da gözlerini açıyor. Neredeyse lavanta rengindeki gözleri tekrar kapanmadan önce benimkileri buluyor. Beyaz bluzu kan içindeydi.

Ne olduğunu ya da bunu ona kimin yaptığını görmedim. Ama inan bana, kim olduğunu bulacağım.

Bay Rennes'in kapısını ayağımla tekmeliyorum, kapı açılmadan önce diğer taraftan hışırtılar duyuyorum. Tuzlu ve biberli saçlı bir adam eşikte duruyor.

Üzerinde sadece kırmızı bir cübbe ve göz çukurları kadar büyük gözlükleriyle bana bakıyordu.

"Bay Hunter, sizi görme şerefine her gün nail olmuyorum." Geri çekildi ve bana el salladı. Haklıydı. Kendi kendime dikiş atabilirim ve nadiren gelip eski iyi doktoru görmem gerekir. Öte yandan kardeşlerim, onları iyileştirmesi gerektiğinde doktorun sunduğu ilaçları tercih ediyor.

"Kim o?" diye soruyor ben arka odaya geçerken.

"Benim kızım."

Tezgâhtaki her şeyi silip süpürüyor ve onu yere bırakmamı işaret ediyor. Ona dokunmadan önce hızlıca bir çift eldiven giyiyor.

"Bıçak yarası gibi görünüyor. O kadar derin değil ve neyse ki önemli bir yere isabet etmemiş," diyor ve geri çekilmem için el sallıyor. Geri çekilmiyorum ve o da etrafımda çalışmaya devam ederken derin bir iç çekiyor.

Orada yatarken saçlarına dokunup geriye doğru tarıyorum. "Neden uyanmadı?" diye soruyorum.

"Muhtemelen acıdan bayılmıştır," diye yanıtlıyor. "Eminim yakında uyanacaktır." Yarayı temizlemeye ve dikmeye başlamadan önce bölgeyi uyuşturuyor. Attığı her dikişte kanımın daha da kaydığını hissediyorum. Son dikişi attığında kızın gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Önce şaşkınlık, sonra korku, sonra da tam bir panik görüyorum ve masanın üzerinde geri geri gitmeye çalışıyor ama doktor sözlerini bitirirken onu tutuyorum.

",," diye emrediyorum usulca. "Neredeyse bitti."

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldı.

Doktor ona gülümseyerek, "Seni iyileştiriyorum," diye cevap veriyor. "Hepsi tamam aşkım. Uyuşturucunun etkisi geçtiğinde canın yanacağı için biraz ağrı kesici öneririm."

Alaska önce ona, sonra bana bakıyor ve gözleri yeniden açılmadan önce bir saniyeliğine kapanıyor.

"Oturmam lazım."

"Dikkatli olun," diye uyarıyor doktor.

Hızlı adımlarla yan tarafa geçip ona elimi uzatıyorum.

Onu tuttuğunda, yavaşça yukarı çekiyorum.

İnliyor ve başını sallıyor. "O çılgın kaltak," diye tıslıyor. "Kim?"

Ben soruyorum.

Gözleri kısıldı. "Bu senin hatan, biliyor musun?"

Ne ima ettiğini bilmeden ona sırtıyorum. "Bana öyle bakma," diye ısırtıyor.

"Ne gibi?"

"Sanki beni tekrar becermek istiyormuşsun gibi."

"Seni becermek istemediğim tek bir an bile yok. Ama o sürtük kim?"

"Sarah, kovduğun kişi. Sanırım şimdi senin hatalarının bedelini ben ödüyorum." Masadan kalkmaya çalışıyor, ben de ona yardım ediyorum ama bir ayağı yere değer değmez ayaklarının üzerinde sallanıyor ve tekrar inliyor. Canını yakmamaya dikkat ederek onu kaldırıyorum.

"Ben hallederim," dedim.

"Hayır, *yapmayacaksın*," diyor elinden geldiğince güçlü bir şekilde. "Ne yaptığını biliyorum."

"Evet, hepimiz öyle değil miyiz? İşte, bunları alın lütfen." Doktor ona birkaç hap veriyor ve ne zaman alması gerektiğini açıklıyor. Ona teşekkür ediyor ve arabaya bindiğimizde onu arka koltuğa yerleştiriyorum ve doktora dönmeden önce ön taraftaki çantaya uzanıyorum.

Ona ödemesini uzatırken, beni geçip kıza bakıyor.

"Ondan hoşlanıyorsun. Bu senin için iyi," diyor.

"Buraya tavsiye almaya gelmedim," diyorum ve zahmeti için ona fazladan para veriyorum.

"Biliyorum, hiç ihtiyacın olmadı. Ama ihtiyacın olursa, ben buradayım." Başını salladı ve geri çekildi. Arabaya doğru yürürken başımı sallıyorum. Arkaya baktığımda Alaska'nın başının arabanın karşı tarafındaki cama yaslanmış olduğunu görüyorum.

"Senin yerin mi benimki mi? Ve akıllıca bir söz, hangi yeri seçersen seç, bu gece seni terk etmeyeceğim. Doktorun emri."

Konuşmadan önce gözlerini bana dikti. "Senin."

YİRMİ İKİ

OceanofPDF.com

Alaska

"KİMDİ O?" Sonunda sordum. Araba yolculuğunun büyük bölümünde sessizdim. Bu durumdan nasıl kurtulabileceğimi düşündüm.

"O bir doktor."

"Neden beni hastaneye götürmedin?"

"Bıçaklama olayını bildirmek ister misin? Çünkü seni de yaparlardı."

Sözlerini özüksüyorum. "Yoksa bununla *benim ilgilenmemi* mi tercih edersin?"

"Bununla başa çıkabiliyor musun?"

Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Evet, başa çıkabilirim."

"Nasıl?"

Evine yanaşıyor. "Nasıl ." "Ya senden onu rahat bırakmanı isteseydim?"

Arabadan iniyor, yanıma geliyor, sonra arabanın kapısını açıyor ve bana bakıyor. "Sana yaptıklarından sonra onun acı çekmesini istemiyor musun?"

"Öyle mi?" Uzattığı eli tutuyorum ve ayağa kalktığımda irkiliyorum, elim anında karnıma gidiyor.

"Evet, hem çok." Çenesi sertleşmiş ve kaşları çatılmıştı. "Bıçaklanan sen değilsin."

"Daha önce bıçaklandım," diyor. "O kişiye ne yaptın?"

"Şey, ilk seferinde gözünü morarttım..." Sırıttıyor. "Kyson'dı." Bu bilgi üzerine kaşlarım havaya kalktı. "İkincisi... Ben öldürdüm." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Belli ki o benim kardeşim değildi ve geçiş izni alamadı."

Kapı aralığında durakladım.

"Seninle yatmayacağım," diye ilan ediyorum.

"Ben kanepeyi alacağım." Eve girmem için başıyla işaret ediyor. İkimiz de güvenle içeri girdiğimizde kapıyı kilitliyor. Çok minimalist olmasına rağmen evini seviyorum. Burada çok zaman geçirdiğini biliyorum. Onun gibi kokuyor ve bundan da nefret etmek istememe rağmen, bir şekilde beni rahatlatıyor.

"Sadece bu gece kalıyorum," diye uyarıyorum.

"Hayır, en az iki gece kalacaksınız. Pansumanı değiştirmem gerekiyor." Çenemi sıkıyorum ama o bunu duymazdan geliyor ve yatak odasının kapısını açıyor. "Çarşafklar yeni, sana uyuman için bir şeyler getireyim." Bir çekmeceyi açıp siyah bir gömlek çıkarıyor ve bana uzatıyor. "İstersen gidip sana yeni iç çamaşırı da alabilirim."

"Seninkini giyeceğim." Tekrar başını sallıyor, sanki bu cevaptan memnunmuş gibi dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve elinde siyah bir külotla geri geliyor. "Artık gidebilirsin. Üstümü değiştirmem gerek." Kapıya doğru başımı sallıyorum.

"Peki o dar gömleği başının üzerinden nasıl kaldırmayı düşünüyorsun?" diye soruyor, söz konusu giysi parçasına bakarak.

Arkamı dönüyorum ve ona sırtımı veriyorum. "Kes şunu üzerimden," diye emrediyorum. "Bir daha giymeyi planladığımdan değil."

Telefonu yüksek sesle çalmaya başlayınca cebinden çıkarıp hoparlöre alıyor ve yatağının üzerine fırlatıyor. "Ne?"

"O iyi mi?" Sesi duyuyorum ve kim olduğunu anlıyorum. "Hey, Louise," diye cevap veriyorum.

"Tanrım, kendimi çok aptal hissediyorum. Seninle konuşuyordum ve sen bıçaklandın, fark etmedim bile Alaska. Kahretsin, iyi misin?"

"Bu numarayı nereden buldun?" Ben soruyorum ama o cevap vermiyor, Zuko cevap veriyor.

"Seni kontrol edebilmesi için ona verdim." Bu düşünce içimde bir şeyleri kabarttı. Daha önce benimle ilgilenen hiç kimse olmamıştı. Bana Zuko gibi bakacak kimse yoktu. Bir keresinde apandistim patlamıştı ve bana en yakın akrabam olarak kimi koyacağımı sordular. Kimsem yoktu. Şimdi iki kişi var. İkisi de zorla, *sanırım-biri* evini ateşe vermeyi planladığım, diğeri ise istenmeyen kucaklamalar yapan.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Yarın görüşebiliriz," diye teklif ediyor.

"Her şeye ihtiyacım var ve eve gitmeme izin vermiyor," diye yakınıırken bir yırtılma sesi duyuyorum. Zuko gömleğimi sırtımdan ikiye yırttı ve sonra hareket etti

Gömleğimden arta kalanları çıkarırken yüzüme bakıyor ve beni sütyenimle karşısında bırakıyor.

"Tamam, sabah tekrar arayıp size ne getirmemi istediğinizi sorarım. Biraz dinlenin. İyi olmana sevindim." Konuştuktan sonra telefonu kapatmıyor. Bekleyip telefona bakıyorum ve birkaç sessiz dakikadan sonra nihayet "Kim yaptı?" diye mırıldanıyor.

"Yarın anlatırım," diye cevap verdim.

Zuko telefona uzanıyor ve önümde durmadan önce telefonu onun yüzüne kapatıyor. "Otur."

Yatağına bakıyorum ve dediğini yapıyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve botlarımı teker teker çıkarıyor, ardından çoraplarımı çıkarıyor. Ayağına kalkıp onları kapıya bırakıyor ve bana geri dönüyor. "Sütyenle mi uyuyacaksın yoksa sütyensiz mi?"

Klipsine uzanıyorum, o da ön tarafta oluyor ve çözüyorum. Göğüslerim serbest kalıyor ama umurumda değil. Zuko gömleğine uzanıp beni giydirmeye başlamadan önce gözleri göğsümde kilitleniyor.

"Hayatında hiç kimseye değer verdin mi?" Tam kolumu deliklerden birinden dikkatlice geçirirken soruyorum. Aynı şeyi diğer kolum için de yapıyor ve çarşafı yatağına geri çekene kadar bana cevap vermiyor.

"Hayır." Sürünmem için eliyle işaret ediyor ama kıpırdamıyorum. "İyi miyim?" diye soruyor, emin olamadan ve kalbim onun kırılganlığı karşısında hızlı hızlı atıyor. Bu, ondan gördüğüm bu tür bir duygunun ilk işaretiydi.

En duygusal insan olmaktan çok uzağım. Kırılması neredeyse imkansız olan bir dış kabuğum var.

"Göreceğiz." Arkama yaslanırken sırtıyorum.

Birkaç dakikalığına odadan çıkıyor, sonra bir bardak su ve doktorun bana verdiği ağrı kesici ilaçlarla geri geliyor ve komodinin üzerine koyuyor Gözlerim ağırlaşıyor, ama dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken onu takip ediyorlar, kirli kıyafetlerimi de yanında götürüyor.

Acı içinde uyandım.

Acı içinde.

Ne zaman hareket etmeye çalışsam, içimden bir işkence şimşegi fırlıyor. Gözlerim yaşıyor ve Zuko'yu aramak için telefonumun nerede olduğunu bilmiyorum. Aslında,

Birinin onu tutup tutmadığını bile bilmiyorum. İç çekerek başımı yastığa daha da gömüyorum. Yan yatmak istiyorum. Vücudum benim rızamla ya da rızam olmadan o yöne gitmeye çalışıyor ve alnımı ter basıyor. Beni uyandıranın acı olmadığını bilerek bir süre hareketsiz yatıyorum ve sonra her şey geri geliyor.

Aptal kabuslar.

Kapı hafifçe açılıyor ve başımı çevirdiğimde Zuko orada duruyor.

"Çılgılık attın," diyor. *Hah, bunu kafamda yaptığımı sanıyordum.* "Bir kabus olduğunu düşündüm," diye ekliyor.

"Öyleydi." Yanlış hareket ettim ve acıdan inledim. Üç uzun adımda başucumdaydı. İlaçları aldı ve bir bardak suyu bana uzattı.

"Ağrı kesiciler. Al onları."

Başımı sallıyorum. "Genelde ağrı kesicilerle uyumam ama bunlar bir ayıyı bile bayıltabilir gibi görünüyor. Tekrar uyumak istemiyorum."

"Kabuslardan mı korkuyorsun?"

Örtülerin üzerindeki hayali tüyleri karıştırıyorum.

"I..." Yatağın etrafında dönüyor ve üzerine oturuyor. Yanımdaki battaniyenin altına girmiyor. Onun yerine battaniyenin üstünde duruyor ve yüzünü bana dönüyor.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor sessizce.

"Bilmiyorum." Uzanıp koluma dokunuyor, parmaklarını aşağı yukarı gezdirirken derimi hafifçe gıdıklıyor. Bunu yaparken hissettiklerim beni gülümsetiyor.

"Neden onunla ilgilenmeme izin vermiyorsun?" diye soruyor. Başımı ona doğru çeviriyorum, vücudumun başka hiçbir yerini hareket ettirmiyorum. Eli, tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olan nazik vuruşlarını sürdürüyor.

Ne yapıyor bu? Vücudumun rahatladığını hissediyorum. Belki de ağrı kesicidir. *Kim bilir.*

"Çünkü bunu doğru anlamıyorsun," diye cevap veriyorum. "Ona ne yapmayı planlıyorsun?"

Arkamı dönüp tavana bakıyorum. "Belki ben de onu bıçaklamalıyım. Bakalım hoşuna gidecek mi?" diye mırıldanıyorum. "Ya da belki de onun ağzını burnunu dağıtırım."

"Bence her iki seçenek de harika," diyor sesinde hafif bir kahkaha ile. "Yine de ben şahsen ilkini seçerdim." Ona dönüyorum ve dudaklarında küçük bir gülümseme görüyorum.

"Sen ve senin aptal bıçağın."

"Kukun aksini söylüyor."

"Yine de evini yakacağım, biliyorsun. Beni dinlemedin."

"Yapmadığıma memnun değil misin? Şimdi nerede olurdun?" diye şakacı bir şekilde karşılık verir.

"Bir hastanede." Esnerken ağzımı kapatıyorum.

"Evet, ama kabusların ve uykusuzluğun konusunda sana yardımcı olamazlar."

"Eminim artık bunun için ilaçlar vardır," diyorum, onları almayacağımı çok iyi bildiğim halde.

"Evet, muhtemelen vardır." Adımı söylemeden önce bir parmak ucunu yanağımda gezdiriyor. "Alaska..."

"Hmm..."

"Gitmene izin vermeyi planlamıyorum."

"Ben senin değilim," diye hatırlatıyorum

ona. "Bunu biliyorum, ama olabilirsin."

"Her sevişmek istediğinde beni neredeyse öldürmeden hayatta kalabilir misin?" Ona ciddi bir şekilde sordum.

"Evet." Cevabı hemen geldi ve bazı açılardan bu beni şok etti.

"Bundan çok şüpheliyim." Gözlerim gittikçe ağırlaşmaya başladı. "Senin için yapardım. Ama mesele şu ki... ne kadar çok aslında hoşuma gitti."

Buna cevap vermem.

Çünkü gözlerim kapanıyor ve bayılıyorum.

YİRMİ ÜÇ

OceanofPDF.com

Zuko

"UYANDI MI?" Louise ön kapımın karşı tarafından soruyor.

Onu içeri davet etmiyorum çünkü açıkçası evime kimsenin girmesinden nefret ediyorum.

"Onu görebilir miyim?" diye soruyor, amacını zorlayarak.

"Evet, içeri gelebilir." Alaska'nın yatak odasından bağırdığını duydum.

Louise gülümsüyor ve yanında bir sırt çantası taşıyarak içeri giriyor. Evime girip doğruca benim odama yöneldiğinde neredeyse kendimi kaybediyordum. Ta ki yüzünde Louise'e karşı yumuşak bir gülümseme olan Alaska'yı görene kadar.

Arkadaş olup olmadıklarından hiçbir zaman emin olamadım, hep biraz garip görünüyorlardı. Ya da belki de sadece Alaska'ydı. Louise içeri girip yatakta Alaska'nın yanına ve neredeyse zıplıyordu.

Louise ona, "Dolabından ev anahtarlarını aldım ve sana birkaç şey aldım," diyor.

"Teşekkürler, duş almam gerek. Vücudumdaki kurumuş kanı hissedebiliyorum ve derimi çekiyor." Ayağa kalkmaya çalışıyor ve ben bir anda onun yanında olup ona uzanıyorum. Beni elinin tersiyle itiyor ama ben yedek yastığı kapıp arkasına koyuyorum.

"Hastane eve izin verdi mi?" Louise soruyor. "Evet, gözetim altında," diye yalan söylüyor Alaska. *Akıllı kız.*

"Kim yaptı bunu? Biliyor musun?" diye fısıldar Alaska'ya.

"Hayır. Karanlıktı. Karanlıktı ve sadece keskin bir acı hissettiğimi hatırlıyorum." "Tanrım, ya bunu bir başkasına yaparlarsa?" Louise endişelenir.

"Elimde güvenlik kamerası kayıtları var. O kişiyi onlardan önce bulacağım," diyorum Louise'e. Bana bakıyor.

"Tamam, bu beni daha güvende hissettirdi. Teşekkür ."

Alaska gözlerini devirir ve yataktan kalkmaya gider. Louise ayağa kalkar, battaniyeleri aşağı çeker ve ona elini uzatır. Alaska elini tutar ve ayaklarını yere koyar.

"Çok acıyor mu?" Louise fısıldar. "Evet, çok." Alaska yüzünü buruşturur.

Duş alabilmesi için yarasını örtecek su geçirmez bir sargı bezi almak üzere dışarı çıkıyorum. Döndüğümde, elini Louise'in omzuna koymuş, ayakta duruyordu. Üzerindeki benim olan gömleğe başımı sallıyorum ve sikimin sertleşmemesi gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. Görünüşe göre onun yanında her zaman sertleşiyor.

Yatakta onun yanında yatmayı zorlaştırıyor ama uykusunu bölecek kadar zor değil.

Dün gece kolayca uykuya daldı.

Hafifçe horlamaya başladıktan sonra bile elimi kolunda gezdirmeyi bırakmadım. Bugün kolumu kurşun gibi hissediyorum ama işe yaradı. Ve uyudu, ihtiyacı olan şey de buydu.

"Pansumanı değiştirmem gerek," diyorum ona.

"Tamam, kan beni hasta ediyor, bu yüzden dışarı çıkacağım." Ben dizlerimin üzerine çökerken Louise kapıyı işaret ediyor. Alaska tişörtü kaldırıp vücudunu kontrol ediyor. Üzerinde benim iç çamaşırlarımdan başka bir şey yok. Derisinde hâlâ kurumuş kan var, muhtemelen bu yüzden şikâyet ediyor. Bandajına uzanıyorum ve ona dokunduğumda geri çekiliyor.

"Çocukken kardeşlerime göz kulak olmak benim işimdi, düşündüğünüz şekilde değil, biri onlarla uğraşırsa ben de onunla uğraşırdım." Gözleri benimkileri buluyor ve tekrar karnına bakıp bandajı dikkatlice çıkarmaya başlıyorum. İrkiliyor ama bu sefer geri çekilmiyor. "Tahmin edebileceğin gibi, onlar pislikti. Yani... Sanırım ben de öyleydim." Yeni bandajı açarken duraksıyorum. Beni izliyor, daha fazlasını bekliyor. "Hatta bir keresinde beni kızdırdığı için birini bıçaklamıştım." Bu düşünceye gülümsüyorum.

"Neden kardeşini incittiğin için gülümsüyorsun?"

"İnan bana o piç kurusu o zaman bunu hak etmişti." Kıkırdıyorum.

"Neden?"

"Ayak parmağıma bir taş fırlattı, hem de öyle küçük bir taş değil, iki elimle kaldırabileceğim bir taş. Ayak parmağımı ezdi. Sinirlendim ve ona doğru yürüdüm.

bıçağımı aldım ve bıçakladım. Öfkesini bir daha asla benden çıkarmadı. Kenzo hiç yapmadı ama Kyson her zaman biraz vahşi olmuştur."

"Ailen mi?" diye soruyor.

"Varolmayan. Yani, beni yanlış anlamayın, oradaydılar. Ta ki yok olana kadar. Zaten onları hiç umursamadım."

"Öldüler mi?"

"Bildiğim kadarıyla." Bunu araştırmadım ve daha az umursayamazdım. Birini dünyaya getirmiş olmanız onun üzerinde herhangi bir hakkınız olduğunu göstermez, özellikle de ona bakma konusunda berbat bir iş çıkarıyorsanız. "Gerçek aileni aramayı hiç düşündün mü?" diye sordum.

"Hayır. Benim de öyle bir niyetim yok. Sanırım bu yönden birbirimize benziyoruz." Ayağa kalktım ve geri çekildim. Gömleği tekrar aşağı düşüyor ve vücudunu örtüyor. "Duş almam lazım." Ona elimi uzattım ve o da bana karşı koymadan elimi tuttu. Onu duşa götürüyorum, sonra içeri uzanıp musluğu açıyorum. Elini çekip tişörtünü çıkarmaya çalışırken geri dönüyorum, ama çıkarmak için kollarını kaldırırken yüzünü buruşturuyor.

"İzin ver," diye teklif ediyorum.

"Seninle seks yapmayacağım," diye ağzından geçiriyor. Onun bu çıkışı karşısında dudaklarıma değen sırtışıyla savaşıyorum. "Seni görebiliyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kollarını kaldırmaya çalışmak yerine gömleğini yırtıyorum.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Onu yırtmadan da çıkarabilirdik."

"Ben zenginim. Bir tane daha alabilirim" dedikten sonra hala giymekte olduğu iç çamaşırımı işaret ediyorum.

"Ben bakabilirim." Onları aşağı çekiyor ve duşa girmeden önce onlardan çıkıyor. Şu anda karşımda çıplak olması umurunda değil. "Dün gece uyudun mu?" diye soruyor, ben duvara yaslanıp onu izlerken. Sabunu kapıyor ve vücudunu köpürtmeye başlıyor.

"Ben yapmadım."

"Neden?" diye sorar.

"Çünkü sana dokunmayı her bırakmaya çalıştığımda seğiriyordun." Ellerini yıkamaya ara verdi ve gözlerini bana kilitledi. "Ve eğer uyuyakalmış olsaydım, yuvarlanıp seni incitebilirdim."

"Daha önce beni incitmeyi hiç umursamamıştın," diye .

"Bu farklıydı. Seni incitmeye çalışmıyordum. Seni memnun etmeye çalışıyordum, eğer unuttuysan, bunu yaptım... *İki kez*. Aslında, bundan daha fazla kez boşaldın."

Kalbimi ateşleyen o gözler benden uzaklaşıyor. Mükemmel vücudunu taramak için bir an ayırıyorum.

"Beni kızdırıyorsun. Sen... sadece sen ve senin olduğun her şey," diyor. "Asla çalışamayız. Senin deli olduğunu düşündüğüm için değil, ben de deli olduğum için. Ve birbiri kadar deli iki insan bir arada yürümez. Bu bir felaket olur. Beni sakinleştirecek bir erkeğe ihtiyacım var, beni boğmaya çalışacak birine değil." Duştan çıktı ve ben de yumuşak havluyu ona uzattım. "Ve senden asla olduğun kişi olmamanı istemem çünkü bu sadece uzun vadede sorun yaratır. O halde ikimiz de nasıl biteceğini bildiğimiz halde neden şimdi bağlanmaya çalışalım?"

"Nasıl biteceğini bilmiyorsun," diye karşı çıkıyorum. "Ve ben sana evlenme teklif etmedim. Seni becermek ve çok becermek istiyorum."

Bana yaklaşırken gülüyor ve başını sallıyor. Ona dokunmamaya ya da onu incitmemeye dikkat ediyorum.

"Kim olduğunu ve ne yaptığını bilsem bile sende iyilik görüyorum. Söyle bana Zuko, avcı avı sever mi?"

". Hem de çok," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Ve normal bir hayat istiyorum. Elde edebileceğim kadar normal bir hayat."

"Öyle bir şey yok. Buna sadece aptallar inanır." Banyonun kapısını açıyorum ve Louise'in yatakta oturmuş bizi beklediğini görüyorum.

"Eviniz çok sıkıcı," diyerek Alaska'nın önce gülmesine sonra da acı içinde homurdanmasına neden olur.

"Kahretsin, güldürme beni. Bu acıttı," diye hırıldıyor

Alaska. "Evimin nesi var?" diye soruyorum.

"Çok sıkıcı. Burada neredeyse hiçbir şeyiniz yok. Paranız olduğunu biliyoruz çünkü Alaska burada harcadı. Belki de ondan birazını eviniz için harcamasını istemeliydiniz."

"Bu çok..." Alaska yatağa otururken doğru kelimeyi düşünmek için duraksıyor, "Zuko," diye bitiriyor sonunda, gülümseyerek.

"Bu da ne demek oluyor?" Ben soruyorum.

"Sadece... sen gösterişli değilsin. Hep siyah giyiniyorsun. Hiç renk yok. Giydiğin hiçbir şey gösterişli değil ama ikimiz de Louise'in dediği gibi paran olduğunu biliyoruz."

"Maddi şeylere ihtiyacım yok. İnsanların ölmesine sebep olan şey bu. Bunu bilmeliydim."

Louise'in gözleri irileşir ve muhtemelen bunu önünde itiraf etmesini beklemediği için yataktan kalkar. "Tamam, ben gidiyorum. Ara beni

Eve gitmek istediğinde ya da bir şeye ihtiyacın olduğunda," diyor ve çıkarken el sallıyor.

Alaska yatağın karşısındaki boş duvarı işaret ediyor. "En azından burada bir televizyonun olabilirdi." Belli ki televizyonumu onun evine götürdüğümü unutarak inliyor.

Sanırım bir televizyon sipariş edeceğim.

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRT

OceanofPDF.com

Alaska

Ertesi güne kadar eve gitmeme İZİN VERMEDİ, yine de çok fazla mücadele ettiğimi söyleyemem. Birinin benimle ilgilenmesi güzeldi. En son ne zaman böyle bir muamele gördüğümü hatırlamıyorum. Ya da hiç böyle bir muamele gördüm mü, onu da hatırlamıyorum.

Zuko kapımda duruyor, elinde Louise'in getirdiği çantalarımın biri var.

"Televizyonu getireyim," diye teklif ediyor. Dudaklarımdaki sırıtişla savaşıyorum. Sıkılmayayım diye dün bana evinden televizyon getirmişti.

"O senin. Orada kalsın." "Ben televizyon izlemem."

"Sen ." Onu programları izlerken gördüm.

"Çünkü orada oturup seni izleseydim, benim bir sapık olduğumu düşünürdün."

Ben gülüyorum, o da kaşlarını kaldırıyor. "Ne?"

"Bir sapık. Sadece bu şekilde algılanmaktan mı endişe ediyorsun? Konu sen olunca aklıma çok daha kötüler geliyor."

Tam cevap vermek için ağzını açtığı anda telefonum çalmaya başladı.

Diğer telefon.

Donup kaldım ve onunla göz göze geldim.

"İki telefonun mu var?" diye soruyor şaşkınlıkla, Louise'in telefonumu dün getirdiğini ve şu anda elinde tuttuğu çantanın içinde olduğunu gayet iyi biliyor.

"Evet. Şimdi çantamı ver ve git. Bana bebek bakıcılığı yapmana ihtiyacım yok. artık." Çantayı almak için elimi uzattım ama bana vermedi. "Nerede istediğini söyle, ben taşıyayım."

"O kadar da ağır değil." Ona en iyi göz devirmemi yapıyorum. Ayak parmaklarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyor. Telefonum tekrar çalıyor ve inliyorum.

"Bunu alabilirsin." Başıını içeriye doğru sallıyor. "Hayır, bekleyebilir."

"Neden iki telefonun var?" Zuko sorar.

antaya uzanıyorum ve elinden çekip alıyorum. "Bu seni ilgilendirmez. Şimdi lütfen git." Gözleri elimdeki çantaya kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Seni kontrol etmek için geri döneceğim." "Hayır, dönmeyeceksin. Git başımdan."

"Ya seni kontrol etmek için geri dönerim ya da Sarah'yı bulurum. Seç birini."

Arghh. Gerçekten mi?

"Blöf yapıyorsun."

"Ben blöf yapan bir adam değilim. *Şimdi* söyle yoksa o kaltağı bulur ve ona bıçağın nasıl kullanıldığını gösteririm." Sözleri vücuduma bir ürperti gönderiyor. Bir elini omzuma doğru kaldırıyor ve yalan *söylemeyeceğim*, dokunuşunu özleyeceğim. Beni onun bildiğinden çok daha fazla rahatlattı. Ve bunu ben söylüyorum.

Bu benim sevgi dilim değil. Yaşlandıķķa kendimi biraz daha iyi anlamaya başlıyorum. Hayatımda neden nefret ettiğimi bulabildiğim bir zamanı saptamaya çalıştım. Ama bulamıyorum; belki de çok fazla almadığım içindir. Ya da belki de sadece nefret ettiğim içindir.

"Bana yemek getirirsen geri gelebilirsin. Sonra da gidebilirsin."

"Uyumana yardım edebilirim," diye teklif ediyor.

"Dün gece iyi uyudum," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, çünkü bütün o süre boyunca sana dokunuyordum."

"Tüm hayatımı sensiz geçirdim, Zuko. İyi olacağım." Kapıyı tutuyorum ve telefonum tekrar çalmaya başlıyor. "Güle güle." Geri adım atıyor ve ben de kapıyı yüzüne kapatıyorum. Çantayı yere bırakıp aceleyle telefonun yanına gidiyorum ve kapatıyorum.

"Burası güzel bir yermiş." *Bu* ses karşısında vücudum dondu. "Ondan kurtulduğuna sevindim. Oldukça tatsız bir adamdı. Beni bıçaklamakla tehdit ediyordu." Döndüğümde Sarah'nın dudaklarını çirkin bir şekilde bükerek yatak odamın kapısına yaslandığını görüyorum. Gözleri beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. "Jeff bana olanları anlattı. Yazık sana. Ama sen iyi görünüyorsun."

Tırnaklarına ve sonra tekrar bana bakıyor. "Bu eğlenceli olacak. Gerçekten de üstünlüğün sende olduğunu düşündün, değil mi? Herkesin içinde sen kazanacaktın. Söylesene Alaska, *senin* gibi biri ne zaman kazanır ki?" Ayakları onu tam önümde durana kadar bana doğru taşırken kıkırdıyor. Ona vurmak için elimi geri çekiyorum ama o da aynı anda karnıma, dikişlerin olduğu yere yumruk atıyor.

Bu çok acıttı.

Acıdan iki büklüm oldum.

Ama tam bunu yaparken, kolumu yukarı savurdum ve bacaklarının arasına vurdum. Çığlık attı ve sendeleyerek geri çekildi.

"Lanet olsun, silahı getirmeliydim." Beyaz ayakkabılarının bana yaklaştığını görüyorum ama doğruca mutfığıma koşuyorum, bıçaklar da dahil olmak üzere tüm çatal bıçak takımlarımın orada olduğunu biliyorum. Çekmeceyi yırtarak açıyorum, hemen bir tane buluyorum ve parmaklarımı sapına doluyorum. Ona doğru döndüğümde kapının önündeydi.

"Toodles, kaltak." Kapıyı çekip açtı ve kaçtı. Gittiğinden emin olur olmaz, elimde bıçakla tökezleyerek kapıya doğru ilerledim ve dışarıyı kontrol ettim. Ondan bir iz bulamayınca kapıyı kapatıp kilitledim.

Sarah hiçbir zaman beni korkutacak biri olmadı - onu dövebileceğimden oldukça eminim - ama ondan beklemediğim şey kirli oynamasıydı.

Kapının önünde yere çöküp başımı çantamın üzerine koyuyorum ve bir şekilde tekrar uykuya dalıyorum.

Bir şey beni itiyor.

Sarsılarak uyandım ve elimdeki bıçak yere düştü. "Alaska."

Zuko'nun derin sesi adımı söylediğinde içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Neden kapıya karşı duruyorsun?"

Biraz kıpırdamayı başarıyorum ve o da içeri giriyor. Siyah ayakkabıları göründü ve karnımı kucakladığımı fark etti, bu yüzden çömeldi ve elimi kaldırdı. "Lanet olsun." Başını iki yana sallıyor. "Ayak işlerini halletmek ve sana yemek getirmek için seni birkaç saatliğine bırakıyorum ve geri döndüğümde bunu görüyorum."

Ben bir şey söyleyemeden kolları etrafımda dönüyor ve beni kaldırıp kanepeme taşıyor. Beni nazikçe yere yatırdıktan sonra, hiç sormadan gömleğimi yukarı çekiyor ve bandajı çıkarıyor. "Yeniden bandajlamam gerekiyor. Kıpırdama." O bu sözleri söyleyene kadar hareket ettiğimi fark etmemiştim. Derin bir nefes alarak başımı salladım ve başımı geriye doğru eğdim. "Bunu kimin yaptığını bana söylemeyi düşünüyor musun? Yoksa bana tahmin mi ettireceksin?" diye soruyor.

"Sence kim ?" Isırarak karşılık veriyorum.

"Onu neden içeri aldın?"

Başımı salladım. "O zaten buradaydı." "Yani seni bekledi."

"Öyle görünüyor," diyorum sıkıntıyla. "Bunların *hepsi* senin suçun, bunu biliyorsun, değil mi? Onu sen kovdurdun ve şimdi bunun lanet sonuçlarıyla ben uğraşmak zorundayım. Çok teşekkür ederim!"

"Nerede yaşadığını biliyorum." Gözlerim onu açıklamasında buluyor. "Ne iş yaptığımı unuttun mu, Trouble?" Sırıttıyor. "Nerede olduğunu biliyorum." çalışıyorum ama beni geri itiyor. "Ve sen hiçbir yere gitmiyorsun."

"O zaman onu bana getir," diye .

"Bu da olamaz. Seni incitmek isteyen birini karşına çıkarırsam aptallık etmiş olurum."

Kapı çalınca Zuko gömleğimi indirip ayağa kalktı. "Orada kal. Ben bakarım." Kararlılıkla kapıya doğru yürüdü ve çekip açtı.

Kyson içeri giriyor ve gözleri hızla kardeşine dönmeden önce benimkileri buluyor. Eğilip Zuko'ya bir şeyler fısıldıyor. Sonra Zuko başıyla onaylıyor ve kanepede uzandığım yere, bana dönüyor. "Orada kalacaksın. O dikişleri tekrar yırtma riskini göze alamazsın. Zaten neredeyse başarıyordun."

"Bu benim hatam değildi," diye itiraz ediyorum.

"Bu adil. Ama burada kal... Ben dönene kadar Kyson seninle oturacak."

Kyson hâlâ kapının yanında duruyor, sıkılmış görünüyor ve telefonunu kontrol ediyor.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Aynı fikirde değilim." Zuko eğildi ve başımın üstünü öptü. "Burada kal ve kımıldama." Kardeşine yaklaşıp bir şeyler söyledikten sonra kapıdan çıkarken bakışlarım onu takip ediyor.

Başımı tekrar kanepenin yastığına bırakıyorum ve diğerini alıp içine doğru çığlık atıyorum.

Normal bir hayatım olması
gerekiyordu. Eninde sonunda.

Ya da normal kabul edilen her neyse.

Bunun yerine, peşimde tam bir orospu var, bir seri katille yatıyorum ve şimdi muhtemelen beni de öldürmek isteyen biri tarafından bakıcılık yapıyorum.

Tekrar çılgılık atıyorum ve yastık elimden kayıp gidiyor. Gözlerimi açtığımda Kyson'ın bana baktığını görüyorum.

Ona homurdanıyorum. "Yastığımı geri ver."

"Kendini boğmana izin veremem. Kardeşim beni öldürür. Ve inan bana, canını olması gerekenden çok daha fazla acıtmanın birkaç yolunu biliyor." Tekli koltuğa geçip oturuyor, telefonunu tekrar çıkarıp gürültülü bir oyun oynuyor. Ona en iyi "siktir git" bakışımı atıyorum ama bu onu etkilemiyor bile.

Kalkmaya çalışarak ayağa kalkmayı başardım. Ama başımı kaldırdığımda, Kyson artık önümdeydi.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Bir santim bile hareket etmemi engelliyor.

"Yürümene izin yok, o yüzden yerine otur. Bir şeye ihtiyacınız olursa, isteyin."

"Neden hepiniz bu kadar otoritersiniz?" Homurdanıyorum. "Kendi mutfağıma gidip kendi eşyalarımı kendim alabilirim."

"Hayır, yapamazsın. Şimdi... Ne. Yap. Neye. İhtiyacın Var?"

"Sana söylemeyeceğim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Sen de kıpırdamıyorsun," diyor, hâlâ yolumu keserek. Orada göz göze duruyoruz ve pes etmeyeceğini biliyorum. Belli ki ağabeyinden emir almış ve Zuko'ya karşı gelecek birine benzemiyor.

Nedenini merak ediyorum.

"Her zaman emir alır mısınız?"

"Ben emir almam."

"Ama sen biliyorsun, kardeşinden," diye itiyorum.

"Bu aynı şey değil. O kan. Bu ondan gelen bir emir değil. Bu bir öneri. Ama dinlemezsen seni mahveder." Göz kırıyor. "Bugün kafayı bulmayı planlıyor musun?" Gözlerimi vücudumda gezdirerek kıyafetlerimi kontrol ediyorum.

"Zaten boku yemiş durumdayım," diye sızlanıyorum.

"Touch . Sanırım  ylesin." Gülüyor. " imdi, neye ihtiya ın var? Uslu bir kadın gibi otur ve bana söyle."

"Ağrı kesiciye ihtiya ım var." Başını sallayıp benimle göz göze geliyor ve Zuko'yla aynı renk gözlere sahip olduklarını fark ediyorum, sadece Kyson'ınkiler biraz daha koyu görünüyor. "Ve su."

"Tamam. Şimdi otur."

Dedi ini yapıyorum ve yavaşça kendimi kanepeye bırakıyorum. Yastı ı sırtımın arkasına kaydırıyorum, böylece e ilmiyorum, mutfak a gitmeden önce bunu yapmamı izliyor.

"Sana izlemeni söylediği ilk kız ben miyim?" Ba ırıyorum.

"Hayır."

Hmm...

"Sonuncusunun adı neydi?" diye sordum. "Bu onun için bir kalıp mı?" Bir elinde bir bardak su ve haplarla geri geliyor. İlaçları bana uzattıktan sonra a zıma atıyorum ve suyu içiyorum.

"Bir tane daha vardı. Aslında, sanırım ona vermiş olabilece im aşırı dozda hap yüzünden öldü." Gözlerim kocaman oldu. " aka yapıyorum. Zuko kadınları ne tutar ne de önemser. Çoğu bekar gibi, onları becerir ve terk eder."

"Ya da onları öldürmek için beceriyor," diye ekliyorum.

"Evet, bazı boktan şeylerden ho lanıyor." Sırıtıyor. "Ama sen hâlâ hayattasın ve buradasın, yani senin için o kadar da kötü olamaz."

"Bu berbat bir şey."

"Eminim hoşuna gitmiştir."

Buna cevap verme zahmetine girmiyorum ve o da tekrar oturup telefonunu eline alıyor.

"Ne zaman gidiyorsun?" Birkaç sessiz dakikadan sonra sordum.

"Zuko avını avladıktan sonra." Sırıtıyor ve gözlerindeki pırıltı bana onun tam bir orospu çocuğu olduğunu söylüyor. "Bazen onlarla gereğinden fazla oynamayı seviyor."

Yüce İsa! Onun sözleriyle içimi bir ürperti kaplıyor.

YİRMİ BEŞ

OceanofPDF.com

Zuko

SARAH dünyanın en zeki kaltağı değil, bu kesin, ama onu bulmanın zor olacağını düşünmemiştim.

Onu bulduğumda, bir restoranda bar müdürü Jeff ile oturuyordu. Eğilip Jeff'in eline uzanıyor ve onu kavlıyor. Ona gülümsüyor ve merak ediyorum... *Hayır. O kadar aptal olamaz.*

Bana doğru yaklaşan garson şöyle bir bakıyor ve diğer tarafa doğru yürüyor. Onlara doğru ilerliyorum, masalarına ulaştığımda duruyorum. Jeff yanında birinin hissedince başını kaldırıyor ve beni gördüğünde yüzünde şaşkınlık beliriyor.

"Zuko."

Ona başımı sallıyorum ve dikkatimi benimle göz teması kurmaktan kaçınırken dudağını ısırarak Sarah'ya çeviriyorum.

"Size katılabilir miyim?" Diye soruyorum ama cevap beklemeden bir sandalye çekip masada tam aralarına oturuyorum. Karşılıklı oturuyorlar ve Sarah elini geri çekip kucağına sıkıştırıyor.

"?" Jeff soruyor.

"Güzel. Aslında Alaska'dan yeni geldim."

Sarah söylediklerim karşısında geriliyor ve vücut dilini gözden kaçırmıyorum ama gözlerimi Jeff'ten ayırmıyorum.

"Oh, evet, o nasıl?" diye soruyor. "Ona kimin saldırdığını bulmak için kameraları kontrol çalıştım ama tek görebildiğim siyah kapüşonlu biriydi." Başını sallıyor.

"O iyi, şu anda evinde dinleniyor. Görünüşe göre beklenmedik bir ziyaretçisi var."

Jeff bana baktı, kafası karışmıştı.

"saldırı kişisel miydi? Yani, böyle şeyler yapıyorsun, değil mi? İnsanları bulmak mı?"

"Evet. Benden kaçan çok fazla insan olmadı... Aslında hiç olmadı." Sarah alt dudaklarını çığnerken dönüp ona bakıyorum.

"Bana bir kahve getirebilir misin Jeff?" Hiç düşünmeden ayağa kalkar, koltuğunu geriye iter ve tezgâha doğru yürür.

"O iyi mi?" diye soruyor ama sesinde hiçbir endişe yok. "İyi olacak," diye cevap veriyorum. Öne doğru eğilerek ellerimi masanın üzerine koyuyorum.

"Gerçekten umurunda mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve başımı eğiyorum.

Sarah yine alt dudaklarını çığnıyor ve büyük olasılıkla Jeff'in onu kurtaracağını umarak yanımdan geçip gidiyor.

Böyle bir şey .

"Kim olduğumu biliyor musun?" Cevap vermeyince soruyorum ve gözleri tekrar benimkilere kayıyor.

"İnsanları buluyorsun. Az önce söylediğin buydu." Zehirli bir ses tonu var ve benden hoşlanmadığını anlayabiliyorum.

"Hunter kardeşleri duydun mu?" Kaşları birbirine çarpıyor ve sonra gözleri kocaman açılıyor. "Evet, sanırım duymuşsundur."

Jeff geri dönüyor, ben de ayağa kalkıp masaya bir yirmilik atıyorum. "Bir isim çıktı, o yüzden gitmem gerek. Kahvenin tadını çıkar." Ona başımı salladım ve Sarah'ya döndüm. "Çok yakında görüşeceğiz." Ona göz kırpyorum ve yürüyüp gidiyorum.

Sarah evine geri dönüyor, ki bu aptalca bir hareket. Kapıyı kilitlemesini ve ışıkları yakmasını izliyorum. Mutfığa doğru ilerlerken ayakkabılarını tekmelemeye devam ediyor, bir kez bile benim yönüme bakmıyor.

Buzdolabının kapısını açtığında, "Bir bardak süt istiyorum, lütfen" diyorum. Donup kalıyor, beni masasında oturmuş, bir elimde bıçak oynarken diğer elimi masanın yüzeyine dayamış halde bulana kadar başı dönüyor. Yılan gibi gözleri bıçağı hemen fark ediyor ve hızla çatal bıçak çekmecesine gidip kendi bıçağını çıkarıyor.

"Alaska'nın yaptığı buydu, değil mi?" Açtığında ve boş olduğunu gördüğünde soruyorum.

Paniğe kapılıyor ve kızı arkasındaki sobaya çarpana kadar geri geri gidiyor. "Evimden defol," diye titreyerek emrediyor.

Telefonum çaldığında ayağa kalkıyorum. Kardeşimin adını görünce cevap veriyorum ama gelen Alaska'nın sesi.

"Neredesin sen? Artık bebek bakıcını istemiyorum," diye mızızlanıyor telefonda.

"Telefonumu geri ver." Kyson'ın dediğini duydum.

"Hayır, siktir git," diye bağılıyor ve ben bir hareket duyuyorum. "Neredesin, Zuko?"

Telefonun hoparlörünü açıyorum ve Sarah'ya yaklaşıp telefonu tezgâhın üzerine koyuyorum. Sonra elimi cebime atıp bir çift eldiven çıkarıyorum ve yavaşça giyiyorum.

Her bir hareketi titizlikle ve yavaşça gerçekleştirirken gözleri her hareketimi izliyor.

"Cevap ver bana!" Alaska homurdanıyor.

"Sakın daha fazla yaklaşma," diye uyarıyor Sarah.

"Kimdi o? Zuko, Tanrı yardımcım olsun, bana cevap versen iyi olur. Neden yanında başka bir kadın var?"

"O benimle değil. Ona kiminle gerektiğini göstermeye geldim."

"Sarah," diyor Alaska.

Sarah'nın gözleri telefona kayıyor ama hemen bana geri dönüyor. "O dengesiz erkek arkadaşına *evimden defolup gitmesini* söyle, seni fahişe."

"Benimkinden çıktığın gibi mi?" Alaska bağılıyor.

"En azından bir kadın ol ve bunu kendin hallet. Bunu senin yerine sıkık erkek arkadaşına yaptırma," diye bağılıyor Sarah, ben ona doğru yaklaşıırken geri çekiliyor.

"O benim erkek arkadaşım değil, seni aptal amcık." Alaska homurdanıyor ve biliyorum ki az önce kendini incitti.

"Neyim ben o zaman?" Alaska'ya soruyorum ama gözlerimi Sarah'dan ayırmıyorum.

"Şimdi zamanı değil ve sen beni becerirken öldürmeye çalışan sinir bozucu bir adamdan başka bir şey değilsin."

Sözlerine sırtıyorum.

"Ve evinizi yakmayı planlıyorum," diye ekliyor.

"Sen ve evimi yakman. Şimdiye kadar bunu aşmış olmanı beklerdim," diyorum.

Sarah'nın gözleri telefonla benim aramda gidip geliyor, sanki söylediklerimize inanamıyormuş gibi.

"Gitmen gerek," diyor Sarah. Kaçmaya çalışıyor ama ben onu yakalamayı başarıyorum. Bir çığlık attı ama ağzına bir bez tıkayarak onu susturdum.

" oluyor?" Alaska çılgınca soruyor. "Onu yakaladınız mı?"

"Evet." Sarah'nın kafasının yan tarafına vurdum ve bir bok parçası gibi yere düştü. Arka cebimdeki fermuarlara uzanıp ellerini arkadan bağlıyorum. Yüzü yukarı bakacak şekilde çevirip telefonuma dönüyorum. "Trouble, şimdi gitmem gerek."

"Hayır!" diye bağırıyor. "Onu öldürmeyin!"

"Hoşça kal, Bela." İçimi çektim. "Siktir git-"

Telefonu kapattım, böylece çığlığı da kesilmiş oldu.

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTİ

OceanofPDF.com

Alaska

"Bana nerede olduğunu söylemezsen taşaklarını tekmelerim." Elini telefonuna uzatan Kyson'a ters ters bakıyorum. Tekrar arama tuşuna basıyorum ama Zuko cevap vermiyor. *Pislik herif.* Tabii ki cevap vermez. "İyi nişan alırım," diye uyarıyorum.

"Olmuyor." Telefonunu tekrar almaya çalışıyor ama aramayı sonlandırırken kontrol ediyorum ve iPhone'umu Bul işlevine giderken gülümsüyorum. *Bunu açmış olamazlar, değil mi?* Ama sonra, Zuko'nun adının ve bulunduğu sokağın belirlediğini gördüğümde, bildiklerini anlıyorum. Kyson'ın telefonunu ona fırlatıyorum ve kapıya yöneliyorum, Kyson bana ulaştığında anahtarlarımı uzanıyorum. Onu geçip kapıdan çıkıyorum.

"Kıçını o kapıdan geri taşıyacağım. Sakın beni zorlama," diye tehdit ediyor.

"Bana zarar verdiğini duyarsa sana ne kadar kızacağını sanıyorsun?"

"Onu takip edemezsiniz. Sadece bir sokak gördün, nasıl daraltacaksın?" Sanki beni yakalamış gibi gülümsüyor.

"Ben oraya gitmiyorum. Başka bir yere gidiyorum."

Arabama doğru yürüyorum, o da beni takip ediyor. Kyson binmem için yolcu kapısını açık tutuyor ve kapı kapanır kapanmaz kilitleyip diğer tarafa tırmanıyorum, karnımı incitirken homurdanıyorum. Kyson camıma doğru eğilip başını sallarken arabayı çalıştırıyorum. Yedek anahtarlar üzerinde değil, dışarı çıktığımızda masanın üzerinde görmüştüm. Bunu o da fark etmiş gibi ceplerini yokluyor ve sonra camıma vuruyor.

Ha! Evet, bir şey olmayacak.

Kendi telefonumdan Zuko'nun arıyorum ama özel numaramdan değil, Sage'inkinden. Cevap veriyor ve arka planda sesler duyuyorum.

"Beni arıyorsun," diyor.

"Senden cevapsız çağrılar aldım," diyorum tatlı bir şekilde.

"Biraz meşgulüm. Seni aramak için uygun bir zaman değil."

"Ama sizinle paylaşmak istediğim ilginç bir şey var." Sessizleşmeden önce bir gümbürtü duyuyorum.

"Peki bu nedir?" diye sorar.

"Sana neye benzediğimi göstermek istiyorum."

"Öyle mi?" diye sorar, şaşırarak. Sonra da ekliyor: "Bak, sana bir şey söylemem gerek."

"Ne oldu?" Sesim şu anda hissettiklerime göre fazla tatlı. "Başka biriyle birlikteyim."

"Oh, öyle mi?" Ses tonumdan hayal kırıklığı belli oluyor. "Bir ilişkiniz var mı yoksa sadece sevişiyor musunuz?" Daha fazla ayrıntı için zorluyorum.

"Şey..." Birkaç saniye sessiz kalıyor, belli ki bundan sonra ne söylemek istediğini düşünüyor. "Çoğu zaman onu boğmak, çoğu zaman becermek ve her zaman iyi olduğundan emin olmak istiyorum." Şu anda ellerini saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyorum.

"Gitmene izin vermeliyim," diyorum usulca. "Artık beni istemediğine ya da bana ihtiyacın olmadığına göre, gitmene izin vermeliyim."

"Sage..."

"Evet?"

"Seninle daha önce tanışmış olsaydım-" Bara yanaşırken telefonu kapatıyorum. Daha açılmamıştı ama Jeff'in burada olacağını biliyordum. O her zaman buradadır.

Arkadaki kapıyı iterek açıyorum ve doğruca ofisine gidiyorum. Tam önümde neler olduğunu gördüğümde tamamen duruyorum. Louise orada, dizlerinin üzerinde, Jeff'in önünde.

Kahretsin, Jeff etrafta dolaşıyor.

Şanslı piç. "Um..."

İkisi de bir anlığına donup kalır.

Sonra Louise ayağa kalkarken başını onun masasına çarptı. Beni görünce gözleri irileşiyor ve eteğini indirerek ayağa kalkıyor.

"Alaska, burada ne yapıyorsun?" diye sorar. "Um..."

Burada ne yapıyorsun?" Ben de soruyorum.

Aletini pantolonunun içine sokmakta olan Jeff'e ve sonra da bana bakıyor. "I..." Başını iki yana sallar. "Bir açıklamam yok." Omuz silkiyor. "Sarah'yla birlikte olduğunu sanıyordum," diye soruyorum Jeff'e. Yüzü buruşuyor.

"Yatak istirahatinde olman gerekmiyor muydu?" Karnımı işaret ediyor. "Eğer çalışabilirsen-"

"O çalışamaz. Karnı yarılmış, seni aptal," diyerek Louise onun sözünü keser. "Her neyse. Açıkçası, bu bir muhakeme hatasıydı. Bana harika bir kafa verdi, ben de iyiliğinin karşılığını verdim."

"Yine de onun sikini yalaman için bir sebep yok." Bu düşünceyle ürperdim. Her yanlış. Jeff adi biri.

Louise saçlarını kulağının arkasına atıp ondan uzaklaşıyor ve Louise'in gözleri onun hareketlerini takip ediyor. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor ama Louise onu duymazdan gelip bana doğru geliyor.

"İyi misin? Neden buradasın?" Onun yanından Jeff'e bakıyorum.

"Sarah'nın adresine ihtiyacım var" dedim.

Başını arkaya atar ve güler. "Bu bir şaka ve asla olmayacak."

"Neden? Hala onu da mı beceriyorsun?"

"Elbette öyle. Benim yanıma taşınmayı planlıyor."

Göz ucuyla Louise'in başını salladığını görüyorum. "Az önce bana ayrıldığınızı söyledin," diye suçluyor.

"Evet, öyleyiz. Ama değiliz." Kaşlarını çatıyor. "Sen olmasaydın hâlâ burada olurdu," diyor Jeff, Sarah'nın şu anki durumundan beni sorumlu tutarak.

Louise bana doğru uzandı. "Hadi gidelim. *İstifa* ediyorum!" diye bağıyor. "Adresi?" Talep ediyorum.

"Olmaz."

"Ben de istifa ediyorum," dedim ve dönüp dışarı çıktım.

Bağırma başladı ama ikimiz de etmedik. Dışarı çıktığımızda Kyson arabama yaslanmıştı. "Lanet olsun!" Homurdanıyorum.

Biz yaklaşırken bize bakıyor.

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum," dedim ona. "Ne?"

" dağıtın." Gizlice Kyson'ı işaret ediyorum.

"Nasıl?"

"Umurumda değil. Ve arabanın anahtarlarını bana ver." Anahtarları bana uzatıyor, ben de kendiminkileri ona veriyorum. Louise'in adama doğru ilerleyişini izliyorum ama adam ona hiç aldırış etmiyor. Louise onun önüne geçer geçmez görüşünü engellemeye çalışıyor ama gözleri benden hiç ayrılmıyor. Benimkinin birkaç sıra önüne park etmiş olan arabasına yaklaşırken bana bakıyor.

Omuz silkerek ona dönüyor ve eteğini kaldırıyor. Kıçını açıkça görüyorum ve gözleri altındakine takılıyor - külot giymemiş ve Kyson bunu fark ediyor. Gülmek istiyorum ama onun yerine arabasına tırmanıp çalıştırıyorum. Kafamı kaldırdığında onun bana doğru yaklaştığını görüyorum ve hemen arabadan inip onu tersleyerek kaçıyorum. Hızla yanından geçerken bana bir şeyler bağırdı. Dikiz aynasına baktığında, arabasına doğru giderken yanından geçerken Louise'in güldüğünü görüyorum.

Dikkatimi tekrar yola verdiğimde, Zuko'nun dikkatini neyin çekeceğini biliyorum.

Ve bundan

hoşlanmayabilir. Ama

siktir et onu.

Beni dinlememeyi seti ve intikam her zaman . Ve o kaltak benim.

YİRMİ YEDİ

OceanofPDF.com

Zuko

"NE İSTİYORSUN, onu kaybettin mi?" Telefonda homurdanıyorum.

"İlk seferinde kaçtı ve ben onu buldum. Sonra..." Kyson sözünü keser. "Sonra ne olacak?" Şak diye söyledim.

"Arkadaşı dağıttı. Seni arıyor."

"Beni bulamayacak," diyorum ona. "Ama *sen onu* bulsan iyi edersin."

"Ben senin kişisel bebek bakıcın değilim," diye bağıyor. "Kenzo'ya sormalıydın."

"Hayır, ben sana sordum. O yüzden git, işini yap ve *onu bul*." "Bunun için yeterince para almıyorum," diye homurdanıyor. "Sana hiç ödeme yapmıyorum. Sadece yap şunu."

Telefonu kapatıyor ve ben de uyanmaya başlayan Sarah'ya bakıyorum. Oturma odasının ortasında bir sandalyeye bağlı olduğu yerin tam karşısındaki koltuğa otururken bacak bacak üstüne atmış durumdayım. Neler olduğuna inanamıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırıyor.

Buna inansa iyi olur.

Çığlık atmaya başlıyor, ama ağzına zaten bir bez tıkamıştım, bu yüzden boğuk seslerden başka bir şey çıkmıyor. Sakince oturup onu izliyorum. Sonunda çığlık atmayı bıraktığında, bunun onu bir yere götürmediğini anlıyor ve bağları çekmeye başlıyor.

Yine bir yere varamadık.

Sonunda sakinleştiğinde ve nefes alıp vermesi ağırlaştığında ayağa kalkıp ağzındaki bezi çekiyorum.

"Çığlık atarsan ya seni tekrar bayıltırım ya da bunu ağzına geri sokarım. Seçim senin." Konuşmadığında ya da hareket etmediğinde, oturuyorum

onu incelerken bileğimi diğer dizimin üzerine koyuyorum. "Neden buradasın?" diye soruyor kısık bir sesle.

Sırıtiyorum, başımı yana eğiyorum. "Masum rolü yapmanın sana yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Dudakları inceliyor ve kaşları çatılıyor. Bağları çekiştiriyor ama hiçbir yere varamıyor.

"Alaska'ya yaptığın sürprizin aynısını sana da yapabileceğimi düşündüm. Güzel, değil mi? Bu ne kadar romantik diye düşündüm." Ellerimi önümde sallıyorum. "Sen ona evinde sürpriz yaptın, ben de aynısını yapıyorum." Dudağının iç kısmını ısırmasını izliyorum.

"Yapmayacağım-" diye başladı ve kendini durdurdu.

"Ne yapmayacaksın?" diye sordum. "Bana yalan söyle, ben de bir parmağını keseyim." Ona gülümsüyorum.

Telefonum tekrar çalmaya başlıyor ama dikkatimi Sarah'ya vererek duymazdan geliyorum.

"Onu neden bıçakladın?" diye sordum.

"Çünkü o *benim işime mal oldu!*" diye bağıyor.

"Bu gerçeğin sadece yarısıydı. Bana tüm gerçeği söyle."

"Sana tüm gerçeği söyledim."

"İşini kaybetmek gidip birini bıçaklayacağın anlamına gelmez. Teknik olarak, seni o kovdurmadı... *Ben* kovdurdum. Beni de bıçaklamak ister misin?"

"Evet, çok isterim," diye karşılık veriyor.

"Gördün mü? Gerçek, vücut parçalarını korumana yardımcı oluyor." Ona göz kırpiyorum. "Şimdi bana bunu *gerçekten* neden yaptığını söyle."

Çenesini sıkıyor, sonra da "Sana nedenini söyledim" diye sızlanıyor.

Ayağa kalkıyorum, kucığımda sakladığım bıçak şimdi elimde. Bunu fark ettiğinde gözleri açılıyor ve ipe karşı mücadele ediyor ama hiçbir yere varamıyor. Tabii ki yaramayacak, aptal kız.

"Ne yapıyorsun? Sana gerçeği söyledim. Ne yapıyorsun?" diye tekrarlıyor. Arkasında bağlı olan ellerinden birine uzanırken gülümsüyorum. Ellerini kurtarmak için elinden geleni yapıyor ve olabildiğince kıpırdatıyor.

Ama bu işe yaramayacak, benimle değil.

Serçe parmağını uzatıyor, bıçağımın ağzını ona dayamadan önce kavriyorum.

İnsanların düşündüğünün aksine, bir kemiği vücuttan ayırırken gerçekten biraz çaba sarf etmeniz gerekir. Çılgınlıkları odanın içinde yankılanıyor.

Kanı ayaklarımın dibinde küçük bir su birikintisine damlıyor. Sonuna kadar kesmeyi başarıyorum ve serçe parmağını parmaklarımın arasında tutuyorum. Cebimden paçavrayı çıkarıp elinin etrafına doluyorum, temas edince çığlık atıyor. Koltuğa geri dönüp oturuyorum, serçe parmağını sıkıca tutmaya devam ediyorum.

"Gitmek ve bunu zorlaştırmak zorundaydın..." Durup ona bakıyorum. "Senin için, yani." Parmağını ona doğru fırlatıyorum ve parmağım göğsüne çarpıp önüne, yere düşüyor. "Şimdi bana neden bir sürtük gibi davrandığını ve Alaska'yı incittiğini tekrar anlatmak ister misin?"

Gözyaşları rimelini yüzüne bulaştırmış, omzunu kaldırıp silmeye çalışıyor ama fazla ilerleyemiyor.

"Ben sabırlı bir adam değilim," diyorum ona.

"Onda ne buluyorsun?" diye soruyor. "O çok sıradan biri."

"Şimdi, buna inanmıyorsun, değil mi?" Ağzını açmaya hazırlanırken bir parmağımı kaldırıp yerdeki serçe parmağını gösteriyorum. "Unutma... şimdi gerçeği söyle, lütfen."

Dudağını ısıyor, gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı süzülüyor. "Ben bir kadını. Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Amcık olmaya karar veren sendin. Bunu unuttun mu? Bana kurban kartını oynamaya kalkma. Kadın olman umurunda bile değil. İstersen erkek ol, umurunda değil." Başını sallıyor, yüzünden akan gözyaşlarını dindirmeye çalışıyor.

"Kıskanıyorum! Onu kıskanıyorum! Şimdi mutlu musun?" diye bağıyor.

"Gerçekten bu kadar zor muydu?" Soruyorum. "Gerçeği söylemek o kadar da zor değil, değil mi?" Ayağa kalkarken gülümsüyorum ve kardeşim dördüncü kez tekrar sesleniyor. "Alaska tatlı bir kadın. Sert dış görünüşüne rağmen senin onu incittiğin gibi o da seni incitmez," diyorum telefonu kulağıma götürerek.

Sarah güler ve başını sallar, gözlerinden hâlâ yaşlar süzülmemektedir. "O hiç de öyle değil," diye hırlıyor.

"Eviniz yanıyor! Neden lanet telefonuna cevap vermiyorsun?" Kyson çığlık atıyor.

"Benim neyim?" Onu doğru duyduğumdan emin olmadığımı söyledim.

"Çılgın sevgilin az önce evini ateşe verdi. Bir dahaki sefere telefonuna cevap ver. O da senin kadar deli. Lanet olsun, ben gidiyorum. Sirenlerin geldiğini duyuyorum ve sonuçlarını bekleyecek değilim."

"Onu yanına al," diye emrediyorum.

"Siktir git," diyor kardeşim ve telefonu kapatıyor.

Sarah'ya dönerek yavaşça ona yaklaşıyorum, bıçak hâlâ elimde. Bıçağın kendisine yaklaştığını görünce sarsılıyor, ben de gülümseyerek eğiliyor ve ellerini bağlayan bağları kesiyorum.

"Bugün şanslı günün. Benim gitmem gerek. Ve unutma, bir daha ona yaklaşırsan, bir parmağından fazlasını kaybedersin." Geri çekilip bıçağı kınına sokuyorum. Cevap vermeyince bir adım daha yaklaşıp eğildim, tehditkâr gözlerim doğrudan onunkilere odaklanmıştı. "Yap. Sen. Anladın mı?" diye soruyorum, kelimelerim hırıltı şeklinde çıkıyor.

Kesinlikle başını sallıyor ve ben de dışarı çıkmadan önce saçlarını karıştırıyorum.

OceanofPDF.com

YİRMİ SEKİZ

OceanofPDF.com

Alaska

Al , sürtüük.

Sıcaklık yüzümü yalarken eller beni sarıyor. Beni kaldırırken karnıma dokunmamaya dikkat ediyorlar.

"Beni yere bırak," diye bağıriyorum.

"Lanet olsun! Bizi hapse attırmaya mı çalışıyorsun? Sen yemişsin." Kyson'ın sözlerine gülüyorum ve eve dönüp bakarken gülümsüyorum.

Zuko'nun evi.

Şu anda alevler içinde. Alacağı bu.

Ona meseleyi kendi eline alıp birine saldırması için izin vermedim.

Kabul, bunu hak etmişti, ama yine de. Bununla kendim uğraşmak istedim.

Ondan maço gibi davranıp *benim* işlerimi halletmesini istemedim. Ben güçlü, bağımsız bir kadını ve bunu kendi başıma yapabilirim, çok teşekkür ederim.

Arabasına ulaştığımızda Kyson'a tekrar "Beni yere bırak," diyorum.

"Hayır. Bin şu lanet arabaya. Bugün kilitli kalmak istemiyorum." Sirenler yaklaşırken beni arabanın arka koltuğuna oturtuyor. "Bir daha kaçmasan iyi edersin," diye uyarıyor. Ona gülümsüyorum ve o da ön koltuğa geçip motoru çalıştırırken başını sallıyor. O kalkmak üzereyken ben arabadan atlıyorum.

Bu gerçekten aptalca bir hataydı.

Çünkü yakıyor.

Hem de çok.

Lanet olsun! İrkildim ve Kyson'a dönüp baktım. Arabayı sürmeden önce bana öldürücü bir bakış attı.

Evin önündeki çimlerin üzerine oturup yanışını izliyorum. Komşular neler olduğunu görmeye gelirken itfaiyeciler alevleri söndürmek için acele ediyor. Bir kişi bana iyi olup olmadığımı soruyor ve gömleğime baktığımda kan olduğunu görüyorum. *Harika*. Başımı kaldırarak yangının söndürülmesini izliyorum ama içerideki her şey yanmış.

Ha, al sana pislik.

"Gösteriden keyif alıyor musun?" Zuko önümde durduğunda kaskatı kesiliyorum, elleri iki yanında gevşekçe sallanıyor ve güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor.

"Evet, hem çok." Ona kendini beğenmiş bir gülümseme veriyorum. "Evimi ateşe verdin," diyor.

"Şu haline bak, Kaptan Apaçık." Gülüyorum ve güldüğümde canım acıyor. *Siktir et şu mide yarasını.*

Eğildi, böylece göz göze geldik. "Neden?"

"Seni defalarca uyardım. Dinlememeyi tercih etmen benim suçum değil." Omuz silkiyorum. Güneş gözlüklerini kaldırıyor, böylece gözlerini görebiliyorum. Bana ve nefes almayı unutmamam gerekiyor.

"Haklısın," diye yanıtlıyor.

"Ona ne yaptın?" diye sordum. "Onu öldürmemiş olsan iyi edersin. Çünkü eğer yaptıysan, bundan sonra çok daha kötüsünü yapacağım."

Zuko başını sallayıp alay etmeden önce bir sırtışıla savaşıyor. "Ne yapmayı planlıyorsun, Bela?"

"Yakmak için sevdiğin başka bir şey bulacağım," diye çıkışıyorum. "Neden sırtıyorsun?"

"Çünkü bu komik. Bu hayatta hiçbir şeyi sevmedim."

Sözleri karşısında şok oldum, bu yüzden üzerini örtüp evi gösterdim. "Evini sevmiyor muydun?"

"Hayır. Fark ettiyseniz, kişisel hiçbir şey yoktu. Hayal kırıklığına uğramış olsam da, *her şey* için yeniden alışveriş yapmak zorundayım. Alışveriş yapmaktan nefret ediyorum, özellikle de kıyafet almaktan."

İki polis memuru yaklaşırken "Kıyafet alışverişine bayılırım," diyorum. Biz.

Zuko ayağa kalkar ve ona ne olduğunu sorarlar. Yalan söyler ve uyduğunu ve bir mumu perdeye çok yakın bıraktığını, uyandığında çok geç olduğunu ve zar zor dışarı çıkabildiğini, sonra siren seslerini duyduğunu söyledi.

O mükemmel hazırlanmış bir yalan söylerken ben orada oturuyorum.

Memurlar bir an için bana bakıyorlar ve sonra dikkatleri tekrar Zuko'ya dönüyor.

"Yani, kazara mı?" diye soruyorlar.

"Evet. Hiçbir sigorta bunu kabul etmez. Sanırım kendim yeniden inşa etmek zorunda kalacağım." Başlarını salladılar, bundan memnun oldular, sonra not defterlerine birkaç ayrıntı yazdılar.

"Bu rapora girecek. Yani fikrinizi değiştirirseniz, sigorta şirketi bunu görecektir" diyor içlerinden biri.

"Anlıyorum," der, sesi sıkılmış ve umursamazdır. Onun tarafından şaşırmış görünüyorlar. İkisi de ondan biraz uzakta duruyor ve dönüp uzaklaşmadan önce başlarıyla selam veriyorlar.

"Seni taşımama gerek var mı, yoksa yürüyebilir misin?" Zuko tepemde belirerek soruyor. Gözlerimi deviriyorum ve ayağa kalkıyorum. Ayağa kalkarken acı çektiğimi belli etmemek için elimden geleni yapıyorum ama itiraf etmeliyim ki biraz tuhaf yürüyorum.

Arabanın kapısını açık tutarken ona "Bana cevap vermedin," diyorum. "Louise'in arabası nereye gitti?" Etrafı tarayarak soruyorum.

"Ona geri götürdüm. Bu arada kardeşimi atlatmakla iyi iş çıkardın. Çok kızdı."

Gülümsedim. "Eğlenceliydi."

Zuko kapıyı kapatır ve sürücü tarafına doğru yürür, sonra da içeri kayar. Arabayı çalıştırıp yola çıkar.

"Şimdi bana ne yaptığını söyle. En azından hala hayatta mı?"

Torpedo gözüne başıyla işaret ediyor, ben de şüpheyle bakıyorum.

"Aç onu." Dediğini yapıyorum ve siyah bir bez görüyorum, onu çıkarıyorum ve bunu yaparken kucağıma bir şey düşüyor. Bacaklarımın arasına baktığımda soluk bir nesne görüyorum. Elime aldığımda yumuşacık bir his veriyor. Daha yakından incelediğimde, çılgılık atıyorum ve koltukta geriye kayıyorum, bariz olandan kaçmaya çalışıyorum ve bacaklarımın arasına düşmesine izin veriyorum.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ve Zuko arabayı kenara çekmeden önce küfür ediyor, frene basıyor ve parmağa uzanıyor. *Lanet olası bir parmak!* Bana dönmeden önce onu paçavra sarıyor ve torpedo gözüne geri koyuyor.

"Sakin ol. Kendine zarar vereceksin."

Derin bir nefes alıyorum ve kıcımlı tekrar oturtmayı başarıyorum. "O bir parmak," diyorum gözlerim kocaman açılmış bir halde.

"," diye gereksiz yere onaylıyor.

"Sarah'nın mıydı?"

Başını sallıyor.

"Peki Sarah'nın geri kalanı nerede?"

Direksiyonun arkasına geçer ve tekrar yola çıkar. "Hâlâ nefes alıyorum. *Şimdilik.*"

"Nerede o?" Tekrar soruyorum.

"Muhtemelen elini temizliyordur. Çok kanıyor." "Neden parmağını kestin?"

Bana yan gözle bakıyor. "Seni neden bıçakladı?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Çünkü o deli," diye cevap veriyorum. "Bu onun ölmesini istediğim anlamına gelmez."

"Biliyorum," diye cevap verir. Sonra daha güçlü bir şekilde ekliyor: "Sana dokunduğu için hak ettiğini aldı. Ve daha fazlasını."

"Onu öldürmeyeceksin. Anladın mı?"

Çenesini sıkıyor. Gözleri hâlâ yolda. "Kimse bana ne yapacağımı söylemiyor. Ben olmanın zevklerinden biri de bu."

"Arabayı durdur," .

Beni görmezden geliyor ve sürmeye devam ediyor.

"Arabayı durdur, Zuko. Hayatımda istediğini yapabileceğini ve bu konuda söz hakkım olmadığını düşünüyorsan, çok yanılıyorsun. O yüzden *durdur şu lanet arabayı*, ben de yürüyeyim." Direksiyonu çevirirken ellerinin direksiyonu daha sıkı kavradığını görüyorum ve bir evin önüne geliyoruz.

Kyson ön kapıdan çıktı ve beni arabada otururken görünce başını salladı. Zuko arabadan inip ona doğru hışımla yaklaşıyor ve tek bir hareketle onu yere seriyor. Kyson geriye doğru düşüyor ve yere çarpıyor. Sertçe. Zuko döner ve arabaya doğru yürür. Tek kelime etmeden arabayı tekrar çalıştırır ve garaj yolundan çıkar.

"Az önce kardeşine vurdun," diyorum dehşete kapılarak.

"Evet. Tek bir işi vardı ve birçok kez başarısız oldu." Parmaklarını bükerek eklemlerini çalıştırıyor. "Hâlâ nefes aldığı için şanslı."

Dükkânların olduğu bir şeride gelene kadar caddelerde hızla ilerliyor. Bir park yerine yanaşıyor ve dönüp bana bakıyor. "Alışveriş yapmayı seviyorsun, o yüzden bana yardım edebilirsin."

"Ha!" Gözlerimi deviriyorum. "Ne dinlemek istediğini seçiyor musun?"

"Oh, seni dinliyorum. İstemediğim zaman bile dinlememek benim için çok zor." Arabadan indi, yanıma doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "O

Hayatta ve senden uzak durduğu sürece de öyle kalacak. Bu *dinleme*," diyor kelimeyi vurgulayarak ve bana elini uzatıyor.

"Sen gerçek bir götsün," dedim ona.

"Bunu zaten biliyordum, sen de biliyordun. O yüzden alışveriş yapalım." Teklif ettiğı elini tutup dışarı çıkıyorum. Elimi kendi eliyle sıkıyor ve mağazalara doğru yürümeye başlıyor. Doğruca erkek mağazasına yöneliyor ve her şeye bakıyor. Yüzündeki acıyı görebiliyorum ve gülmek istiyorum. Alışverişten korkan koca, korkunç bir adam. Ne kadar klişe.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor bir satış asistanı. Sıradan bir Target mağazasına girmedim. Hayır, bir tasarım mağazasına adım attım. Bunu bildiğinden bile emin değilim, ama ödemeyi yaptıktan sonra bilecek.

"Kıyafetlerimi seçiyor."

Kadın bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Özel bir şey var mı? Gömlek? Belki bir şapka?" diye sorar. "Her şey. Her şeye ihtiyacım var." İç geçiriyor.

Satış asistanının gözleri parlıyor. Bugün onun için güzel bir ikramiye olacak. Bize birer kadeh şampanya ikram ediyor. Bir tane alıyorum ve daha dudaklarıma değmeden kadehi benden alıp geri uzatıyor. "Portakal suyu alacak."

Satıcı kadının gözleri Zuko ve benim aramda gidip geliyor ve sonra sessizce meyve suyumun almak için geri çekiliyor.

"Bunu neden yaptın?" Ellerimi kalçalarıma koyuyorum.

"Alkolle karıştırılmaması gereken bir ilaç kullanıyorsunuz" dedi. *Oh, evet, bunu unutmuşum.*

"Sen benim patronum değilsin," diyorum ona. "Aslında senden hiç hoşlanmıyorum." "Yalancı," diyor, sesi alçak ve seksi, satış görevlisi bir bardak portakal suyu. Ondan alıyorum ve oturmadan önce içiyorum. Zuko yanıma oturuyor, o önümüzde bütün kıyafetleri sergiliyor. Onun bana ne kadar yakın olduğuna konsantre olamayacak kadar uyumluyum.

Ona siyahtan başka bir renk isteyip istemediğini soruyor, o da basit bir "Hayır" cevabıyla karşılık veriyor. Başka bir şey daha söylüyor ama eli kalçama gelip sıkıldığında hepsi birbirine karışıyor. Gözlerim eline yapıştı.

"Bela." Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme görüyorum.

"İlaçlar yüzünden," diye açıklıyorum. Gözleri gözlerimi ararken dudakları bir sırtışla savaşıyor.

"Eminim öyledir. Şimdi, bir şey istiyor musun?"

Gözlerimi ondan ayırdığımda, kadının bana gülümsediğini ve cevap vermemi beklediğini görüyorum.

"I-" Daha sözümü bitirmeden arkasından iki şey çıkarıyor -bileğime tam oturan siyah botlar ve ona uygun bir çanta- ve yüzümde kocaman bir sırıtış beliriyor.

"Onları da alacağız. Hepsini paketleyin lütfen." Yüz ifadesi ne kadar mutlu olduğunu gösteriyor. Zuko'nun o botların ya da o çantanın fiyatını öğrendiğinde mutlu olacağından emin değilim.

Ama umursayacak mı? Küçük bir parçam soruyor.

"Bela." Kalçamı kavırıyor ve bir parmağını çenemin altına yerleştirerek başımı çeviriyor, böylece ona bakıyorum. Gözlerim yavaşça onunkilerle buluşmak için kalkarken azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Trouble."

"Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsundur," diye alay ediyorum yanaklarımın kızardığını hissederken. "Hayır, aslında söylemiyorum. Yakın olan bir kız vardı."

"Kim?" Parmakları çenemi okşarken soruyorum.

"Onu tanıyamazsın." Ayağa kalkıyor, parmakları yüzümden uzaklaşıyor, sonra kalkmama yardım etmesi için elini uzatıyor.

"Hala onunla konuşuyor musun?"

"Neden? Eğer evet dersem, başka bir şeyi mi çalışacaksın?" "Elinde ne kaldı?" Tezgâha doğru giderken küstahça sordum.

"Sana söylemeye korkuyorum." Sırıttıyor.

Tezgâha ulaştığımızda omzunu kendiminkiyle dürtüyorum. "... anlat bana."

Tezgâhtar kadın ürünleri sayarken bakışlarını benimkilere kilitliyor. Kadın toplam tutarı söylediğinde, ona doğru bakmadan siyah kartını uzatıyor, gözleri sadece bende.

"Gördüğün gibi beni etkileyecek tek şey senin incinmen olur." İlk başta buna gülümsemek istiyorum ama sonra onun sevişmeyi nasıl sevdiğini hatırlıyorum. Ağzım çatılıyor ve o da bunu hemen fark ediyor.

"Ne?" diye sorar.

Ona kaşlarımı kaldırarak aklımdan geçenleri söyledim.

"Peki ya çanta?" Bıçağı sorarak bayanı korkutmak istemiyorum ama anladığından eminim.

"Eğer bu sizi gerçekten söylediğiniz kadar rahatsız ediyorsa, bunu bir daha yapmayacağım."

Zuko çantaları aldı ve dükkândan ayrıldık. "Bu senin için adil değil; bu açıkça senin sapkınlığın."

"Neden benim için adil olmasın ki?"

Arabaya gidiyoruz ve gelip kapımı açmadan önce tüm çantaları arkaya koyuyor.

"Biz bir şey değiliz. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Kapı ile koltuk arasındaki boşlukta duruyorum ve o da neredeyse bana dokunana kadar yaklaşıyor. Ama dokunmamaya dikkat ediyor.

"Değil miyiz?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

"Hayır, *değiliz*. Bir şey olmak için iki kişinin aynı fikirde olması gerekir." "İkimiz için de aynı fikirdeyim," diyor bana, şaka bile yapmadan.

"Ha!" Ona etkilenmemiş bir bakış attım ve arabaya bindim. Kapımı kapatıyor, kaputu yuvarlıyor ve içeri tırmanıyor. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Arabayı çalıştırırken bana "Evdeyim," diye haber verdi.

"Unuttuysan diye söylüyorum, artık bir evin yok." Bunu gülümseyerek söylemekten kendimi alamıyorum.

"Oh, biliyorum. Yeni bir tane aldım."

"Şimdiden mi?" Şaşıarak cevap verdim.

"Evet, yakında varmış oluruz." Beni oraya götürecek olmasına bile şaşıyorum, özellikle de yaptığım şeyden sonra. Ama tanıdık bir sokağa girdiğimizde, yüzümü ona dönüyorum.

"Bu yol değil." Dairem görünürken pencereden dışarı bakıyorum. "Tanrım, benim bloğumdan mı aldın?"

"Hayır." Arabayı durdurdu ve sonra bana döndü. "Neden buradayız?" Cevaptan korkuyorum.

"Çünkü . Şimdi, arabadan inmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye rahatça soruyor ve ben ağzımı kapatmak için çenemi toparlayamıyorum.

YİRMİ DOKUZ

OceanofPDF.com

Zuko

Onu arabanın kapısında bekledim.

Taşınmak istemiyor ama başka seçeneği de yok. Ya arabada oturacak ya da eve girecek.

"Benim yanıma taşınmıyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Bunu evimi ateşe vermeden önce düşünecektin." Arabanın arkasına gidip çantaları alıyorum ve sonra ona dönüyorum. "Şimdi içeri gel ve bana eşyalarımı nereye koyacağımı göster."

Ayağa kalkıp arabanın kapısını arkasından çarparak kapatırken inliyor. "Ben bunu kabul etmedim. Bunun not edilmesini istiyorum."

"Not edildi," diyorum ona ön kapısına doğru yürürken. Kilidi açtı ve doğruca içeri girdi. Birkaç şey aldıktan sonra durup yere bakarken ben de orada duruyorum. *Kahretsin, kanını temizlemeyi unutmuşum.* "Senin odan mı?" Dikkatini yerdeki lekeden uzaklaştırmaya çalışarak sordum.

"Hayır. Kanepede uyuyabilirsin." Diğer elinde bir çanta tutarak kanepeyi işaret ediyor. Küçük bir dolaba gidip bir battaniye çıkarıyor ve tekrar bana dönmeden önce kanepenin üzerine atıyor. "Yatağıma gizlice girmek yok," diye uyarıyor.

"Yatağında olmamdan hoşlanıyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Hoşlanmıyorum."

"Sen öyle diyorsan." Eşyalarımı bırakıp mutfığa giriyorum ve buzdolabını açıyorum. Çeşni gibi birkaç şey dışında kısmen boştu. "Yemek yapmıyor musun?"

"Hayır. Tek bir şeyin nasıl yapıldığını biliyorum. O da pek yemek yapmak sayılmaz." Tatlı tatlı gülümsüyor.

"Ne yapabilirsin?" Ben soruyorum.

Yanıma geldi ve buzdolabından bir kap aldı. Kapağını içinde ne olduğunu gösterdi, krema. Kesin olmak gerekirse, bir sürü krema.

"Çikolatalı pastam. Tatlıya çok düşkünüm ve bu hem hızlı hem de kolay." Burnuma götürüp kokluyorum, güzel kokuyor. Bir çatal alıp bana uzatıyor.

"Beni zehirleyecek mi?" Tekrar kokladım.

"Hayır, bu harika. Sırf bu pasta için bile yetişkin bir erkek benimle evlenmek isteyebilir." Sırtıyor.

"Seninle evlenmek mi?" Şaşıarak söyledim. "Hayatımda hiç kimseyle evlenmek istemedim, bakalım bu pasta bunu değiştirecek mi?" Çatalı batırıyorum, sonra geri . Krema ve çikolata ile kaplanmıştı. Pastayı dudaklarıma götürmemi izlerken yüzünde bir gülümsemeyle orada duruyor. Dilime değer değmez birden fazla lezzetin tadını alıyorum. Açıkçası, çikolata, kremanın tatlılığı, ama biraz da ekşi bir şey.

Yutkunarak ona bakıyorum.

"Hayır, seninle evlenmeyeceğim," diyor sesinde zaferle. Topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor.

"Ekşi kısmı ne?" sesleniyorum.

"Üç malzeme var. Eğer üçünü de tahmin edebilirsen, beni yıkamana izin vereceğim."

Vay anasını.

Bunu alıp kaçacağım.

Pastayı tekrar içine koyduktan sonra buzdolabını kapatıyorum ve onu koridorda gittiği yere kadar takip ediyorum.

"Çikolatalı kurabiye," diye ilkin belirtiyorum.

"Bingo."

"Krema."

"Doğru. Çok yaklaştın. Ama son malzemeyi tahmin edebilir misin?" Gömleğinin eteklerini tutuyor, yukarı kaldırıyor, çıkarmaya hazır. "Sadece *bir tahmin hakkın* var." Tam önünde duruyorum. Eğilip kulağına yaklaşıyorum ve fısıldıyorum: "Portakal suyu."

Geri çekiliyor ve gözlerini bana diyor. "Nereden biliyorsun?"

"Buzdolabında sadece bu var, Trouble. Ya o ya da yumurta. Yumurta pişirmeyi biliyor musun merak ediyorum."

"Yok, çok teşekkür ederim," diyor, gözlerinin arkasında alaycı bir ışık var.

Arkasını dönerek odasına geçiyor. "Geliyor musun?" diye soruyor. Onu takip ediyorum ve kıyafetlerini bedeninden ayırmaya başlamasını izliyorum. Duşa ulaştığında onu açıyor ve içeri giriyor. "Üzerinde zaten su geçirmez bir bandaj var." Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi başımı sallıyorum.

Suyun altına adım attığında, onu içime çekiyorum. Alaska'nın vücudu gördüğüm pek çok kadından farklı değil, ancak beni geri getiren, daha doğrusu uzak duramadığım - *kelimenin anlamıyla uzak duramadığım* - tek şey vücudu değil; kalçaları geniş ve pin-up kızı gibi şekillendirilmiş. Saf mükemmellik. Kıcı yuvarlak, ama yıllarca çalıştığından değil. Hayır, bu haliyle mükemmel.

"Benimle birlikte duş almayı mı yoksa sadece izlemeyi mi planlıyorsun?" "İzlemekten memnunum."

"Sırtımı kim yıkayacak?" Dönüp sırtını bana veriyor.

"Beni orada istemiyorsun," diyorum ona. "Beni sevmediğin için evimi yaktın, unuttun mu?"

"Hayır, sana açıkça kontrol sorunun olduğunu ve benim kontrol edebileceğin şeylerden biri olmadığını öğretmek için yaktım." Arkasını döndü, lif kabağını aldı ve vücudunu yıkamaya başladı. "Yorulдум. Ya buraya gel ve yardım et ya da-"

"Yoksa ne olur?"

İç çeker ve arkasını döner.

Gömleğimi yırtıp yere atıyorum ve ardından diğer giysilerimi giyiyorum. İçeri girdiğimde sıcak su tenime çarpıyor ve irkilmemeye çalışıyorum. "Nasıl bu kadar sıcak olabilir?"

"O kadar da sıcak değil." Gülüyor. Yüzünü bana dönerek lif kabağını kaldırıyor ve göğsüme koyuyor. "Gerçekten mükemmel bir vücudun var." Göğüs kaslarımda gezdirirken aşağıya bakıyorum.

"Yara izlerimi özledin mi?" Şu anda dokunduğu yarayı başımla işaret ederek soruyorum.

"Onları seviyorum. Tanrısal vücudunu daha..." duraksıyor, "gerçek gibi gösteriyorlar." Diğer eli karnımın alt kısmına dokunuyor ve dokunuşuyla sikiğim seğirdiğinde bunu kaçırmadığını anlıyorum. "Bana gerçek bir şey söyle," diye fısıldıyor. "Bazen senin benim hayal gücümün bir ürünü olduğunu, kurgu kitaplarda okuduğun bir şey olduğunu düşünüyorum. Demek istediğim, sen her türden berbat birisin, ama uzak durmamı zorlaştıran bakışlar görüyorum."

"Kaçma," diyorum onu kendime çekerek. Kolayca geliyor ve iki elini göğsüme koyuyor.

"Böylesi daha kolay... kalbimi korumak için," diye neredeyse fısıldıyor ama ben yine de onu duyuyorum.

"O yara izini bana Kenzo verdi," diyorum ona, elinin göğsümde olduğu yeri başımla işaret ederek. "Kafası iyiydi, yani adamlardan birinin ona verdiği uyuşturucunun etkisindeydi. Ve, şey, ayağı takıldı ve beni kendi bıçağımla bıçakladı."

"Ona bir şey yaptın mı?"

"Evet, onu . İlaçların etkisiyle uyudu."

Kıkırdıyor ve bana lif kabağını uzatıyor. "Ben de hiç aşık olmadım," diye gerçek bir itirafta bulunuyor ben lif kabağını kolunda gezdirirken. Sertleşmiş sikime bakıyor ama bir şey söylemiyor. Dürüst olalım, onun burada olduğunu bilerek hiçbir yere gitmiyor. "Aşık olmak istediğimden bile emin değilim. Aşk insana çılgınca şeyler yaptırır ve ben seksi tercih ederim." Son kısmı , elini nazıkçe etrafına sarıp sıkmadan önce parmağı sikimin ucunda hayalet gibi geziniyor.

"Seks her zaman eğlencelidir." Beni okşamaya başladığında homurdanıyorum.

"Senin seks tarzın eğlenceli *değil*." Dudaklarını yalarken gözlerini benimkilere kilitliyor.

"Hatırladığım kadarıyla her gelmiştin." Bu sözleri orada asılı bırakıyorum. "Ve bu beni çok korkuttu."

"Sikişirken biraz ceza ya da acı her zaman eğlencelidir," diye itiraf ediyorum, eli hâlâ sikimi okşarken.

"Bence şimdi beni öpmelisin." Başını kaldırıyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden ellerimi yüzüne götürüp dudaklarım dudaklarıyla buluşurken onu kavıyorum. Alaska'yı öpmek bir fırtınaya girmek gibidir; bakması güzeldir ama bir kez ortasına düştünüz mü kaçacak yer bulamazsınız. O benim için bir fırtına ve her seferinde içine çekiliyorum. Onu ilk gördüğüm andan beri onu istediğimi biliyordum. Onda beni içine çeken bir şey vardı. Tam olarak ne olduğunu bile kestiremiyorum ama yüzde yüz o.

Dudakları benimkilere doğru hareket ediyor, bana dokunuyor ve tadıma bakıyor. Yüzünü daha sıkı tutarken ve her şeyini içime çekerken kendimi durduramıyorum.

"Zuko..." diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, "su soğudu." Ağzını benimkinden çekiyor, elini göğsümden indiriyor ve duştan çıkarken gülümsüyor.

Sertleşmiş sikime yardım etmek için soğuk suyun altına giriyorum, ama gerginliği durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.
Ondan.

OceanofPDF.com

OTUZ

OceanofPDF.com

Alaska

Duştan sonra odama gittim ve dışarı çıkmadım. Zuko da dün gece içeri girmeye çalışmadı.

Bu sabah uyandığımda kendimi daha iyi hissediyordum, artık ağlamak istemeden hareket edebiliyordum. Kalkıp odamdan çıktığımda onu mutfakta üzerinde basketbol şortundan başka bir şey yokken buldum. Ona doğru ilerlerken omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Bu, mutfağımın şimdiye kadar koktuğu en güzel koku," diyorum ona.

"Ayakkabıları fırında saklamaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Başka yerde yer kalmadı." Omuz silkiyorum ve bir tavada omlet, diğerinde pastırma pişirdiğini fark ediyorum.

"Kızartma tavalarını nereden aldınız?"

"Bu yerde gerçekten hiçbir şeyiniz yok. Nasıl hayatta kalıyorsunuz?"

Dondurucuya doğru ilerliyorum ve dondurulmuş yemeklerimi ona göstermek için açıyorum. "Hızlı ve kolay." Gülümseyip kapıyı kapatıyorum.

"Daha iyi görünüyorsun." Gözleri beni değerlendiriyor. Üzerimde bir gecelik var, tenime yapışmayacak kadar bol bir gecelik, böylece acıtmadan hareket edebiliyorum.

"Daha iyi hissediyorum," diye cevap veriyorum. "Benim için de yeterince yemek yaptın, değil mi?"

"Bunların hepsi senin için. Ben zaten yedim." Dolaptan plastik bir tabak alıyor ve yüzündeki ifadeye gülmekten kendimi alamıyorum. Hiçbir şey söylemiyor ve ben onu ilgiyle izlerken yemeği tabaklamaya başlıyor.

Kim bu adam?

Yani, sanırım onu tanıyorum.

Ama sonra bana onun başka bir yönünü gösteriyor ve bir erkeği ne kadar tanıyabileceğinizi merak ediyorum.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," diyor.

"Hmm..." Yemeği önüne koyarken mırıldanıyorum. "Bu yüzden mi yemek yaptın?"

"Hayır, yemek pişirdim çünkü belli ki yemeklerinizde özden yoksunsunuz." Başıyla onaylıyor. "Ve protein."

"Proteinimi başka bir yoldan almayı seviyorum." Sırıtiyorum. "Bir erkeğin dölünde ne kadar olduğunu söylersin?" Soruyorum. Eğer bakışlar eteğinizi düşürmenize neden olabilseydi, şu anda bana verdiği bakış bunu yapardı. Kirpikleri kalkıyor ve çok yavaş bir şekilde gözleri benimkileri buluyor. Daha önce için için yanmak diye bir şey duymuştum ama *şimdiye* kadar hiç tanık olmamıştım.

Bu adam nasıl yanacağını biliyor.

"Bu akşam katılmam gereken bir yemek var ama tuhaf bir yemek. Senden gitmeni istemezdim ama seni yalnız bırakmak istemiyorum. Kardeşlerim ve babam da orada . Ve senin güvenliğin konusunda benden başka kimseye güvenmiyorum."

"Güvenlik mi?" Ağzım yumurta doluyken soruyorum. "Evet."

"Sence Sarah tekrar deneyecek mi? Yani, onun parmağını kestir," diye hatırlatıyorum ona.

O kadar aptal olamaz, değil mi? Gerçekten aptal olsa bile.

"Gelecek misin?"

"Ne giyeceğim? Ve bu bir randevu mu?" Dudaklarım geniş bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Kim olduğunu gizlemek için maskeli balo maskesi takacaksın.

Kimse

Bu partide kimliğini bilecekler. Eğer adını sorarlarsa, onlara sahte bir isim vereceksin."

"Mmm... tamam."

"Bu bir şaka değil," diyor ciddi bir şekilde, uzanıp elimi tutuyor. "Adını kimseye söylemeyeceğini bana tekrarlamamı istiyorum."

Başımı sallıyorum ve bir parça pastırma alıyorum. "Tamam, .

Anladım." "Yakında teslim edilecek bir elbisem var. Ve ona uygun bir maske."

"Ya beğenmezsem?" Lezzetli pastırmayı çiğnemeye devam ediyorum, hiçbir şey o çıtırtıyı ve tuzlu tadı geçemez.

"Bulacaksın." temizlemeye başlar ve aradığı şeyi bulamayınca oflar.

Kapı çalıyor ve ben cevap vermek için ayağa kalkmadan o çoktan , kapıyı açmış ve bir şeye uzanmış oluyor. Kapıyı kapattı ve

iki giysi torbasıyla dönüyor ve torbalardan birini yanımdaki tezgâha koyuyor. Ellerimi geceliğime siliyorum ve elbisemi görebilmek için poşetin fermuarını açıyorum.

Üst kısmı dantelli siyah bir elbise ve Külkedisi'ni andıran bir etek. Elimi ipeğin üzerinde gezdiriyorum ve ona gülümsüyorum.

"Çok güzel, özellikle de alışverişten ne kadar nefret ettiğinizi düşünürsek. İyi seçim yapmışsınız."

"Özel bir şey değil. İnternette aldım," diye cevap veriyor ve takım elbisesi olduğunu tahmin ettiğim diğer giysi çantasını kanepeye taşıyor. Onu yere bırakıyor ve duşa girmeden önce bir şeyler alıyor. Suyun açıldığını duyuyorum ve gidip ona katılmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, orada oturup kahvaltımı bitiriyor ve elbiseye bakıyorum.

Duşun kapandığını duyduğumda, belinde bir havluyla dışarı çıktığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Arkadaşımdan gelip seninle kalmasını istedim. Bugün bazı işler yapmam gerekiyor."

"Ne tür bir iş?" Şüpheyile sordum.

"Birkaç hesabı kapatmam gerekiyor." Göz kırıyor, havlusunu bırakmadan önce siyah bir tişört giyiyor ve siyah kot pantolonunu alıp bacaklarına geçiriyor. Botlarını giyip telefonunu eline aldıktan sonra benim hâlâ tezgâhta oturduğum yere doğru ilerliyor.

"Hiç tanıdığınız birini para için öldürdünüz mü?" diye sordum.

Hiç tereddüt etmeden "Evet" diye cevap verdi.

"Ya beni vurursan? Bunu yapar mıydın?"

"Uğraştığımız şey çok fazla isabet değil. Başkalarının bulamadıklarını avlıyoruz ve her zaman peşinde olduğumuz şeyi buluyoruz."

"Kulağa çok
korkutucu geliyor."

"Ben

korkutucuyum."

Kapı tekrar çalıyor ve ben "Daha önce kapıma hiç bu kadar çok insan gelmemişti" diye mırıldanırken o kapıyı açmaya gidiyor. Zuko onu içeri alırken Louise'in parlak, neşeli sesini duyuyorum.

İçkimi alıp Louise'e başımı sallıyorum. "Beni öldürmeyeceğini nereden biliyorsun?" Ona soruyorum.

"Yapmayacak. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Eski patronunla yatmasına kadar." Kahvemde boğuluyorum ve Louise'in yüzü kıpkırmızı oluyor. "Bir şeyleri bilmek benim işim." Sonra vedalaşmadan kapıdan çıktı ve Louise ile beni birbirimize bakar halde bıraktı.

"O-"

"O çok fazla," diyorum ona. "Sen ve Jeff hakkında. Bana daha fazlasını anlatmak ister misin?" "Hayır, o iş bitti. Benim için etme zamanı. Oh, da ne?"

O

elbiseyi görüyor ve elleri ipek eteğin üzerinde tıpkı benim birkaç dakika önce yaptığım gibi geziniyor. "Bu çok güzel."

"Teşekkürler. Zuko beni daha sonra bir partiye falan götürecektir."

Gözleri üzerimde hızlı bir tarama yapıyor. "Saçlarına bigudi takalım ve ayarlayalım."

"Saçımı kendim yapabilirim," diyorum ona. "Ayrıca, parti bu geceye kadar değil."

"Harika. Manikür-pedikür yapalım o zaman. Zuko gitmememizi söyledi ama yolun aşağısında bir manikür salonu gördüm. Sence bir sakıncası olur mu?" Bu soru karşısında dudağını ısırtıyor.

"Yapsa da kimin umurunda." Tabureden kalkarken ona göz deviriyorum. "Hemen üstümü değiştireyim. İyi bir pediküre ihtiyacım var." Odama gidiyorum ve göğüslerimi saran ama vücudumdan aşağıya doğru akan maksi bir elbise giyiyorum. Pedikürü kolaylaştıracak sandaletlerimi giydikten sonra dışarı çıktığımda Louise'in telefonunda bir şeyler yazdığını görüyorum.

"Zuko evde kalmamızı söyledi." Surat asıyor.

"Gidip kendini becerebilir." Gülümseyip çantamı aldım. "Hadi gidelim." Kapıya doğru yürüyorum ama o beni takip etmiyor.

"O... bilirsin... bana zarar vermez, değil mi?" diye soruyor endişeyle.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Umarım yapmaz ama emin değilim.

"Tamam, güzel." Sırıttıyor ve koltuktan atlıyor.

Dışarı çıktık ve salona kadar yürümenin en iyisi olduğuna karar verdik. Louise bana aradığı işler hakkında bilgi veriyor ve nasıl olduğunu sorduğumda Jeff'le ilgili kısımları atlıyor. Zorlamadım. Eğer bu kişi Jeff olsaydı, ben de biriyle yatmakla ilgili ayrıntılara girmek istemezdim.

Salona vardığımızda yan yana oturuyoruz ve bize içki ikram ediliyor. Louise iki parmağını kaldırıyor ve iki şarap söylüyor. Ona şarabın ilaçlarımla iyi karışmadığını söylemek istemiyorum, ama sonra bugün hiç almadığımı fark ediyorum, bu yüzden sorun olmamalı.

Biraz daha şarap ısmarlıyoruz ve her şey hakkında sohbet ediyoruz. Kız kıza sohbet etmek güzeldi. Kolay arkadaş edinemiyorum çünkü diğer kızlar ya benden çekiniyor ya da kıskanıyor ama Louise ikisi de değil.

Tam tırnaklarımız kururken kapı açılıyor ve içeri Zuko giriyor. Tüm gözlerin ona çevrilmesi beni çok eğlendiriyor. Fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyor.

Yine de, oturduğum yere doğru ilerlerken. Bardağı elimden kaptı ve çekip aldı. Bardağın sapını kavrarken gözleri ölümcül bakıyor ve yemin ederim o kadar sıkı tutuyor ki her an bardaktan kopabilir.

"Düşündüm de..." Derin bir nefes alıyor. "Bitirdin mi?" diye soruyor, açıkça eğlenmemiş ve bizden memnun değil. Louise'e bakmadı bile çünkü şu anda tamamen kafayı yemiş durumda.

"Neredeyse. Tırnaklarım nasıl görünüyor?" Ellerimi uzatarak ona soruyorum. O da onlara bakıyor. "Güzel! Şimdi gel bakalım."

Ayak parmaklarımı kaldırıyorum. "Nasıl görünüyorlar?"

Onları oynatarak söylüyorum. "Yemek için yeterince iyi."

Birinin onun sözleri karşısında iç çektiğini duyuyorum ama kim olduğunu kontrol etmiyorum. Birkaç yüz dolarlık banknot çıkarıyor ve az önce tırnaklarımı yapan kadınlara ödeme yapıyor.

"Bahşış vermeniz gerekiyor," diyorum ona. Bir yüzlük daha çıkarıp kadına uzatıyor, o da gülümseyerek tekrar tekrar teşekkür ediyor.

"İçmemeniz gerekiyordu," diye hatırlatıyor bana, bardağı teşekkür etmekten kendini alamayan kadına uzatırken.

"Sadece bir bardaktı."

"Sorun... boş bardağı görebiliyorum."

"Tamam, iki taneydi. Ama teknik olarak üçüncümü aldın." Dudağımı ısırdım.

Bana elini uzatıyor, ben de ayakkabılarıma el sallıyorum. Eğilip onları alıyor, teker teker ayağıma geçiriyor, bunu yaparken cilama dokunmamaya dikkat ediyor.

"Aç mısın?" diye soruyor.

Louise'e bakıyorum, o da başını sallıyor.

"Açlıktan ölüyoruz. İçmek ve kişisel bakım bir kadından gerçekten çok şey götürebilir, biliyorsun." Göz kırpyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. Bana tutunuyor, her zaman bir elinin bana dokunduğundan emin oluyor.

Caddede yürüyerek ilerliyoruz, Louise de arkamızdan geliyor. Çok uzakta olmayan bir restorana girdiğimizde, benim sandalyemi çekip oturmama izin veriyor, sonra Louise için sandalyeyi çekiyor.

"Kokteyl istiyorum," diye anons ettim.

"Hayır!" Garson masamıza geldiğinde kelimeyi kısa ve öz bir şekilde haykırıyor. Menüü kontrol etmemize fırsat vermeden tüm masa için sipariş veriyor.

"Ya Louise'in az önce sipariş ettiğin şeye alerjisi varsa?" Koltuğumda arkama yaslanıp onu inceliyorum.

"O değil."

"Bu bilgiyi de bulabilir misin?" Eğlenerek sordum. "Evet."

"Benim hakkımda ne öğrendin?"

"Sen..." Arkasına yaslanıp beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Senin hakkında araştırma yaptığımı nereden çıkardın?"

"Oh, öğrendin. Şimdi söyle bana... Ne öğrendin?"

"Sen doğduğunda bağımlı olarak doğdun. Annenin hamileliği boyunca kafası iyiydi. Çılgıklarına dayanamadığını söyleyen bir not bıraktı, bu yüzden seni bir itfaiye istasyonuna bıraktı ve bir daha arkasına bakmadı. Bildiğim kadarıyla bugün bile kafası iyi. Ve iki yaşından itibaren koruyucu aileden koruyucu aileye gittin."

Sözleri beni sarstı. Annem hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Neye benzediğini bile. Onu sormak ya da aramak hiç umurumda olmadı çünkü sizi seven biri size davranmaz. "Bu yüzden uyuşturucu kullanmıyorsun, yanılıyor muyum?"

"Doğru," diye sessizce cevap veriyorum. "Ayrıca, alkol benim için gayet iyi." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sana dokunmamdan da hoşlanıyorsun. Herhangi bir dokunuşum... Bacağını tutmam, ellerimin bacaklarının arasında olması-"

"Şey, gitmeliyim," diyor Louise, belli ki biraz garip hissediyor. "Hayır, kal ve yemeğini ye." Elini uzattım ve tekrar yerine oturdu.

"Sen de dokunulmaktan nefret ediyorsun, özellikle de şefkatle. Ama benim tarafımdan değil." "Oh, evet, ona sarılmamdan nefret ediyor, bu yüzden bunu her seferinde yaptığımdan emin oluyorum.

alışması için her gördüğümde." Louise gülüyor. "Bunu bilerek mi yapıyorsun?" Soruyorum.

"Tabii ki istiyorum. Çünkü sen bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın. Kucaklaşmaktan nefret etsen bile ben kucaklaşmayı seviyorum, bu yüzden *kucaklaşacaksın*."

"Artık bana her sarıldığında seni tekmelemeye başlayacağım," diye tehdit ediyorum, tam yemek önümüze konurken.

"Yapmayacaksın. Beni çok seviyorsun."

Lanet olsun! O haklı. Seviyorum.

Artık hayatımın demirbaşları olan bu iki insana bakıyorum ve buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum.

Hiç kimsem olmadı, hep dünyaya karşı ben oldum.

Ama şimdi, benimle ilgilenen iki kişi var. Kabul ediyorum, biri beni sikerken öldürmek istiyor.

Ama o zaman bile, daha fazlası için geri gelmeye devam ediyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ BİR

OceanofPDF.com

Zuko

"BU DAHA NE KADAR SÜRECEK?" Yatağında oturmuş onu izliyorum, o da boy aynasının önünde yere tünemiş makyajını yapıyor. Saçları çoktan kıvrılmış ve yarı yukarı yarı aşağı bir şekilde düzenlenmiş.

Daralmış gözleri aynanın yansımasında benimkilerle buluşuyor. "Güzellik zaman alır, Zuko."

"Peki, tamam o zaman."

"Kadınların sadece bir görünüm oluşturup en iyisini umduklarını mı sanıyorsunuz? Hayır, tıraş olmalı, yıkanması gereken yerleri yıkamalı, her yere nemlendirici sürmeliyiz. Saçlarımızı kurutmalı, şekillendirmeli ve işe yaramasını ummalıyız. *Sonra* da makyajımızı yaparız."

"Seni daha önce de hazırlanırken görmüştüm. Genelde bir şeyleri bir araya getirir ve en iyisini umarsın." Göz kırpıyorum ve nefesi kesiliyor.

"Harika görünüyorum. Ama evet, haklısın. Normal bir günde bunu yapardım. Ama bir gala için kendimi prenses gibi hissetmek istiyorum. Beni bu mutluluktan mahrum mu bırakıyorsun?" diye karşılık veriyor.

Hay sikeyim. Tamam.

"Seni reddetmeyeceğimi biliyorsun."

"Bilmiyorum, bu yüzden sordum." Dikkatini tekrar elindeki işe veriyor ve göz kapaklarına bir şeyler sürmeye devam ediyor. "Yine de çok yakışıklı görünüyorsun. Sana bunu söylemiş miydim?"

Tamamen siyah olan kıyafetlerime bakıyorum. Gömleğim ipek ve pantolonum muhtemelen saatimden daha pahalı. Ama onun iltifat etmesi

Dışarı çıkıp bunun gibi yirmi tane kıyafet almak ve her gün onun için giymek istiyorum.

"Yapmadın," diyorum, sözlerinin beni ne kadar etkilediğinin sesimden anlaşılmasını umarak.

"Sen ."

Yere iniyorum ve sırtına gelene kadar ona doğru sürünüyorum. Büyük, kabarık bir havludan başka bir şeye sarınmamıştı. Ona dokunmadan duramıyorum, elimi çıplak omzuna koyuyorum ve parmaklarımı pürüzsüz teninde gezdiriyorum.

"Seks yapamayız. Sonrasında duş almam gerekecek ve saçlarımı ıslatamam," diyor dudaklarım boynuna değerken. Öpücüğüm karşısında gözle görülür bir şekilde titriyor ve makyajını yapmak için kullandığı fırça yüzüne bir santim kala duruyor. "Zuko," diyor nefes nefese bir fısıltıyla. "Seni geç bırakmamı istemezsin ve bu kesinlikle bizi geç bırakacak."

"Mm-hmm..." yanıt olarak düşünebildiğim tek şey.

Önüne uzanıp havlunun düğümünü çözüyorum ve kucağına düşmesine izin veriyorum. Kızının üst kısmını görüyorum ve iç çamaşırı giymediğini bildirmekten mutluluk duyuyorum. Omzunun üzerinden aynaya baktığımda gözlerinin karardığını görüyorum. Bacaklarını açıyor ve gözlerim onun yansımada aşağıya doğru kayıyor, onun her şeyini alıyor. Ve o çok güzel. Elim yukarı kayıyor ve boynunun arkasını kavırıyor, yerde yatana kadar onu geriye doğru çekiyorum. Ayağa kalkıyorum, onun üzerinde duruyorum ve ona bakarken kollarımı sıvıyorum.

"Zuko..."

"Beni aynada izle," .

Başını sallıyor ve ben de önünde ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Dirseklerine kadar itiyor ve ağzım klitorisine indiğinde aynaya bakmak için dönüyor. Rahatlamadan önce biraz sarsılıyor.

Ağzım hareket etmeye başlıyor ve aynaya en yakın olan bacağına aşağı itiyorum, böylece onu tatmayı ne kadar sevdiğimi her açıdan görebiliyor. Dilim klitorisini okşuyor, her yerinde hissedebilmesi için aşağıya doğru iniyor. Kıvrılmaya başladığında, bir parmağımı içine sokuyorum ve ben bir tane daha eklerken, ağzımı asla yavaşlatmadan etrafımda titreşiyor.

"Zuko..." Adım bir iniltiyle çıktı.

"Hmm..." Mırıldanıyorum, sonra o kıvrılırken, çığlık atarken ve ağzıma atarken dilimi yavaşça klitorisinin etrafında daireler çizdiriyorum.

Boşaldığını hissettiğimde "Siktir, siktir, siktir," diye bağıyor.

"Hayır, Zuko, Zuko, Zuko," diye düzeltiyorum onu, parmaklarımı daha derine sokarak. Bacaklarını yüzüme kapattığında geri çekiliyorum, artık daha fazla dokunmak için çok hassas ve ona elimi uzatıyorum. Elimi tutuyor ve karnını incitmemesi için oturmasına yardım ediyorum.

"I-"

"Evet, bana Tanrı diyebilirsin ama adımın bu dudaklardan çıkmasını tercih ederim," diyorum, parmaklarımla dudaklarını okşayarak. Ağzını açıyor ve ben de öne eğilip onu öpüyorum. Göğüslerinden birini avuçlayıp meme ucunu sıkıldığında inliyor. Geri çekiliyorum ve o da bana yavaş bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Hazırlanman gerek." Ayağa kalkıyorum ve o da havlusunu olduğu yerde bırakarak aynaya dönüyor. Ona baktığımda şişmiş dudaklarını görüyorum - az önce öptüğüm değil, tadına baktığım.

"Dolaptan elbisemi alabilir misin?" diye soruyor makyajını yapmaya devam ederken. "Yoksa ruj sürmeden önce dudaklarımın sikinin etrafında dolaşmasını mı tercih edersin?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Sonrasına kadar bekleyeceğim. O tatlı dudaklarınla sikimi lekelemeni tercih ederim." Elbisesini geri alırken cevabımdan memnun bir şekilde sırtıyor. Dudak parlaticısını sürdükten sonra ayağa kalkıyor. Elbisenin fermuarını açıyorum, o da içine giriyor, beline kadar kıvrıyor, sonra kollarını dantel kolların içine sokuyor ve fermuarı kapatmam için arkasını dönüyor.

"Bu gecenin teması siyah mı?" diye soruyor.

"Evet."

"Kesinlikle sizin partilerinizden biri olmalı." Kıkırdıyor.

"Bu benim partim," diye bilgilendiriyorum onu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Gerçekten mi?"

"Evet. Bu dünyaya ilk adımımı attığımda, bir gün rakibim olabilecek kişilerle tanışmak benim fikrimdi. Ama daha sonra bunun bağlantı kurmanın bir yolu olduğu ortaya çıktı. İşi yapamadıklarında bana geliyorlar."

Başını sallıyor.

"Um... Wow, tamam." Yatağın ayakucundaki yerden yüksek topuklu ayakkabılarını alıp diz çöküyorum ve eğilmesine gerek kalmayacak şekilde ona giydiriyorum.

"Külot giymeyi düşünüyor musun?"

"Hayır." Mutlu bir şekilde gülümsüyor. "Bu bir sorun olur mu?"

"Başka kimse bilmediği sürece bir sorun göremiyorum." Omuz silkiyorum.

"Güzel, çünkü öyle olsa bile giymeyecektim." Dönüyor, çantasını alıyor ve yatak odasının kapısına yöneliyor.

"Sonunda kendi evinizi almayı planlıyor musunuz?" diye soruyor.

"Neden? Seni az önce boşaltmış olmama rağmen şimdiden gitmemi mi istiyorsun?" Soruyorum.

Omuz silkiyor. "Paylaşmayı pek sevmem."

"Ben kanepede uyuyorum," diye

hatırlatıyorum ona.

"Hayır, . İçeri gel ve bana sarıl." Haklı ama

bunu onaylamayacağım.

"Ben oradayken daha iyi uyumuyor musun?"

Odadan çıkarken omzunun üzerinden sessizce "Evet," diye cevap veriyor.

Alaska'nın eline uzanırken, "Yanımda kal," diyorum.

Benimkini onunkine kaydırduğımda geri çekilmiyor.

Gözleri kalabalığı tarıyor, yüzü elbisesine uygun dantelli, siyah bir maskeyle yarı yarıya gizlenmiş. Maskemi takıyorum ve bu aptalca fikri yıllar önce neden bulduğumu düşünüyorum. Tanıdığım birkaç kişiyi görüyorum -kirli, pislik katiller- ve buradaki erkeklerin çoğundan ne kadar nefret ettiğimi düşünüyorum. Bazıları bu hayata başka seçenekleri olmadığı için giriyor, bazıları ise öldürmeyi sevdikleri için. Ben ikisinden de birazım. Ben de içine düştüm ama buradaki bazı insanlar gibi beni dönüştürmesine asla izin vermedim.

"Zuko, yanında birini getirmişsin," diyor Pops, yanımıza gelerek. Önce Alaska'ya sonra da bana bakıyor. "Sen hiç randevu getirmezsın."

"Merhaba, Michelle." Babamın yeni oyuncağına başımla selam veriyorum. Başını bana doğru eğiyor ama göz temasından hızla kaçınıyor. Alaska etrafına bakınıyor, bize hiç dikkat etmiyor.

Oda biraz karanlık. İki garson kalabalığın arasında ilerliyor ve onlar bile bu dünyaya yeni başlayan insanlar.

Bizim gibi olmak

istiyorlar. Sırlarımızı

istiyorlar. Benim gibi

olmak istiyorlar.

Biri kadeh tokuşturuyor ve burada bulunan yirmi kadar kişi masaya doğru ilerliyor. Kardeşlerimi masanın başında görüyorum.

ama bu gece Alaska'nın yanında oturuyorum. Kardeşlerim onu gördüklerinde Kyson kaşlarını çatıyor, Kenzo ise başını sallıyor.

"Flörtünü mü getirdin?" Mario soruyor. Fahişeleri öldürmesiyle tanınıyor - onları beceren erkekler tarafından kiralanmış.

O da bir pislik.

"Sana hiç benzemiyor." Alaska'ya döndü ve elini uzattı. Alaska elini tutmuyor, bunun yerine onun için çektiğim koltuğa oturuyor; Kyson'ın hemen yanına, ben de diğer tarafına. Nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor ve bu onu güldürüyor.

Bu lanet sese bayılıyorum.

Neredeyse onu sevdiğim kadar.

OceanofPDF.com

OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

Alaska

ZUKO BU GECE GERGIN.

zaman sinirli bir havası vardı, ama bu şekilde değil. Sanki burada olmak istemiyor gibi.

Kyson, "Biz randevu getirmeyiz," diye homurdanıyor.

"İstersen seninle de çıkabilirim." Ona göz kırpıyorum.

"Cehennem gibi. Sen çılgın bir kaltaksın." Başını sallıyor.

"Kyson'ı kışkırtma yeteneğin en sevdiğim özelliğin Alaska," diye araya giriyor Kenzo.

Yemekler, kendimize servis yapmamız için uzun masanın ortasına yerleştirilir. Garsonlar gittikten sonra masanın etrafındaki sohbet devam ediyor.

"Yani sorun yakışıklılığım değil mi? Ya da kardeşinin iznim olmadan beni takip etmesini sağlamam mı?" Başımı masumca yana eğerek Kenzo'ya soruyorum.

Herkes bir tür maske takıyor ama buna rağmen birkaç gözün üzerimde olduğunu hissediyorum.

"Zuko."

Zuko'nun adını söyleyen kişiyi aramak için masaya geri dönüyorum. Zuko, birkaç adamın oturup birbirleriyle kısık sesle konuştuğu masanın ucuna bakıyor.

"Evet?"

"O bir adak mı?" diye soruyor biri, başıyla beni işaret ederek.

Zuko yanımda doğruldu. "Affedersiniz?" diye homurdanıyor, ses tonunda bir tehdit belli.

"Yoksa neden onu buraya giyinmiş olarak getiresin ki? Sadece alay etmek için değil, aynı zamanda vermek için?"

"O benim eşim. Tıpkı hepinizin bir tane getirebileceği gibi."

Adamlardan biri, "Yanında birini getirecek kadar aptal olan tek kişi babam," diyor.

Oda ölümcül bir sessizliğe gömülür.

"Evet, babalık. Randevularınıza ne yaptığınızı Zuko'ya söylüyor musunuz?" diye ekliyor bir başkası.

Gözlerim Pops'un yanındaki kadına takılıyor. O, çocukların doğum günü partisindeki kadın değil. Kucağına bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Pops'a bakıyorum ve onun Zuko'yu izlediğini görüyorum.

"Onlarla ne yapıyorsun?" Zuko sorar.

"Adamlardan herhangi biri ne isterse onu yapıyorlar,"

diye yanıtlıyor Pops. "Onlara para mı ödüyorsun?"

Zuko sorar.

Pops elinin tersiyle kızın göğsüne dokununca kız gözle görülür bir şekilde irkilir.

"Hayır, bunu korunmak için yapıyorlar. Öyle değil mi tatlım?" Onun omzunu sıkar.

"Görünüşe göre ona dokunmanı istemiyor," diye ağzımdan kaçırmadan edemiyorum. Şu anda bir iğne düşürseniz duyarsınız.

Oda bu kadar sessiz.

Kadına dönüp baktığımda gözlerini kocaman açmış bana baktığını görüyorum. Babama dönüyorum ve yüzündeki küçümseme ifadesini görüyorum.

"Sözlerine dikkat et, fahişe, yoksa sonun tıpkı onun gibi olur... Korumama muhtaç kalırsın."

Zuko ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben elimi hızla kalçasına koyarak onu durduruyorum. Babam fark ediyor ve bu onu gülümsetiyor gibi görünüyor.

"O fahişeyi istiyorum. Eminim ona bir iki şey öğretebilirim. Bunlardan biri de bir erkekle nasıl konuşulacağıdır," diyor masanın yarısına kadar inmiş kel bir pislik bana bakarken.

Birisi yumruğunu masaya vuruyor ve hepimiz dönüp Kyson'ın öfkелendiğini görüyoruz. "Hepiniz kapayın çenenizi. Yemek yemek istiyorum" diye bağılıyor.

Birkaçı onun bu çıkışına gülüyor ve ben de Zuko'nun kalçasını bırakıp çatalımı alıyorum. Diğer adamların hâlâ benim hakkımda konuştuklarını ve beni nasıl becereceklerini planladıklarını duyuyorum.

Zuko bir heykel gibi hareketsiz.

Ayağa kalktığında birkaç kişi sustu ama o kardeşlerinin arkasına geçip aralarında durduğunda konuşmaya devam ettiler. Konuşmak için eğiliyor ve kafamı kaldırdığımda babamın bana ters ters baktığını görüyorum.

Zuko'nun diğer tarafında oturan adam bana "Peki, ne kadar ücret alıyorsun?" diye soruyor. "Bunu karşılayabilirim. Pahalı bir amcık gibi görünüyorsun."

Kyson, "Fahişeleri öldürüyorsun," diye mırıldanıyor ve ben onun sözleri üzerine doğruluyorum.

"Yani? Pahalı bir tipe benziyor ve ben sadece değersiz olanları öldürürüm..." duraksıyor ve uğursuz bir gülümsemeyle "bazen" diye ekliyor. Başka biri benim tam olarak duyamadığım ama Zuko'nun duymuş gibi görüldüğü bir şey söyleyince geri çekiliyor. Bir anda hareketleniyor, yüzündeki maskeyi çıkarıyor ve masanın sonundaki adamlara doğru ilerliyor. Koltuğumu geriye itip onu durduruyorum.

"Bana tuvalete kadar eşlik edebilir misin?" Ona elimi uzatarak soruyorum. Duraksıyor ve elime bakıyor. Maskesini avucunun içinde eziyor ama elimi tutuyor. Odadan çıkarken arkamızdan konuşmalar devam ediyor ama kimse bizim duyabileceğimiz kadar yüksek sesle bir şey söylemiyor. Banyoya gider gitmez ben kabine girip kapıyı kapatıyorum, o da tezgâha yaslanıyor.

"Seni etkilemelerine izin verme," diyorum ona.

"Bahsettikleri ben değilim. Senden bahsediyorlar," diye yanıtıyor. "Kelimeler beni pek etkilemez. Bana bu dünyayı şerefliendiren en kötü pislik diyebilirler ve umurumda olmaz."

Kapıyı açıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum. Ellerimi yıkadıktan sonra önüne geçiyorum, kollarımı beline doluyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Peki neden kırgınsın? Kırgın olduğunu hissedebiliyorum." Burnumu boynuna gömüp kokusunu içime çekiyorum. Pahalı kokuyor. Ve lezzetli.

"Sizin hakkınızda *herhangi bir şekilde* konuşma izinleri yok."

"Beni rahatsız etmiyor." İki kolunu da bana doluyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Unutmana... yardımcı olabilirim," diye mırıldanıyorum, elim aramızda kayıyor. Pantolonunun üzerinden sikini avuçladığımda sarsılıyor.

"Seni asla geri çevirmezdim ama bu gece çevirmek ." Geri adım atıyor ama fazla uzaklaşmadan eğilip beni dudaklarımdan öpüyor ve nefesimi kesiyor. Uzaklaştığında, uzun süre kaldı. "Sanırım sana aşık oluyorum." Sözleri kalbimin küt küt atmasına neden oluyor ve cevap vermemi beklemeden elimi tutup beni odaya geri götürüyor. Artık sessiz olan masaya geldiğimizde koltuğumu çekip yanıma oturuyor.

"O fahişeyi gerçekten sikmek istiyorum, Zuko. Cidden, onun için ne kadar istiyorsun? Eğer paylaşmazsan, onu bulup yine de sikeceğim."

Zuko'nun gözleri adamın karşısında benimkilere kilitleniyor.

Diğerleri de onunla aynı fikirde olarak gülüyor, sonra bana "Kulaklarını kapat, Bela" diyor.

Bunu yapmamı bekliyor. Sonra şok olmuş şekilde oturuyorum, silahını kaldırıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan ya da yerinden kıpırdamadan yanındaki adamı kafasından vuruyor, sonra da masanın etrafında her bir adam ölene kadar dolaşıyor, geriye sadece kardeşleri, babam ve babamın "sevgilisi" kalıyor.

Silahı, Zuko'nun az önce yaptıklarından memnunmuş gibi gülümseyen Pops'a doğrultarak ateş etme çılgınlığına ara veriyor. Hepimiz kan içindeyiz, yemekler artık yenmez halde ve o hala silahını indirmedir.

Pops'un yanındaki kadın çığlık atıyor ve susacak gibi görünmüyor. Kenzo ona daha yakın olduğu için eğiliyor ve kafasının vuruyor. Kadın yüzüstü yemek tabağının içine düştü. Bu noktaya nasıl geldiğimizi anlayamadan öylece oturuyorum.

"Beni vuramazsın, Zuko. Ben senin bildiğin tek baba figürüyüm.

Bir kız için beni öldürecek misin?"

Parmağı tetikte sıkılaştırırken bu Zuko'yu daha da kızdırıyor gibi görünüyor.

Hareket edemiyorum.

Sanki ellerim kulaklarıma yapışmış gibi. Ve şimdi neden siyah giydiğini anlıyorum.

"Alaska'dan hemen şimdi özür dilesen iyi edersin. Ve eğer ona tekrar kötü davranarak paçayı kurtarabileceğini düşünüyorsan, o zaman bir daha düşün," diye uyarıyor Zuko.

Kyson sırtarak, "Evet, piç onun yüzünden gözümü morarttı," diye homurdandı. "Onun için seni öldüreceğinden eminim." Kıkırdıyor.

Pops sonunda neler olduğunu anlamış gibi görünüyor.

"Onu tanımıyorsun bile," diye tartışıyor Pops.

"Onu yeterince iyi tanıyorum," diye yanıtlar Zuko. "Özür dile. Bu senin tek şansın."

Pops bana ters ters baktı ve çenesini gıcırdatarak, "Özür dilerim. Bir daha seninle bu şekilde konuşmayacağım."

Cevap vermiyorum.

Sanırım bir parçam olduğu yerde donup kaldı.

Zuko'nun biraz deli olduğunu biliyordum. Yani, aptal değilim. Ama olsun.

"Bela..." Silahı Kenzo'ya uzatır. Kenzo silahı alır ve beline sokar.

"Bu yüzden mi başını istemedin? Silahı görmemi istemedin mi?" Şaşkınlıkla ve az önce olanlardan dolayı zihnim tamamen bulanıklaşarak ona banyodaki anımıza atıfta bulunarak soruyorum, ancak küçük bir parçam gerçekten daha önce silahını benden sakladığı için mi hayır dediğini merak ediyor.

Biri öksürüyor ve bana uzanıp ellerimi başımdan aşağı çekerken boğuluyormuş gibi sesler çıkarıyor.

"Evet, çıldırırdın."

"Bana bıçakla daha kötülerini yaptın," diye hatırlatıyorum ona. Sırıttırıyor ve yüzümü avuçluyor. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Eve," diyorum ve ayağa kalkıp bana tekrar elini uzatıyor. Ben de tutuyorum. Ve hayatımın geri kalanında da tutacak mıyım diye merak ediyorum. Kim olduğunu bildiğim halde elini tutmaya devam ediyorum ve nedenini merak ediyorum.

"Oh, merak etme. Senin pisliğini temizleyeceğimizi biliyorsun," diyor Kyson alaycı bir şekilde.

Zuko, kapılar açılıp sedyelerle birlikte tehlikeli kıyafetler giymiş adamlar içeri girerken, "Temizlikçilere çoktan sipariş verdim," diye cevap verir. "Alaska'yı eve götürüyorum."

Başka ne yapacağımı bilemediğim için küçük bir el sallıyorum ve arkama bakmadan yürüyüp gidiyorum.

Arabaya biner binmez, çekip gitti.

Yolun birkaç mil aşağısında, arabaya servis yapan bir restorana yanaşıyor ve bize patates kızartmalı iki hamburger sipariş ediyor. Yemeğin kokusunu alır almaz ağzım sulanmaya başlıyor. "Yemek yememişsin," diyor bana yemeği uzatırken. Hamburgerimi çıkardım,

Sonra kendi paketini açıp, arabayı sürerken ona uzatıyor. "Sen de yapmadın."

"Elbise için özür dilerim," diyor hamburgerini ısırmadan önce.

O dudakları, o ağzı ve daha birkaç saat önce bana nasıl zevk verdiklerini düşününce göğsümde sıcak bir his uyanıyor.

Ve sonra şu sözler.

Beni sevdiğini sanıyor.

Elbette erkekler biz sevişirken "*Tanrım, seni seviyorum*" demişlerdir. Ama bu sözleri söylediklerinde hiçbir ağırlığı yoktu. Bu geceye kadar kelimelerin gerçek bir anlamı yoktu.

Ona kadar.

"Yıkayabilirim."

"Hayır, imha edilmesi gerekecek," diyor. "Ama sana yeni bir tane alacağım."
"Güzel."

Evimin önüne geldiğimizde hamburgerimden bir ısırık alıyorum. Arabada oturduk ve ikimiz de doyana kadar sessizce yedik.

İşimiz bittiğinde, yüzümü ona dönüyorum.

"Etrafındaki kimsenin benden hoşlandığını sanmıyorum," diyorum endişeyle. "Bu önemli değil."

"Ama . Onlar senin ailen," diye ısrar ediyorum.

"Kenzo senden hoşlanıyor ve Kyson da sana ısınıyor. Onun egosunu incittin, hepsi bu."

"Ya babam?"

"Senden hoşlanıp hoşlanmaması önemli değil. Artık nerede durduğumu biliyor ve kimsenin sana hakaret etmesine izin vermeyeceğim. Boynuna bir bıçak dayayarak seni nasıl takdir edeceğini ona seve seve göstereceğim."

"Çok vahşi," diye fısıldıyorum.

"Senin için." Eğilip başımın arkasından tutuyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor. Beni dudaklarımdan öpüyor ve onlara karşı gülümsüyor. "Tadın hamburger gibi..." beni tekrar öpüyor, "ve bu hayatta istediğim her şey gibi."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Hayatıma onun girdiği gibi birini istediğimi hiç bilmiyordum, ta ki o girene kadar. Kabul ediyorum, ilişkimiz sarsıntılı oldu. Ama bence tüm iyi ilişkiler böyle başlar.

Sonunda dışarı çıktık ve daireye girdik.

Telefonum çalıyor ve yatak odasına girip duşun açıldığını duyduğumda hiç düşünmeden cevap veriyorum.

"Siz Dövün, Biz Tükürelim'den Sage'e . Önce isminizle başlayalım." Beni duymaması için yatak odasından çıkıyorum. Dairenin kapısını açıyorum ve koridorda durup karşımdakinin konuşmasını bekliyorum.

"Merhaba, Trouble..." Telefonu bırakıp arkamı döndüğümde Zuko'yu görüyorum; gömleksiz, kapı pervazına yaslanmış telefonunu kulağına götürüyor. "Görünüşe göre benden bir şey saklıymuşsun."

Ona gülümsüyorum.

Sonra topuklarımdan üzerinde dönüp kaçıyorum.

OTUZ ÜÇ

OceanofPDF.com

Zuko

Siyah elbisesinin eteği arkasına açılırken, izlemeye devam ediyorum.

Yüksek topuklu düşününce bacaklarının ne kadar hızlı gidebildiğinden etkilendim. Telefonumu cebime koyup peşine düşüyorum. O hızlı ama ben çok daha hızlıyım. Ona yetiştiğimde, incitme ihtimaline karşı orta kısmına dokunmamaya dikkat ederek kolumu etrafına doluyorum.

Bağırıyor ama duruyor.

"Neden kaçtın, Trouble?" Ağır ağır nefes alıyor ve benimle göz göze geliyor. "Korkuyor musun?"

"Hayır," diyor. Ve
ben ona
inanıyorum.

"Ben olduğumu ne zamandır biliyordun?" diye sordum. "Her aradığımda diğer kadından bahsettim. Ne zaman anladın?"

"Barda, beni o heriften kurtarmak için yanıma geldiğın o ilk gece."

"O gece sizi konuşurken dinledim ve adınızı sorduğumda bana Alaska olduğunu söylediğinizde yanıldığımı düşündüm. Ama sonra..." Ona uzandım ve gelin gibi kaldırıp evine geri götürdüm.

"Ama sonra?" diye soruyor, ben yürürken gözleri üzerimde. "Ben olduğumu ne zaman anladın?"

"İlk gece burada kaldığımda telefonun susmadı."

Oh, kahretsin.

"Paraya ihtiyacın var mı? Bu yüzden mi yapıyorsun?"

"Her zaman paraya ihtiyacım var. Öleceğim güne kadar para için koşturacağım," diye dürüstçe cevap veriyor. "Hiç para kazanamazken

Sonunda biraz bulmak için hiç sahip olmak. Bir daha asla kaybolmasını istemiyorsun." "Benim sahip olduklarıma sahip olabilirsin," diye teklif ediyorum, her bir kelimeyi kastederek.

"Hiçbir şeyin yok. Evini yaktım," diye hatırlatıyor bana.

Ön kapıyı tekmeleyerek açtım ve içeri girdim. O hala kollarımdayken banyoya girip, ellerim elbisesinin fermuarını açmak için kalkmadan önce onu dikkatlice yere bırakıyorum.

"Dört evim, iki apartman dairem ve bir otel zincirim daha var," diye bilgi verdiğimde kafasını çevirip bana baktı. "Aslında sen benim otellerimden birinde kaldın. Kapıcı neden beni polise ihbar etmedi sanıyorsun? Çünkü onun maaşını ben ödüyorum."

"Hassiktir!" Elbisesi yere düşerken nefes nefese kaldı. Duşu açtım ve o da içeri girdi. Elbisesini ve kanlı gömleğimi aldım ve pantolonumu çıkardım. Sonra onları dışarı çıkardım ve plastik bir torbaya koydum. Yakımları gerekecek ama bu yarın yapılacak bir iş.

Banyoya geri döndüğümde, o çoktan temizliğini bitirmişti. O gece için saçlarını bağlarken ben de duşa girip yıkanıyorum. Çıkmadan önce bana son bir kez bakıyor. Suyu kapatıyorum, banyo paspasının üzerine çıkıyorum ve kurulanıyorum. Yatak odasına girdiğimde o çoktan yarı uykuya dalmıştı. Kanepeye doğru dönmeden önce birkaç dakika onun mükemmelliğine bakıyorum. Ama ben kapıdan girmeden önce adımı sesleniyor.

"Bu gece kâbus görebilirim," diye fısıldıyor. Ve bana ikinci kez sormasına gerek kalmıyor.

Yatağı yuvarlayıp içine tırmanıyorum ve onu kendime çekiyorum.

Kolumu sımsıkı doladım ve çok geçmeden uyudu. Kabus görmeden.

"Babam çıldırmış," diyor Kyson, bir konserve kutusunu tekmeleyerek. Sabah koşum için benimle buluşmaya gelmişti.

"Bu beni ilgilendirmez. Ya siktir olup gitsin ve beni rahat bıraksın ya da bununla uğraşsın."

Yüzünü bana döndü. "Daha önce hiç ona karşı gelmemiştin. Kafası karışık."

"Daha önce hiç böyle bir kız olmamıştı."

"Yani onu seviyorsun?" diye sorar, şaşırarak. "O bir aşama değil mi?" "Değil. Ona zarar verirsen canını alırım."

Düşünceli bir şekilde alnını kaşıdı ve başka tarafa baktı.

Dairesine yaklaşıp kadar tekrar koşturaya başladık. Ben gittiğimde mışıl mışıl uyuyordu ve muhtemelen döndüğümde de uyuyor olacak.

"Haberlerim var," diye anons ediyor. Durdum ve onunla yüzleştim.

"Lilly evleniyor ve bana bir davetiye gönderdi." Cebinden buruşuk bir kâğıt çıkardı.

Kardeşimin konuyu ona getirmesine şaşıyorum ama ifademini bunu göstermesine izin vermiyorum. "Onu sevmediğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Ne fark eder ki?"

"Bilip bilmediğimi bilmediğimi söyledim." Davetiye ondan aldım ve tarihi kontrol ettim.

"Düğün bir hafta içinde."

"Davetiye aylardır alıyorum," diye itiraf ediyor. "Sanırım gideceğim," diye ekliyor.

"Bu bir hata olur," diyorum. "Onun düğününe gitmemelisin. Gitmesine izin verdin. Ve şimdi o başka biriyle evleniyor."

Elini kaldırıyor ve başının arkasını kaşıyor. "Ya onu geri istersem?"

Derin bir nefes alıyorum.

Lilly, Kyson'ı onun kendisini sevebileceğinden çok daha fazla seviyordu. Eğer , bu

öy

le. "Bu yüzden mi ayrılmak istedin?" Ben soruyorum.

"Hayır. Evet. Belki." İç çekiyor. "Sadece düşündüm ki... Sahip olduğun şeyi istiyorum."

Şu anda. Bizim gibi çoğu erkeğin olmadığını biliyorum. Ama bu hayat çok yalnız ve ben bunu biriyle paylaşmak istiyorum. Yine de bu hayatta bunu yapmak zor." Haksız değil. Bu yaşam tarzını kabul etmek için son derece özel ya da berbat biri olmak gerekiyor.

Hepimiz birden fazla yönden berbat durumdayız.

"Hâlâ istiyor musun? Eğer , seni destekleyeceğimi biliyorsun."

Gülüşüyor, elini kaldırıyor ve koluna vuruyor.

"Bak... Seni şimdiden yumuşatıyor." Gülüyor.

"Hayır, değil. Ama sen benim sayemde bu hayattasın. Ben ömür boyu buradayım ve asla ayrılmayacağım. Bildiğim şey bu. Ve senin bildiğin de bu olabilir, ama *gidebilirsin*, Kyson."

Söylediklerimi anlamış gibi görünüyor.

"Ben hallederim."

"Kenzo'ya söyledin mi?" diye sordum. "Hayır, Kenzo da senin gibi... Bir ömürlük."

Öyle. Kenzo ve ben Kyson'dan farklıyız. Kyson daha çok duygularını gösteriyor diyebilirim. Kenzo ve ben sessiz kalmayı tercih ediyoruz. Böylesi daha güvenli.

Kyson'ın Kenzo kadar ölümcül olmadığından değil.

İkiz olmalarının bir önemi yok, onlar farklılar.

"Hâlâ onun düğününe gerektiğini düşünmüyorum," diyorum tekrar.

"Kimin düğünü?" Alaska kapıdan soruyor. "Düğünlere bayılırım." Sırıttıyor.

"Artı birim ol," diyor Kyson.

Kyson'ın ona ısındığını söyledim.

"Ha, bu hayır demek. Lilly'yi kıskandırmak için onu alacaksın ve bu Alaska'ya dokunduğun anlamına gelir. Böyle bir şey olmayacak," diye ekliyorum içeri girerken.

Kyson benim evim olmadığını umursamadan takip ediyor. ", bırak onu ben alayım," diye yalvarıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve kahvaltı hazırlamak için ocağın başına geçiyorum.

Kyson kahvaltı barında Alaska'nın yanında

oturuyor. "Bunun benim seçimim olması gerekmez mi?" Alaska soruyor. O da ben de hep bir ağızdan "Hayır," diyoruz.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü vuracağı kişi sen değilsin. Ben olacağım," diye yanıtlıyor

Kyson. "Oh..." Alaska diyor ki.

"Evet." Kyson bana bakıyor. "Burada ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

Koşmak için çok uzak."

"Buraya mı koşun?" Alaska şaşırarak

sorar. "Koştum. Biz hep koşarız."

"Belki de koşmaya başlamalıyım," diye düşünüyor. "Yok, siktir et. Çok fazla çaba gerektirir."

Kyson onun cevabına gülüyor.

"Evet, koşmalısın ama bizimle değil." Bana dönmeden önce ona göz kırptıyor.

"Ne yapmalıyım?"

Yemekleri hazırladım ve her bir tabak verdim. "Düğün hakkında mı?" Alaska soruyor.

"Sadece onu tekrar becermek istiyorsun, de düğününde," diyorum. Kyson sırtıyor ve ben bunun doğru olduğunu biliyorum.

Alaska, "Aman Tanrım... O zaman oraya senin randevun olarak gitmeyeceğim," diye ekliyor. "Onun randevusu olamazsın."

Homurdanıyorum.

Alaska, "İstedğin buysa sana birini bulabilirim," .

"Hayır," diyor Kyson ağzını yemekle doldururken. "Onu kıskandırmak için kendi randevumu bulacağım. Sonra da onu gelinliğinin içinde becereceğim ki beni sonsuza dek hatırlasın." Alaska'ya göz kırpmıyor.

Yemeğimi yerken başımı sallıyorum.

Alaska ayağa kalktı ve bana döndü. "Kıyafet seçmek için yardıma ihtiyacım var," diyor. Dik duruyorum, onu incelerken yemeğimi görmezden geliyorum. "Ne için?" Soruyorum.

"Yeni bir iş. İş bulmam gerekiyor ve birkaç işe başvurdum ve bir görüşme yaptım."

"Eminim bara geri dönebilirsiniz," diye araya giriyor Kyson.

"Hayır, oraya bir daha asla geri dönmek istemiyorum." Odasına doğru döner ve omzunun üzerinden bakar. "Geliyor musun, yoksa tek başıma mı soyunacağım?"

"Kyson, defol git ve çıkarken kapıyı kilitle," diye bağıyorum. Ellerimi basketbol şortuma siliyorum ve onu yatak odasına kadar takip ediyorum.

Alaska tişörtünü yukarı çekiyor ve onu orada muhteşem bir şekilde çıplak bırakıyor. Yatağa uzandığında ön kapının kapandığını duyuyorum.

"Umarım küçük yalanıma aldırılmazsın. Kıyafet seçiminde yardıma ihtiyacım var ama şu anda tekrar oynaman için hazırım ama ellerinle Zuko. Bıçak ya da çanta yok. Anladın mı?"

Duşa doğru ilerlerken başımı sallıyorum.

Sesinin beni takip ettiğini duyuyorum, "Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor.

Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra doğruca spreyin altına giriyorum. Vücudumu hızlıca yıkarken dönüp onu tezgâha yaslanmış, çıplak ve gülümserken görüyorum.

"Terlemişim ve seni kirletemem. Bunun için fazla çekicisin." Kızardı ve bu benim sikimi sertleştirdi. Fark etti, gözleri ereksiyonuma kayd.

Suyu kapatıp dışarı çıkıyorum. Belime bir havlu dolayarak çenesini avucumun içine alıyorum ve "Emin misin?" diye soruyorum. Gergin olmasını ya da seks hayatımızla ilgili herhangi bir pişmanlık duymasını istemiyorum.

"Ben dur dediğimde duracak mısın?" diye soruyor.

"Elbette yapacağım," diye fısıldıyorum, eğilip dudaklarını öpüyorum. Bir kez, iki kez ve emin olmak için üçüncü kez öpüyorum. Geri çekiliyorum ve gülümsüyorum.

"Bıçak yok," diye tekrarlıyor.

"Sen sorana kadar olmaz."

Bir kahkaha attı. "Evet, bu asla ."

Yatak odasına geri dönerken cevap vermiyorum. Yatağın kenarına oturuyor ve ben de bacaklarının arasında duruyorum. Bir parmağımla çenesini kaldırarak ona bakıyorum.

"Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok becermek istememiştim." Eli kalkıyor ve sikimin etrafını sarıyor.

Onu sıkıca kavrayıp sırtıyor. "Ne kadar kötü?" Sesi ipek gibi.

"Şu anda Sage misin yoksa Alaska mı?" Çünkü telefonda benimle bu sesle konuşuyordu.

"Hangisini tercih edersin?" diye mırıldanıyor. "Seni. *Seni* istiyorum."

Sikimi sıkıyor.

"İkisi de benim." Öne doğru eğiliyor ve dudakları sikime değiyor. "Sage tatmasına izin vermeni istiyor. Alaska onu becermeni istiyor." Ağzı beni sararken homurdanıyorum. Dudakları sikimin etrafında genişçe gerilmişken büyüleyici. Hâlâ iyileşmekte olduğu için kafasını aletime çarpmamaya dikkat ediyorum ve buna dikkat etmem gerekiyor.

Ona dikkat et.

Ağzı beni mükemmel bir şekilde çalıştırıyor ve taşaklarımı tutup elinde yuvarlıyor.

Sikeyim.

Benim için nasıl bu kadar mükemmel olabiliyor? Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Ben ona bakarken geri çekilip ağzını siliyor. Lavanta rengi saçlarını dağınık bir şekilde başının üstünde topuz yaparak bana bakıyor.

Bana tekrar ulaşmasın diye geri çekiliyorum. "Her şeyin zamanı var, Bela. En iyisi uzan, böylece kendine zarar vermezsın." Gülümsüyorum.

İstediğimi yapmadan önce gözleri bir an için büyüyor. Şimdi oyun zamanı.

Bu dünyayı şerefleştiren en sevdiğim oyuncuğım. Oh, ne kadar eğleneceğiz.

OTUZ DÖRT

OceanofPDF.com

Alaska

Kötü niyetli olduğu anlar da var, şefkatli olduğu anlar da. Bir de beni tamamen tükettiğı anlar var. Ve ben onun beni tüketmesini istiyorum. Gururum bana bir erkeğe asla yalvarmamamı söylese de neredeyse yalvarmak istiyorum.

Sanırım bu bizim için farklı olurdu.

Bana bunu yapmak zorundaymışım ya da bunu yaparsam kendimi daha az hissedecekmişim gibi hissettirmiyor.

Üzerimde geziniyor, elleri vücudumu hafifçe okşuyor ve tüylerimin diken olmasına neden oluyor. Meme uçlarıma ulaştığında nefesim kesiliyor, ağzı sert tepe noktasına yaklaşıyor ve dişlerinin ısırıldığını hissetmeden önce emiyor. Aynı şeyi diğer göğsümde de tekrarlıyor, bana dokunurken siki giriş yerimle alay ediyor.

Onun dokunuşuyla daha da ıslandığımı hissedebiliyorum.

Ağırlığını üzerime vermemeye ya da karnıma dokunmamaya dikkat ediyor ama şu anda umurumda değil. Artık o kadar acımıyor bile.

Ya da belki sadece endorfin etkisini gösteriyordur. Her iki durumda da, kendimi kaybettim.

Ona yenildim.

Ve kaybolmak için ne harika bir yol.

Vücudumda daha da aşağılara iniyor, ağzı benimde geziniyor. Ellerimi saçlarıma götürüp kavıyorum, sonra ağzı amıma inerken parmaklarımı saçlarımin arasından geçiriyorum. Dili dudaklarımin arasından kayarak beni yalamadan önce nefes alışını duyuyorum.

Bu bir cennet ve onun dokunuşuyla kalçalarımı oynatıyorum.

Sikeyim.

Dokunuşu inanılmaz.

Ağzı beni terk ediyor ve ben de onun sırtıttığını, gözlerinin dikkatle beni izlediğini görmek için aşağı bakıyorum.

"Sikimi istediğinde çok güzel görünüyorsun." Zuko başını tekrar bacaklarımın arasına indiriyor ve kendini bana yaklaştırıyor, üzerimde gezinirken benimle alay ediyor. "İhtiyacı var mı?" diye soruyor.

Sadece başımı sallayabiliyorum.

Ellerimi tutup yanlarıma yerleştirmeden önce sadece ucunu yaklaştırıyor. "Onları sabit tut, anlıyor musun?" Tekrar başımı sallıyorum, elleri yukarı çıkıp boynumu okşarken tüm kelimeler kayboluyor. Başparmaklarını boğazımın iki yanına yerleştiriyor ve sonra yavaşça içime giriyor. Bir şey hissediyorum ve kontrol ettiğimde, ikimizi de memnun etmek için yapılmış bir horoz halkası taktığını görüyorum. İçeri iterken klitorisime sürtünüyor ve irkiliyorum, ama beni aşağıda tutuyor, ellerim yanlarımda kalıyor.

Yavaş bir ritme başlarken ağzı benimkine iniyor, horoz halkası klitorisim boyunca hafif bir titreşimle hareket ediyor ve kayıyor.

Kahretsin! Bu iyi hissettiriyor.

Şimdiden oraya geldiğimi hissediyorum. *Bunu nasıl bu kadar hızlı yapabiliyor?* İsteddiği gibi hareketsiz kalmaya çalışıyorum ama baskı çok fazla olmaya başlıyor. Her şey çok fazla. Kalçalarımı oynatmamaya çalışıyorum ama sonra elleri boynumda hafifçe sıkılıyor. Eğilip beni öperken baskıyı daha da artırıyor ve hâlâ içime girmeye devam ediyor.

Elimi kaldırıp onunkini kavıyorum, ama beni bırakmıyor, başım hafifleyene, vücudum yükselene ve kendimi tutamayana kadar itmeye ve baskı uygulamaya devam ediyor. Ellerini daha sıkı sıkıyorum, o da baskıyı bir parça azaltıyor ve ben bir nefes çektiğimde bana çarpıyor ve her şeyi aynı *anda* hissediyorum.

Bedenim canlanıyor.

Oluşumunu bile hissetmediğim bir orgazm beni daha önceki her şeyden daha sert vuruyor.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor.

Zuko dudaklarını dudaklarıma çarpıyor ve beni tekrar öpüyor.

İtişlerinin hızı artıyor ve o halka hala klitorisimde titreşiyor.

"I-"

birini kavrayarak, "Tekrar gel, Bela," diye emrediyor.

Nasıl yapabileceğimden emin değilim ama durmuyor. Çekiliyor, aramıza bakıyor ve klitorisime sert bir tokat atıyor. Tekrar çığlık atıyorum ve yavaşça içime geri itiyor. Parmaklarından birini emmesini ve sonra klitorisime yerleştirmesini izliyorum.

Vay anasını.

Aleti içimdeki o noktaya çarpıyor.

Eli ve titreşimi kontrolü ele alıyor.

Vücudumun çok yükseldiğini hissettiğimde daha fazla dayanamıyorum, nefesim duraklıyor ve nefes alıp vermeyi hatırlamam gerekiyor.

Nefes almam lazım.

"Çok ateşliydi!" Zuko topuzumdan dökülen saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak pantolonunu indiriyor. "Bunu tekrar yapabilirim." Ona bakıyorum ve nefes almayı hatırlamak zorunda kalıyorum. İlişkiler böyle bir şey mi? Kaçırdığım şey bu muydu?

"Bir molaya ihtiyacım var." Ona gülümsedim.

Çekip yanıma uzanıyor ve ben de yan dönüp onu inceliyorum. "Ne?" diye soruyor, gözlerini tavana dikerek.

"Bu seni tatmin etti mi? Yani... cinsel olarak? Seni boşalttı mı?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle buluşana kadar başı yastığın üzerinde kayıyor. "Seni görmek beni azdırıyor. Bunu neden sordun ki?"

"Hoşuna gittiğini biliyorum..." Gergin bir şekilde "daha sert" diyorum.

Sırıttırıyor, memelerime uzanıyor ve meme ucumu çimdikliyor. "Zamanla seni buna alıştırebiliriz."

"Ya istemiyorsam? Ya bu benim sınıırımsa?" Cevabını beklerken dudağımı .

"O zaman sorun yok," diyor soğukkanlılıkla. "Ama sen bu boku seviyorsun," diye ısrar ediyorum.

"Senden hoşlanıyorum. Seni iyi küçük fahişem gibi becermeyi tercih eder miydin? Hem evet hem hayır. Dürüst olmak gerekirse seni becermekten mutluyum. Sana sahip olduğum için. Seni incitmek istiyor muyum? Hayır."

"Ama beni incittin," diyorum ona.

"Hayır, seni korkuttum. Arada bir fark var. Geldin mi, yoksa unuttun mu?"

Haklı olduğunu biliyorum. Ama yine de.

Telefonu çalıyor ve doğrulup yatağın kendi tarafındaki telefona uzanırken inliyor.

Onun. Ha. Bunu düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi.

"Orada olacağım." Zuko telefonu kapatır, ayağa kalkar ve birkaç giysi alır.

"Nereye gidiyorsun?" Hâlâ çıplak olan bedenimin üzerine bir çarşaf çekerken soruyorum.

Penis halkasını çıkarışını izliyorum ve bu harekete gülümsüyorum.

"Bana öyle bakmayı kes yoksa gidemeyeceğim."

Daha da geniş gülümsüyorum. İnliyor ve giyinmeye devam ediyor. "Babamı görmeye gidiyorum," diye ekliyor.

"Gelebilir miyim?" Doğrulup soruyorum. "Gelmek istediğine emin misin?"

"O senin ailen ve sanırım onunla iyi geçinmeye çalışmalıyım." Yataktan kalkıp çekmecedan birkaç kıyafet çıkardıktan sonra banyoya gidiyorum. Önce tuvaleti kullanıyorum ve giyinmeden önce siliyorum. Hazır olduğumda onu elinde telefonum ve çantamla kapıda beklerken buluyorum. Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum, o da karşılığında kışımı avuçluyor.

"Taşınmayacağımı biliyorsun, değil mi?" diyor kapıyı kapatırken. "Evimi yaktığından beri." İçimde kabaran kahkahaya engel olamıyorum. Arabasına vardığımız anda donup kalıyorum. Arabanın yanında kollarını göğsünde kavuşturmuş Sarah duruyor. Beni fark ediyor ve gülümsüyor, ama Zuko'yu görünce gülümsemesi kayboluyor.

"Özür dilemeye geldim," diye fısıldıyor.

O kaldırıma bakarken bir süre ikimiz de bir şey söylemiyoruz ama sonra gözleri benimkileri buluyor. "Ben..." Zuko bana yaklaşıyor ve Sarah ellerini kaldırıyor.

"Jeff her zaman bizi birbirimize düşürürdü, bana senin onun esas kızı olduğunu söylerdi. Sonra beni becerir ve senin ne kadar harika olduğunu söylerdi. Bu senden daha da nefret etmeme neden oldu," diye itiraf ediyor kollarını iki yana açarak. "Her neyse, ben gidiyorum. Avrupa'ya gidiyorum ve bir daha dönmemeyi umuyorum. Sadece özür dilemek istedim."

Sessiz kalıyorum.

Cevap vermemi bekliyor ama ona söyleyecek sözüm yok.

O kaltaktan nefret ediyorum.

Amcık olmak onun seçimiydi, benim değil.

Benimle tanıştığı andan itibaren benden nefret etti ve şimdi ne söyleyeceği umurumda değil.

Zuko beni arabasına götürüyor ve kapıyı açıyor. Sarah hala bekliyor. Arabaya bindiğimde ve kapıyı kapattığında, sürücü tarafına doğru yürüyor, ona bir şeyler söylüyor, sonra direksiyona geçiyor.

"Ne dedin sen?" diye sordum.

"kaçsa iyi olur," diye cevaplıyor tereddüt etmeden.

Derin bir iç çekerek elini uzatıp kendi elimde tutuyorum. Babamın evine giderken yol boyunca bu şekilde kaldık ve vardığımızda el kapıya doğru yürüdük. Babam kapıyı açıyor ve önce ellerimize, sonra bana bakıyor, sonra da gözleri Zuko'ya kilitleniyor.

"mi getirdiniz?" diye soruyor. "Evet.

Bizi içeri alacak mısınız?"

Bir süre sonra babam kenara çekildi ve bizi içeri aldı.

"Belki biz konuşurken o da kızlarla dışarı çıkabilir," diye öneriyor Pops. "Ya da gitmez," diye karşı çıkıyor Zuko, elimi bırakmadan.

Pop'un çenesi onun sözleri karşısında seğiriyor.

Onu ofisine kadar takip ediyoruz ve Pops masasının arkasında oturuyor. Büyük deri koltuğu heybetli yapısını azaltmıyor.

"Kyson gitmek istiyor," diyor Pops. Ne söyleyeceğimi ya da bir şey söylemem gerekip gerekmediğini bilemeden öylece duruyorum. "Biliyor muydun?"

"Bunu sana söyledi mi?" Zuko sorar.

Pops başını sallar. "Hayır, mırıldanıyordu ve Kenzo ile konuşmasına kulak misafiri oldum."

Zuko ona, "Bırak onu o zaman," der.

Tam o sırada, elinde bir kadeh şarapla babamın kız arkadaşı -oyuncağı belki *de-* içeri girer. Yaklaşırken gülümsüyor.

"Zuko, tatlı arkadaşını yine getirmişsin. Seni görmek çok güzel," diye selamlıyor.

"Eğer bir evi yakmaya tatlı diyorsanız, eminim o da öyledir." Zuko gülümser.

Öksürüyorum ve ağzımı kapatıyorum.

"O ne?" Babam inanamayarak sorar.

Bana şakacı bir bakış atan Zuko'dan bir adım uzaklaşıyorum. "Ee, ne içiyorsun?" Babamın kız arkadaşına soruyorum. Konuyu değiştirmek için berbat bir girişimdi ve bunu herkes biliyordu.

"Kesinlikle çok daha fazla gülümsüyorsun," diyor babam. Sadece Zuko'nun duyabileceği kadar alçak sesle söylemeye çalışsa onu duyuyorum.

"Bana yaptığı da bu," diye yanıtlıyor Zuko.

"Sen de istifa etmeyi düşünüyor musun?"

Babalık sorar.

"Bunun benim hayatım olduğunu biliyorsun. Ve o da artık bunun bir parçası. Ama gitmemi isterse giderim. Ama bunun için stres yapma. O beni kabul ediyor."

"İyi... iyi," diye yanıtlıyor Pops, ama sesindeki belirsizliği duyabiliyorum.

Kapı açılıyor ve Kenzo içeri giriyor. Zuko onunla konuşmak için yanına gidiyor ve Pops yüzünü bana dönüyor.

"Neyin içinde olduğunu , değil mi?" diye sorar, Zuko'nun duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Neymiş o?"

"Zuko soğukkanlı bir katil. Yaptığı işte en iyisidir. Hayatımda onun gibi birini hiç görmedim. O kadar iyi ki onu kendime almak için birlikte çalıştığım ve eğitim aldığım herkesi bıraktım," diye itiraf ediyor. "Kardeşleri de en az onun kadar muhteşem."

"Beni bir tehdit olarak mı görüyorsun?" Soruyorum.

"Seni onun olarak görüyorum ve dürüst olmak gerekirse seni ancak bu kadar görmek istiyorum. Seninle bir sorunum olsun istemiyorum Alaska. Seninle birlikte olma isteğine saygı duyacağım ve seni yalnız bırakacağım, çünkü ona saygı duyuyorum. Ama eğer ona kazık atarsan
-"

"Ne yapacaksın?" Zuko arkasından yaklaşarak, "Ne yapacaksın?" der.

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok," diyor Pops, arkasını dönüp Kenzo'ya başıyla selam vererek.

"Sorun yok. Babamla aramızda bir anlaşma var. Hepimiz iyiyiz," diyerek Zuko'yu temin ediyorum, elini tutuyor ve parmaklarımızı birleştiriyorum. O da benimkini sıkıyor, her şeyi oluruna bıraktığını biliyor. Onların 'aile' dedikleri şeyi mahvetmek istemiyorum. Bu yapmak istediğim son şey.

"Güzel, şimdi yemek yapalım. Barbekü zamanı," diyor Kyson kapıdan içeri girerken.

Ne zaman geldi? Bütün gözler ona döndü. Herkese gülümsüyor ve beni tersliyor, ben de onu tersliyorum.

"Sana hâlâ bir randevu bulabilirim," diye teklif ediyorum.

"Siktir git," diye homurdanıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Herkes dışarı çıkmaya başlıyor ama Zuko beni tutuyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde çeviriyor.

"Beni seviyor musun?" diye sorar.

"Gerçeği mi istiyorsun?" Nefesini içine çeker ve bir kez başını sallar. "Evet. Baştan çıkarıcı, beni bir daha sikmek isteyeceğin türden bir aşk. Ama kesinlikle beni bıçakla sikecek türden bir aşk değil."

Arkamda biri öksürüyor ve gülüyor, ben de parmağımı ona doğru çeviriyorum, onun Kyson olduğunu biliyorum. "Lanet olsun, kardeşim."

Zuko ona aldırış etmiyor, gözlerini benden ayırmıyor.

"Yani, taşınabilir miyim?" diye soruyor.

"Bana zaten öyle olduğunu söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, ne olursa olsun yapacaktım." Kollarımı sırtına doladım ve onu kendime çektim. "Dokunmaktan nefret eden biri olarak, benim dokunuşum için can atıyorsun."

Eğildim ve fısıldadım, "Sikini arzuladığım kadar." Beni kaldırıyor ve bacaklarım sanki vücudunun etrafındaki evlerini bulmuş yapboz parçaları gibi anında beline sarılıyor.

Beni banyoya götürürken "Bu arzuyu her zaman giderebiliriz" diyor ve sonra benimle ilişkiye giriyor.

En iyi seks.

Her seferinde onunla.

Onun tarafından tamamen tüketildim.

Kötü olan.

İyi bir şey.

Ama en çok da kötülük.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Alaska

"!..." Zuko bana doğru yaklaşırken düşüncemi tamamlayamıyorum bile.

Birlikte yaşamaya başlayalı birkaç ay oldu. Ve iyi gittiğini söylemek yetersiz kalır.

İnanılmazdı.

Uyuyamadığımda, beni sakinleştirmek için yanımda oluyor. Herhangi bir şey için ona ihtiyacım olduğunda, her zaman yanımda.

İstesem de benim için daha iyi bir adam bulamazdım.

Ve bekâr kalmaya ne kadar kararlı olduğumu düşünürsek bu çok şey ifade ediyor. "Neden çıplaksın?" diye sordum.

"Kıyafetlerim kan içindeydi," diye cevap veriyor . "Ama duş almıştın," diye belirtiyorum.

Onu çıplak görmekten hoşlanmadığımdan değil, her zaman inanılmaz lezzetli bir görüntüdür. Ama Louise benimle paylaşmak istediği ve nedense telefonda söyleyemediği bir haber için gelmek üzere.

"Sikim seni rahatsız mı ediyor?" diye şaka yapıyor, kalçalarını itiyor ve aşağı yukarı sallanırken beni güldürüyor.

"Hayır, genellikle beni çok memnun eder," diyorum gülümseyerek.

"Genellikle mi?" diye soruyor, kaşlarını çatarken gözleri yarıklara dönüşüyor.

"Evet, *genellikle*. Bazen onu gördüğümde duşta oluyor, o zaman beni memnun etmediği açık çünkü bana dokunmuyor."

"O elbisenin içinde gerçekten güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor, yaklaşıyor ve kalçalarımı kavırıyor. Kucağına düşüyorum ve onun daha da sertleştiğini hissediyorum.

"İşe giderken giydim."

"Hmm... Acaba şöyle olsaydı nasıl görünürdü..." Beni döndürüyor ve saçlarımdan tutarak yüzüstü yatırıyor, böylece kığım onun kasıklarına giriyor ve başım dizlerimin yanına gelecek şekilde . Saçımdan çekerken kapı çalıyor ama kalkmama izin vermiyor. "Sanırım o kapıyı çalarken seni boşaltabilirim." İçime daha sert itiyor ve ben zevkle inliyorum.

"I..." Söz konusu olunca kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bu adam mı? Beni suskun bırakıyor.

Bazıları Zuko'yu sevdiğim için bana deli diyebilir ama onu sevmekten nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum.

"Bu doğru, Trouble. Bunu istediğini biliyorsun."

Louise kapıyı tekrar çaldı. Elbisemi yukarı çekti ve kığımın tokatladı. G-string giyiyorum ve onu yana kaydırıyor. Sonra onu giriş yerimde hissediyorum, orada benimle oynuyor ve alay ediyor. Tam olarak içime girmiyor ama en hassas yerlerime sürtünüyor. Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve biraz daha sert çekiyor.

Burada yaşamasına izin vermeyi kabul ettiğim gecedan beri -çünkü evini yaktım- oynadık ve daha da oynadık. Bıçak olayına henüz tam olarak ısınmadım ve ısınacağımdan da emin değilim. Yine de o bıçağı çok seviyor, en az beni sevdiği kadar. Her zaman yanında taşır. Bu evde olmadığı sürece, o zaman bir kenara koyar.

Boğulmaya gelince mi? Buna bayılıyorum. Beni tam sınıra getiriyor ve daha fazlasını istememe neden oluyor. Bu onu mutlu ediyor, bu da beni daha da mutlu ediyor. Zuko erkeklerde alışık olduğumdan farklı bir top oyunu.

O istemiyor.

Sadece bana ihtiyacı var. İşte bu kadar.

"Zuko..."

Fısıldıyorum. "Evet, Trouble?"

"Eğer beni içeri almazsan-" Louise kapıyı tekrar çaldığında doğruca içeri giriyor ve nefesim kesiliyor.

Dengemi geri kazandığımda Louise'e mırıldanarak sesleniyorum: "Giyiniyorum. Bana bir saniye verir misin!" Sonra elimi ağzıma kapatıp daha sert bir şekilde itiyor ve geri çekiliyor, yavaş ama hassas bir cezayla içime girip çıkıyor. Etrafıma uzanıyor ve parmaklarını klitorisime yerleştiriyor, yavaş daireler çizerek ovuyor. Sonra, tam içimden çıkarken, amımı tokatlıyor, gitmeme izin veriyor ve geri çekiliyor. Orada öylece duruyorum, gözlerim kocaman, onun odadan çıkışını izliyorum.

"Seni pislik!" Çığlık atıyorum.

Louise'in kapının diğer tarafından, "Size bir dakika veriyorum," dediğini duyuyorum.

Homurdanıyorum ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyorum ve sonra onu yatak odasına kadar takip ediyorum. Onu dolapta kıyafet ararken buldum. Kolundan tutup onu çeviriyorum. Zuko gülümsüyor, çok kızgın olduğumu biliyor ve kızgınlığım yüzümden okunuyor ama o da bitirmediğini inkar edemiyor.

Hâlâ sert.

İnanılmaz

derecede sert.

"Neden işimizi bitirmedin?" Onu itiyorum ve o da geriye doğru bir adım atıyor.

"Arkadaşın burada." Ne yaptığını çok iyi bildiği için sırtıyor. "Yere yat, hemen."

Dediğimi yapıyor ve oturuyor. Bir ayağımı iki yanına koyuyorum ve yerde yatana kadar onu geri itiyorum, sonra aramıza uzanıyorum, sikini tutuyorum ve girişime koyuyorum. "Aslında, belki de sensiz bitirmeliyim," diyorum, ayağa kalkacağım, ama beni tutuyor, böylece hareket edemiyorum.

"Bu bir seçenek değil." Elini aramızda kaydırıyor ve klitorisimi okşuyor. "Bu beni istiyor. Şimdi otur." Dediğini yapıyorum ve yavaşça kendimi onun üzerine bırakıyorum. Louise'in kapıyı tekrar çaldığını duyuyorum ama artık tamamen onun sikinin üzerine oturmuş ve ne kadar güzel bir sık. Kalçalarım ileri geri, geri hareket ediyor, bir patlamanın yakın olduğunu bilerek ihtiyacım olan tüm sürtünmeyi alıyorum.

Elleri kalçalarımı kavırıyor, sonra biri boynuma uzanıyor ve beni aşağı çekiyor, böylece dudaklarımız birbirine çarpıyor. Boğazımın etrafındaki el sıkıyor ve kendimi inşa ettiğimi hissediyorum.

Sadece o beni bu kadar sert boşaltabilir.

Ve bu kadar hızlı.

Sanki sihirli bir siki varmış gibi.

Ben boşalır boşalmaz, onun da aynısını yaptığını hissediyorum.

Eli nefes borumun etrafında sıkılaşıyor ve başım dönmeye başlıyor. Bayılmadan önce beni serbest bırakıyor ve sonra gülümsüyor.

"Arkadaşını içeri alsan iyi olur." Hâlâ içimdeyken ayağa kalkmadan önce son bir öpücük için beni geri çekiyor. Ayağa kalktığında beni kaldırıyor ve ayaklarımı yere koyuyor. "Ben bir duş daha alacağım." Kaybolmadan önce göz kırpmıyor.

Başımı sallayarak dışarı çıktım ve kapıyı açtım.

Louise orada durmuş tırnaklarını yiyordu. Sonunda beni gördüğünde yüzünü bir rahatlama kaplıyor ve ağzından şu sözler dökülüyor: "Hamileyim. Ve Jeff'ten." Benim gözlerim şoktan kocaman olurken onun yüzü soldu. "Sarah da öyle," diye ekledi.

"Kutsal. Kahretsin," ağzımdan çıkarabildiğim tek kelimeler bunlar.

"Evet. Ne yapacağım ben?"

"Tüm parası için onu al." Gülüyorum, sadece yarı şaka. "Bebek sende kalsın istiyor musun?" Bunun çoğu insanın duymak isteyeceği bir soru olmadığını biliyorum. Ama bu bazı insanların hayatındaki bir gerçek ve ben kimim ki onların yaşam tercihlerini yargılayayım?

"Bilmiyorum." Onu içeri götürdüm ve yanımdaki kanepeye oturdu. "Jeff'i istemiyorum. O adamı aştım. Ama çok emin değilim."

"Bebeği her zaman kendin büyütebilirsin," diye öneriyorum. "Bunu da yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yardım edebiliriz." Bacağına dokunuyorum ve bana bakıp gülümsüyor. Zuko odaya girerken "Bu bir hayır," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Edecek. Ona yağ çekebilir ve her şeye evet demesini sağlayabilirim. Kukunun gücü falan." Göz kırpmıyorum ve Louise gülmekten kendini alamıyor.

"Ben . Hoşça kal, Trouble." Zuko kapıdan çıkmadan önce başımın üstünü öpüyor.

"Siz ikiniz çok şanslısınız," Louise.

Ha! Keşke hayatımızda bu noktaya gelmenin ne kadar zor olduğunu bilseydi.

Bazı günler ne kadar zor olabiliyor.

Zuko'nun yaptığı yanlış bir şey yüzünden değil. Ama her şey sevilmenin ve karşılığında sevgi istemenin normal olduğunu fark etmemle ilgili.

Bu, savaşmam gerektiğini bilmediğim bir savaş. Kazanmam gerektiğini bildiğim bir savaş.

Ve Zuko da dahilse her gün savaşacağım.

"Bir gün birinin beni onun seni sevdiği gibi sevmesini istiyorum."

"Buna sahip olacaksın," diyorum ona. "Bu sadece bir zaman meselesi."

"Umarım öyledir." Gülümsüyor. "Sanırım eve, annemin yanına taşınacağım ve oradan devam edeceğim." Duraksıyor. "Hâlâ arkadaş olacağız ve birbirimizi göreceğiz, değil mi?"

"Elbette. Zuko ve kardeşleri dışında sahip olduğum tek dost sensin."

Kardeşleri sonunda benden hoşlanmaya başladılar.

Çoğu zaman baş belası gibi muamele görsem de daha kabullenici görünüyorlar.

Ama beni sevdiklerine eminim. *Neden sevmesinler ki?* İçimden kendi egoist şakama gülüyorum.

"Ne kadar muhteşem olduğunu gerçekten bilmiyorsun Alaska. Seninle tanıştığım andan itibaren özel olduğunu biliyordum." Ayağa kalktı ve bana sarılmaya gitti, ben de onu rahatlatmak için sarılmasını kabul ettim ve sırtını sıvazladım.

Buna ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Hala şefkatten nefret etsem bile.

Komik olan, Zuko'dan değil.

Zuko bana istediği gün, istediği şekilde sarılabilir. Onun sevgisini arzuluyorum.

Ve her seferinde eriyorum.

Gelin ve tüm kitaplar hakkında sohbet etmek için okuyucu grubuma [buradan](#) katılın ve kitaplarla ilgili [her](#) şey ve imzalı kopyalar için bültenime BURADAN katılın.

OceanofPDF.com

Bu seride

Kötü Niyet Anları - (Zuko) Delilik
Anları - (Kyson) Kargaşa Anları -
(Kenzo)

OceanofPDF.com

Ayrıca T.L Smith

Siyah (Siyah #1)

Kırmızı (Siyah #2)

Beyaz (Siyah #3)

Yeşil (Siyah #4) Kandiland

Saf Ceza (Tek Başına)

Düşmanlaştır Beni (Tek Başına)

Alçalt (Kusurlu #1)

Çarpık (Kusurlu #2)

Güvensizlik (Smirnov Bratva #1)

ÜCRETSİZ

Disbelief (Smirnov Bratva #2) Smirnov

Defiance (Bratva #3Bratva) Dismissed

Smirnov #4) (Lovesick (Standalone)

Lotus (Bağımsız)

Vahşi Çarpışma (Vahşi Aşk Düeti 1. Kitap) Vahşi

Hesaplaşma Vahşi Aşk Düeti 2. Kitap) Gömülü

Çarpık Aşk (Dark Intentions Duet 1) Uğursuz

Cavalier (Crimson Elite #1)Aşk (Dark Intentions

Duet 2)

Istıraplı (Kızıl Elit #2) Kibirli

(#3) Kızıl Elit Küstah (Kızıl Elit
#4)

Playette

Love Drunk

Hate Sober

Kalp Kıran Ben (Düet #1)

Kalp Kıran Sen (Düet #2)

Benim Güzel Zehrim

Benim Kötü
Kalbim Benim
Zalim Sevgilim
Zincirli Eller Kilitli
Kalpler Günahkâr
Eller Pervasız Eller
Prangalı Kalpler
Düzenlenmiş
Kalpler
Beklenmedik
Kraliçe Bir
Kötünün Öpücüğü
Bir Kötünün
Yalanları

T.L. Smith ile tksmithauthor.com adresinden bağlantı kurun

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

USA Today En Çok Satan Yazar T.L. Smith, karakterlerini o kadar güzel ve karanlık kusurlarla yazmayı seviyor ki, geri dönemiyorsunuz. Kitapları birçok dile çevrilmiştir. Eğer onu memleketi Avustralya'nın Queensland eyaletinde bulamazsanız, genellikle dünyayı gezerken, Bali'de bir plajda otururken, San Francisco'da Alcatraz'ı keşfederken ya da New York sokaklarında yürürken bulabilirsiniz.

Benimle bağlantı kurun tlsmithauthor.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

